

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT
CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul III

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN 1898

Societatea Evanghelică germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

	TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
Nr. 1	Cum și-a câștigat unul crucea de fier	Psalmul 36,9	Izvoarele puterii, ale înțelepciunii ale bucuriei sunt numai în Isus.
Nr. 2	Păduri care ard	Iacov 3,5	Despre viciul calomniei
Nr. 3	Beți și muribunzi	Isaia 5,22	Despre viciul beției
Nr. 4	Poduri prăbușite	Luca 12,21	Cum să facem planuri care să nu ajungă de rușine.
Nr. 5	Totul pierdut! Să se salveze cine poate!	Lua 17,26-27	Ce avem de învățat din arca lui Noe
Nr. 6	Ceasul deciziei	Ioan 5,25	Scoală-te la o viață nouă!
Nr. 7	Moștenirea de milioane	Galateni 4,7	Despre oamenii care caută zdrențe.
Nr. 8	Tatăl ulanilor noștri	Efeseni 5,8-10	Creștin și soldat
Nr. 9	Jertfe omenești	Marcu 2,17	Vindecarea de imoralitate
Nr.10	Francezii în Dobrogea	Ioan 3,14-15	Șarpele înălțat – o imagine a lui Isus.
Nr.11	Morți de sete pe mare	Ioan 7,37	Despre apa vieții
Nr.12	Unde este comoara ta?	Matei 6,21	Despre lăcomie
Nr.13	În ceas de tihnă	Luca 2,14	De ce avem nevoie de ore liniștite.
Nr.14	Aceasta trebuie să se schimbe	Ioan 3,3	Despre necesitatea nașterii din nou
Nr.15	Napoleon pe Sfânta Elena	Evrei 13,8	Ieri și astăzi
Nr.16	Nerecunoștința turcului	Psalmul 107,19-22	Ce înseamnă a te ruga și a mulțumi
Nr.17	Marea prăpastie	Luca 16,26	Nu de înmormântare depinde ci de aceasta: unde va fi locul nostru în veșnicie.

Nr.18	O moștenire pierdută	Geneza 25,32	Despre dreptul întâiului născut
Nr.19	Eroi care plâng	Matei 26,75	Ai plâns pentru păcatele tale?
Nr.20	Dar ceilalți nouă, unde sunt?	Luca 17,17	Despre lepră
Nr.21	Regele Franței prizonier	Psalmul 31,5	De ce Hristos se numește Răscumpărătorul?
Nr.22	Telegrafierea fără fir	Isaia 55,6	Despre rugăciunea credinței
Nr.23	În farul de la Eddystone	Evrei 2,14-15	Salvarea de la moarte
Nr.24	Recrutarea lui Wallenstein	Ioan 12,26	Ce înseamnă a intra în slujba lui Isus
Nr.25	Treizeci de ani în temniță	Ioan 5,39	Cum un păcătos a găsit în Biblie viața veșnică
Nr.26	Mohamed	Ioan 1,17-18	Mahomedani și creștini
Nr.27	Rusia streljiților	2 Petru 3,9	Oamenii sunt un neam răzvrătit
Nr.28	Ultima seară	Ioan 13,1	Nu te gândi să te întorci la Dumnezeu în ultima ta seară!
Nr.29	Învierea	Ioan 5,28-29	Despre învierea pentru viață și învierea pentru judecată.
Nr.30	Păsărarul	Psalmul 124,7	Cine este satan și cum se scapă de el.
Nr.31	Prințul negru	Matei 20,28	Isus, Slujitorul desăvârșit
Nr.32	Fericirea lumii	Eclesiastul 2,10-11	Despre oameni care gonesc după vânt
Nr.33	Până la crimă	Ioan 8,34	Cine trăiește în păcat, acela este rob al păcatului
Nr.34	Încercat în foc	Ioan 1,12	Cum se încearcă credința
Nr.35	Născuți vrăjmași	Ioan 5,10	Omul firesc, un vrăjmaș al lui Dumnezeu
NR.36	Rob sau fiu	Romani 8,14-16	Ce produce Duhul Sfânt în inima omului
Nr.37	În amfiteatru	2 Corinteni 5,15	Ce este Isus în inima alor Săi

Nr.38	Fata Morgana	Proverbe 10,28	Despre nădejdiile pierdute și cele împlinite
Nr.39	Dansatoarea	Marcu 6,22	Desparte-te de păcat!
Nr.40	Răsăritul soarelui	Maleahi 4,2	Isus, Soarele vieții
Nr.41	Biruitori și biruiți	1 Ioan 5,4-5	Dacă părăsim câmpul de luptă al vieții ca biruitori sau ca biruiți.
Nr.42	Pământul	Ieremia 10,12	Despre măreția creației lui Dumnezeu
Nr.43	Piloți norvegieni	Luca 19,10	Ia-L pe Isus în corabia vieții tale.
Nr.44	Părerea Împăratului	Luca 4,4	Cine are dreptate: Dumnezeu sau omul?
Nr.45	Câmpurile aurifere de la Klondike	Filipeni 3,7-8	Mizează totul pe un scop – acesta este un lucru practic.
Nr.46	Nebucadnețar	Daniel 4,37	Smerește-te înaintea lui Dumnezeu
Nr.47	Scufundarea vaporului englez de linie, Royal George	Romani 5,1-2	Îngrijește-te să obții siguranță pentru păzirea și mântuirea ta!
Nr.48	În fața porților de la Metz	Luca 7,14	Isus, biruitorul morții
Nr.49	O dată nu contează	Evrei 9,27-28	Păcat – moarte – judecată. har - mântuire – viață.
Nr.50	În bolta verde din Dresda	Psalmul 103,3-4	Comori pe care nu le putem lua cu noi și comori care ne rămân veșnic.
Nr.51	Călătoria prin canal	1 Ioan 2,15	Despre curentul lumii și despre bancul de nisip al necredinței
Nr.52	Nu înainte	Matei 11,28-30	Păcătosul trebuie să se supună deplin lui Dumnezeu, numai atunci va găsi pace.
Nr.53	Ultimul toast	Daniel 5,27	Despre cei care vor fi găsiți prea ușori.

Nr. 1 CUM ȘI-A CÂȘTIGAT UNUL CRUCEA DE FIER

„Căci la Tine este izvorul vieții, prin lumina Ta vedem lumina.” (Psalmul 36,9)

În lupta de la Gross-Goerschen din 2 mai 1813, locotenentul Karl von Roeder,¹ aghiotantul comandamentului general al corpului de armată York avea de transmis un ordin în prima linie de bătaie. Când era pe cale de a călări înapoi, a întâlnit un grup de pușcași, care, lipsiți de ofițeri, se retrăgeau în dezordine. El a preluat comanda, i-a așezat în ordine pe soldați și i-a condus înainte. În acest timp calul lui a fost rănit și apoi și el. El povestește: „Era ca și când aș fi fost zdrobit, așa o smucitură am primit și încă îmi mai amintesc că m-a străfulgerat gândul ca un trăsnet, că un glonț a pus capăt vieții mele. Un glonț de pușcă îmi intrase în tâmpla dreaptă, la ochi, a trecut prin spatele tâmplei și a ieșit afară în fața urechii. Cum am coborât de pe cal nu știu; acesta, cu șeaua plină de sânge a fost văzut mai târziu de către camarazii mei, care m-au considerat ca mort; calul a fost prins și omorât, pentru că rana era prea gravă. Îmi amintesc că zăcând pe pământ, m-am trezit ca din somn. M-am gândit la sfârșitul meu, m-am rugat Mântuitorului nostru și l-am încredințat sufletul meu; dar mi-am propus că dacă o fi să mai trăiesc, să mă predau Domnului Isus cu totul, mult mai hotărât ca până acum, să cercetez mai devotat și mai asiduu Sfânta Scriptură și mai ales adevărul creștin. Astfel chiar și această clipă, care bineînțeles că mi-a adus multe dureri fizice de durată, mi-a fost o binecuvântare în mâna preamiloștivilui Dumnezeu și a credinciosului Mântuitor....”; von Roeder a povestit apoi mai departe, cum s-a sculat și fără să vadă, s-a târât de acolo sprijinit pe sabie, ca să nu cadă în mâinile francezilor. Condus o bucată de drum de către un soldat rănit, a ajuns la un post de pansare, unde și-a pierdut cunoștința. Chirurghul n-a vrut la început să-l panseze, pentru că tot nu putea să apuce ziua următoare.

Cu toate acestea a fost pus împreună cu alți grav răniți într-o căruță și astfel a ajuns în orașelul Pegau. Acolo probabil a fost considerat mort, căci a fost culcat pe trotuar și l-au lăsat acolo. Un alt ofițer l-a găsit noaptea pe aparentul mort, a pus să fie dus într-o casă și pansat. Aici, pe salteaua de paie și-a recăpătat cunoștința; Roeder s-a sculat spre dimineață, s-a așezat în fața casei și și-a dat seama cu adâncă durere, după adunătura de oameni care trecea, că lupta a fost pierdută. A rugat zadarnic să fie pus în una din căruțele care treceau, ca să nu ajungă în prizonierat. Nimeni n-a vrut. În cele din urmă s-a îndurat o femeie, probabil o vivandieră, l-a luat în căruța ei cu loitră și pe drum i-a turnat apă rece pe rana fierbinte. După multe zile pline de dureri, în care au alternat transporturi cu căruța și îngrijiri bune și rele, a ajuns la Glatz și acolo în îngrijirea unui medic militar priceput și devotat. Aici a început apoi rana să se vindece, spre uimirea tuturor medicilor, dar ochiul lui drept a fost și a rămas orb. Cu toate acestea s-a prezentat în 16 august, cu rana încă deschisă, în slujbă la generalul von York. Armistițiul încheiat între timp cu francezii, tocmai expira în acele zile; astfel a ajuns tânărul erou din nou la inamic, a fost dat ca ajutor comandantului avangardei și a obținut crucea de fier după luptele de la Loewenberg, din 19 și 21 august. Împăratul Friedrich Wilhelm al III-lea a poruncit totodată, prin ordin verbal, ca locotenentul von Roeder să fie răsplătit. Aceasta din urmă n-a mai avut loc, dar la rugămintea lui. Mai târziu a scris despre aceasta copiilor lui: „Sunt profund stăpânit de faptul, că dacă mi-a reușit în viață ceva, a fost harul lui Dumnezeu, pe care mi l-a dăruit în Isus Hristos. De am vreun bun în traiul meu, e-ntr-adevăr numai al Tău. Aș vrea, dragi copii, să vă căutați puterea numai acolo, iar pentru a vă conduce la aceasta, fie ca aceste confidențe să fie binecuvântate!” –

Karl von Roeder a rămas toată viața un adept al lui Isus; din însemnările lui reiese că Domnul a fost izvorul puterii sale, Cuvântul lui Dumnezeu a fost izvorul înțelepciunii sale. El i-a mărturisit odată iubitei sale mame: „Există o singură cale de mântuire, iar aceasta este Domnul și Mântuitorul; numai cine crede în Isus nu merge la pierzare, ci va secera viața veșnică.” Iar surorii lui i-a scris: „El, Cel care a spus mării ,Taci!’, poate, evident, singur să liniștească inima

---

¹ Povestită după propriile însemnări ale celui numit.

omului; altminteri nu există chiar nici o putere care s-o poată face. Simt în mod viu că tot ce ar putea fi bun în mine, datorez numai Domnului și Cuvântului lui Dumnezeu; ce este rău, vine din mine însumi.”

Acestea sunt mărturiile unui erou, care a trecut peste înălțimile și prin adâncurile vieții pământești. El a trăit prăbușirea măreției patriei sale în anii nefericiți 1806 și 1807. A cunoscut: bătălii pierdute, nădejdi sfărâmate, mizerie, nenorocire, sărăcie, primejdii. A avut parte de jefuirea casei părintești, sărăcirea absolută a familiei sale. El însuși a zăcut grav rănit, ca mort pe trotuar. Dar el a cunoscut și înălțimile vieții pământești. El a trăit înălțarea patriei, bătăliile victorioase de la: Katzbach, Wartenburg, Leipzig, Lyon, Paris și Belle Alliance. Pentru bătălia de la Ligny a obținut crucea de fie clasa I, a fost ales în mod deosebit de împăratul lui, ca să fie aghiotantul, prietenul și sfătuitorul principelui moștenitor de atunci, împăratul Friedrich Wilhelm al IV-lea de mai târziu. El a cunoscut strălucirea curților regale de la Berlin, Paris și Londra; a ajuns în contact cu toți oamenii mari și vestiți ai timpului său: generali, miniștri, diplomați. El a murit ca general-locotenent, după ce mulți ani a fost aghiotantul împăratului. În toate aceste circumstanțe n-a găsit decât un singur izvor din care **țâșnește** apa vieții. **Acest izvor a fost Isus.**

Cu siguranță că o asemenea viață este o dovadă, ea vorbește prin fapte, prin harul lui Dumnezeu încercat și adevărat. Și toate aceste experiențe ale tuturor creștinilor credincioși pe calea vieții lor pământești sunt în deplină concordanță cu ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său. Ei toți află că toate izvoarele puterii, ale bucuriei și ale nădejzii, ale mângâierii și ale păcii sunt în Isus. Dar ei mai află și un al doilea lucru: că numai în lumina lui Dumnezeu este adevărata lumină, care face luminoasă beznă acestei vieți și luminează întunericul inimilor noastre. Nu există nici un fel de a-ți aranja viața, nici o circumstanță, nici o împrejurare în care Isus să nu ofere plinătatea acestor binecuvântări tuturor celor care cheamă harul Lui.

Despre plăcerile și succese pământești Isus spune: „Oricine bea din apa aceasta, va înseta din nou.” Dar El continuă în timp ce vorbește cu o femeie sărmană, neșcolită, decăzută în păcate: „Dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu, va deveni în el izvor de apă, țâșnind spre viața eternă.” (Ioan 4,13-14.) Abia Se descoperise Domnul ca adevăratul izvor al vieții, că S-a revelat acestei păcătoase și ca adevărata lumină. El i-a descoperit adâncurile îngrozitoare ale vieții ei adultere, păcătoase și ea s-a smerit.

Dragă prietene, ai băut până acum numai din izvoarele desfătărilor trupești și pământești și ale succeselor trecătoare? Sau ai băut ca acea femeie, apa morții voluptății și a păcătoșeniei?

Grăbește-te la Isus! În El este izvorul vieții; în lumina Lui vei recunoaște prima dată, ca și acea femeie, întunericul și adâncul păcatului tău. Dar apoi, după ce te smerești sub adevăratul cuvânt al Domnului, vei găsi în Isus lumina și înălțimile harului îndurător al lui Dumnezeu. –

Cine a aflat aceasta, Îl laudă pe Mântuitorul lui cu cuvintele Psalmului:
„Toate izvoarele mele sunt în Tine.” (Tradus textual din Psalmul 87,7).

Nr. 2 PĂDURI CARE ARD

„Astfel și limba este un mădular mic și se laudă cu lucruri mari. Iată un foc mic ce pădure mare aprinde!” (Iacov 3,5)

Când Napoleon și-a unificat o mare armată în iunie 1812, la Niemen, pentru campania împotriva Rusiei, au pornit din toate părțile nesfârșitele coloane de marș, ca șerpi imenși strălucitori, prin ținutul împădurit. În orașelul Poniemen Napoleon a ales punctul de trecere. Tot aici era pentru 24 iunie, ținta marșului trupelor din Württemberg, care pe atunci formau a 25-a divizie a armatei napoleoniene și aparțineau de corpul de armată 3 al mareșalului Davoust. Dar ce obstacol neașteptat a blocat brusc drumul? O pădure arzând.

Poate că trupele care au mărșăluit înainte, nu și-au stins focul de bivouac sau s-a întâmplat când a fost aruncată iasca la aprinderea unei pipe de soldat – focul s-a întins repede în uscăciunea verii și a închis drumul. Dar ținta marșului trebuia atinsă – au mărșăluit înainte. Coloana kilometrică de marș a intrat astfel în pădurea care ardea, cu artileria și căruțele cu muniție. Tot mai aproape și mai aproape se agitau fum gros, scânteii și jar din față și din lateral. Plecaseră cu sabia și tunul, ca să lupte împotriva unui inamic uman. Dar împotriva acestui inamic nu conta nici curajul, nici puterea -, el putea distruge fără împotrivire, mii de bărbați viteji. Anevoie au reușit să găsească o ieșire din marea de foc, prin ofițeri trimiși înainte, desigur, nu în direcția Poniemen, ci cu un mare ocol, așa că la bivouacul poruncit au ajuns în loc de spre prânz, abia seara târziu, pe întuneric.

Cine n-a văzut încă o pădure care arde, abia își poate imagina ce înseamnă să fii în ea. Ce-i drept, incendiul de pădure începe neînsemnat; printr-un chibrit aruncat aprins, o țigară aprinsă, (astăzi este ușor și prin scânteile din coșul locomotivei) rezultă o mocnire ușoară, care este ușor de stins. Dar dacă se întinde, atunci devine un **foc de miriști**. Vântul îl mână mai departe cu o viteză înspăimântătoare. Dacă se cațără pe un copac uscat, atunci devine **foc de coroană**, sărind din copac în copac. Focul de miriști mai poate fi combătut, prin săparea unu șanț neted, lat de 4-6 metri, în care focul să nu găsească nici un combustibil. Dar focul de coroană nu se poate opri, el își devorează prada, de multe ori pe întinderi de mile. Cine locuiește într-o asemenea zonă care arde, să fie bucuros dacă scapă cu viață împreună cu ai lui.

Acel bărbat, care a aruncat chibritul, n-a vrut să facă rău, a fost doar ușuratic. Cu toate acestea, dacă pădurea arde, el poartă vina.

Printr-un asemenea incendiu de pădure vrea Cuvântul lui Dumnezeu să te învețe să înțelegi, câtă disperare, durere, necaz și nenorocire poate să provoace limba omului. „Astfel și limba este un mădular mic și se laudă cu lucruri mari. Iată un foc mic ce pădure mare aprinde! **Și limba este și un foc, este o lume de nelegiuiri**. Ea este aceea dintre mădulele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei. Toate soiurile de fiare, de păsări, de târâtoare, de viețuitoare de mare se îmblânzesc și au fost îmblânzite de neamul omenesc, dar limba nici un om n-o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl nostru și tot cu ea blestemăm pe oamenii care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul! Nu trebuie să fie așa, frații mei!” (Iacov 3,5-10.) Deci limba omului este un foc, o lume de nedreptate, un rău de neîmblânzit, zgomotos, plin de otravă de moarte – Dumnezeu o spune, iar viața dovedește adevărul sentinței dumnezeiești.

Dumnezeu a dat oamenilor vorbirea ca să-L laude, să propovăduiască adevărul Lui, să iubească. Lucrul acesta a fost împlinit numai printr-o singură limbă omenească: numai Isus, Domnul, a împlinit desăvârșit în aceasta voia lui Dumnezeu. În gura Lui nu s-a găsit vicleșug, n-a insultat când a fost insultat, n-a amenințat când a fost chiuit. În cuvintele Lui ca și în ființa Lui nu s-au găsit decât har și adevăr. Despre El se spune: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale.” (Psalmul 45,2.) Dar ce a scos din gura lui omul născut în păcat? „Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă. Gura le este plină de blestem și amărăciune.” (Romani 3,13-14.) Toți oamenii sunt conform firii și înclinației lor, mult mai degrabă pregătiți de a sluji calomniei, să ducă mai departe răul decât binele. Iar dacă unul nu participă la calomnie și la a face rău altora, **nu este totuși ceva în noi, care găsește plăcerea s-o asculte?** Cuvântul rău care se spune despre altul, nu are el un aliat în inima noastră? Atunci nu este nici o mirare că lucrul dezavantajos care se povestește despre altul, zboară repede mai departe, ca focul mistuitor al pădurii. Ce mistuie, ce pagube face, cui îi pasă? Mulți oameni au rămas prin calomnie fără încrederea superiorilor lor, fără dragostea camarazilor lor, fără onoare și prestigiu, fără numele lor bun. Fericirea multor căsnicii pașnice a fost distrusă prin calomnie. Un asemenea om se simte dintr-odată înconjurat de o pădure arzând de neîncredere și ură sau de ocară și dispreț, se încinge din toate părțile și cât de rar reușește să rupă rețelele de calomnie! Oamenii vor da în veșnicie socoteală de orice cuvânt

nefolositor pe care l-au spus. De-ar putea recunoaște mulți în păcatele vorbelor lor rele, muștrați prin Cuvântul serios și sfânt al lui Dumnezeu, de ce anume au nevoie: împăcare și o inimă nouă.

Cine este sincer, să se lase îndemnat să nu spună niciodată ceva dăunător în spatele unui alt om, pe care să nu i-l fi spus **mai înainte în față**. De-ar fi găsiți mulți în mijlocul nostru, care cu seriozitate sfântă să ia apărarea unui om absent, atât cât îi stă în putință, să-l scuze și să se împotrivescă bârfitorului! În privința aceasta este totuna dacă este vorba despre un superior sau despre un camarad, despre bogat sau sărac, despre bărbat sau femeie. Unde sunt creștini, acolo să găsească orice om absent un protector împotriva săgeților care zboară ziua și de ciurma calomniei care umblă în întuneric. Gândurile lui Dumnezeu despre bârfitori sunt foarte serioase: „Pe cel care-l vorbește de rău în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici.” (Psalmul 101,5.) Dumnezeu n-a spus numai în sfintele porunci de la Sinai: „Să nu depui mărturie falsă împotriva aproapelui tău!” – Și cine n-a învățat aceasta și din nenorocire a încălcat-o adesea? – El spune și în noul Testament: „Nu vă vorbiți de rău!”

Ah, nu este numai otrava calomniei, care vine de la limbă, ci este focul mâniei, furia amărăciunii și minciuna, cu care limba întinează tot trupul și aprinde roata vieții, când este aprinsă de focul gheenei.

Deci dacă fiecare poartă cu sine din fire „o lume de nelegiuiri” în limbă – în ce lume trăim! Ce cuvinte păcătoase, rele calomnioase, amare, neadevărate, mânioase aude Dumnezeu zilnic cu răbdare nesfârșită! Și totuși a lăsat să lumineze în această lume plină de păcat, ură și minciună, lumina adevărului și harului Său. Ea reflectă și din al treilea capitol al epistolei lui Iacov adevărul lui Dumnezeu, ca o oglindă care luminează în fața omului. Dacă tu, dragă prietene, încă nu te-ai smerit niciodată înaintea lui Dumnezeu pentru toate cuvintele mânioase și calomnioase adresate cuiva, care au plecat de pe buzele tale și pe care le vei regăsi toate în veșnicie, caută îndurare și iertare în sângele lui Isus, o inimă nouă și o viață nouă și buze reînnoite, pentru a lăuda și a proslăvi pe Cel a cărui jertfă este deplin valabilă ca să spele și păcatele tale.

Dar cel dintre noi care Îl cunoaște pe Domnul și mărturisește că Îi slujește, să-și păzească limba și să-și pună buzele în slujba adevărului, a dragostei și a laudei lui Dumnezeu. Dacă în Vechiul Testament se spune despre poporul lui Dumnezeu, privind mielul pascal: „Să nu se găsească aluat în casele voastre” – așa să fie aluatul vorbirilor rele și calomnioase departe de inimile celor care Îl mărturisesc pe Isus, Mielul lui Dumnezeu, ca Mântuitor al lor.

Nr. 3 BEȚI ȘI MURIBUNZI

„Vai de cei care sunt tari la băut vin și bărbați viteji la amestecatul băuturilor tari!”
(Isaia 5,22)

În 28 iunie 1866, corpul de armată austriac X. al generalului Gablenz, a fost surprins în bivouac prin atacul gărzii prusace, la Burkersdorf și Alt-Rognitz (în apropiere de Trauteau). Austriei cărau în căruțele lor pentru aprovizionarea cu alimente, butoaie mari cu coniac. Când trupele austriece au început să se risipească și să se retragă, au spart butoaiele cu coniac; oamenii s-au gândit că ar fi păcat să lase dușmanului „prețioasa substanță”, așa că mulți au luat o porție bună în vase de gătit. Pe locurile bivouacului au fost găsite asemenea căruțe cu butoaie de coniac sparte și scurse, dar au fost găsiți și ofițeri grav răniți, muribunzi, care erau total beți. – Nu există nici o situație așa de îngrozitoare, în care oameni orbi să se arunce în brațele beției, în loc de cele ale atotputernicului Dumnezeu, așa că literalmente au băut până în iad.

În anul 1815 a naufragiat fregata franceză „Medusa”. Bărcile au fost suficiente numai pentru jumătate din echipaj; înainte ca „Medusa” să fie spartă de valuri, au construit o plută din bârne și butoaie – dar când s-au urcat pe ea 147 de oameni, s-a scufundat trei picioare sub apă; totuși a ținut. Situația era grea pe marea tare agitată. Pe plută fuseseră aduse câteva butoaie cu făină, cinci butoaie cu vin, două butoaie cu apă, un sac cu pesmeți. Un cadet avea comanda. Zece

dintre bărbați erau marinari, restul erau soldați. Bărcile în care erau ofițerii navei franceze, trebuiau să remorcheze pluta, dar pe marea furtunoasă s-a renunțat la aceasta, pluta a fost lăsată să se descurce singură. Marinarii împreună cu cea mai mare parte a celorlalți, au pus stăpânire pe butoaiele de vin și s-au îmbătat nechibzuit. În beție au hotărât să-i omoare pe ceilalți și să-i împingă în mare. A început o luptă înspăimântătoare între superioritatea numerică a celor beți și minoritatea celor treji. Au învins totuși cei din urmă; astfel au fost aruncați în mare cei beți, într-o luptă corp la corp. Când s-a terminat lupta, se mai găseau pe plută 30 de oameni. 15 dintre aceștia s-au îmbolnăvit în zilele următoare și au fost aruncați în mare de către camarazii lor, când alimentele au fost pe terminate. Cei 15 supraviețuitori au fost salvați cinci zile mai târziu de bricul francez „Argus”.

Poate te gândești: păi da, aceștia au fost oameni bătâriani, necizelați. Dar acolo unde bogăția și educația le dau oamenilor dreptul la desfătări mai înalte și mai bune, nu este de temut puterea distrugătoare a beției. Te înșeli, camarade!

Acum trei luni a murit în orașul Ongar din Anglia, domnișoara Isabel Margaret Murphy, în vârstă de 27 de ani. La 16 ani a moștenit de la tatăl ei, care era american, o avere de un milion și jumătate de mărci; era bine educată, frumoasă și sănătoasă. La 17 ani a început să bea și în cei 10 ani până la moartea ei, a avut parte de 205 sentințe judecătorești în instanțele americane și engleze, din cauza scandalurilor publice în urma beției. Ea a ajuns, într-adevăr, moartă de beată, adică a fost găsită total beată, lovită de apoplexie.

Cine privește în viață în jur, știe că nici educația, nici averea, nici deciziile, nici avertizările nu pot învinge puterile lui satan. Aproape nici un bețiv nu desăvârșește ruina lui și a familiei lui, fără să treacă prin multe avertismente și intenții de îndreptare. Dacă este undeva limpede că drumul spre iad este pavat cu intenții bune, atunci aici se poate recunoaște aceasta. Din toată puterea păcatului, din orice viclenie și forță a diavolului, poate numai unul să elibereze – Isus. Printre multele obstacole care se construiesc împotriva harului mântuitor al lui Isus, este la noi o afirmație foarte tare, că băutul este o caracteristică germană, de când este poporul nostru și că este zadarnic să lupți împotriva ei. A spus, ce-i drept, unul dintre cei mai mari bărbați germani, că „germanii beau până sărăcesc, până se îmbolnăvesc, până ajung în iad”: cu toate acestea rămâne stabilit, că: rușii, polonezii, belgieni, danezii și englezii suferă și ei la fel sub blestemul băuturii. Nu este vorba de nimic „național”, ci **de puterea păcatului**. – Oamenii de pe plută au fost francezi, milionara a fost o americană englezoaică. Răniții de la Trautenau erau austrieci – aici este vorba despre puterea lui satan, cu care îi robește pe oameni spre pierzarea lor. Cu siguranță este adevărat că în poporul german, din vechime încoace, deosebit de mulți oameni s-au nenorocit pe ei și familiile lor prin băutură excesivă și că astăzi deosebit de mulți sunt făcuți neputincioși prin acest păcat, de a apuca harul și adevărul lui Dumnezeu. Cu atât mai urgent este de a lumina cu adevărul în aceste adâncuri întunecoase.

Căci puterea păcatului beției se ivește cu o forță și o răspândire ca niciodată până acum. Stăpânul acestei lumi vede pe drept în băutură, unul dintre cele mai importante mijloace ale sale, de a-i lega pe oameni de pierzare. Lucrul acesta se poate demonstra cu dovezi omenești incontestabile. Șeful administrației prusace a închisorilor a mărturisit: „Potrivit funcționarilor penitenciarelor germane, cea mai mare parte a delictelor și infracțiunilor ajunse în cercetare, este o consecință directă sau indirectă a consumului de băuturi spirtoase. Experiențele demne de încredere ne declară că înmulțirea infracțiunilor își are principala origine în creșterea excesivă a beției.” Cu toate acestea, lumea strigă: „Cine n-a fost niciodată beat, nu-i un bărbat adevărat” și nimeni nu îndrăznește să contrazică acest mesaj mincinos.

Dar Dumnezeu spune: „**Vai de cei care sunt tari la băut vin și bărbați viteji la amestecatul băuturilor tari!**” Dumnezeu avertizează zadarnic; oamenii spun râzând că dimineața, la prânz, seara și la miezul nopții coniacul este de folos. Stăpânul acestei lumi nu vrea ca în împărăția lui, sclavii lui să fie eliberați. El vrea să împiedice tot ce țintește acolo. De aceea se aude peste tot: „Este imposibil ca acolo unde sunt sute de bărbați la lucru, să li se interzică coniacul.” Dar când un bărbat temător de Dumnezeu a spus cu dragoste și înțelepciune

adevărate, în marea lui fabrică de fier, oțel și sârmă: „Cine aduce în încăperile fabricii o gură de coniac, este concediat imediat!” atunci nu era singur în această atitudine, nu, căci cei 300 de muncitori sunt de 20 de ani fericiți cu familiile lor și n-au pentru fiii lor o dorință mai mare, decât ca aceștia să fie acceptați la muncă în această fabrică. Acest exemplu este important pentru toți aceia care poartă responsabilitate înaintea lui Dumnezeu pentru subalternii lor; el demonstrează ce importanță are în domeniul coniacului vorba cu așa-zisele imposibilități. Nu numai că merge fără coniac în toate meseriile, înainte de toate la noi, soldații, ci fără coniac merge mult mai bine.

Dar cuvântul nostru biblic nu-și strigă durerea numai asupra băutorilor de coniac, ci asupra tuturor celor care se așează sub blestemul băutului și vor să fie viteji în necumpătare și să dovedească bărbăție în băut. Când ridică paharul să bea, oamenii strigă „Prosit!”, pe românește „Noroc!”, adică „Să-ți fie de folos!” Dar Cuvântul lui Dumnezeu strigă: „Vai!” Și Cuvântul lui Dumnezeu va avea dreptate până la urmă, în ciuda întregului dispreț și a batjocurii lumii. Cuvântul și adevărul lui Dumnezeu să răsune tare în zilele noastre serioase, prin tot poporul și în țara noastră, ca păcătoșii să fie chemați la pocăință, cei rătăciți - pe calea adevărului, cei pierduți – la mântuire. A predica virtutea, a recomanda abținerea, a lăuda cumpătarea poate părea atrăgător, iar lumea, cu toate că râde de asemenea entuziaști, permite așa ceva. Dar să salveze, să rupă lanțurile păcatului, să dea putere și ocrotire aceluia care n-are putere, o viață nouă, o fericire nouă, mântuire deplină și o restabilire veșnică, **acestea le poate face numai Isus!** Isus vrea și poate să dăruiască acestea tuturor celor care se apropie de El cu încrederea credinței. Simțim intens aceasta! Noi am văzut lucrul acesta, că oameni care zăceau pe stradă ca bețivi, când s-au întors la Isus au devenit tați fericiți de familie, oameni binecuvântați. Dar același Isus a scris în fața porții cetății veșnice serioasele cuvinte:

„Bețivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (2 Corinteni 6,10).

Nr. 4 PODURI PRĂBUȘITE

„Astfel este cel care strânge pentru sine însuși și nu este bogat față de Dumnezeu.” (Luca 12,21)

Bogatul oraș Tarbes de pe malul râului Adour, este situat în sudul Franței. De pe înălțimile pitorești ale munților Pirinei, acest râu se prăvălește din cascadă în cascadă, mai departe, în aval, până se varsă ca un torent puternic, navigabil, în golful Biskay. Circulația mărfurilor între Franța și Spania se face prin Tarbes, unde un pod impunător de cale ferată este arcuit peste râu. Când în vara aceasta Adour s-a umflat foarte tare, valurile lui înspumate au dus la prăbușirea podului de cale ferată pe o lățime de 45 de metri. La un raport telegrafic al unui căpitan al trupelor căilor ferate, în 7 iulie a plecat de la Versailles un tren cu personal și material, pentru repararea podului. Prin utilizarea pontoanelor marine inventate de francezi pentru acest scop și pentru construcția ușoară de fier pregătită pentru caz de război, o companie a căilor ferate trebuia să repare podul prăbușit. Administrația căilor ferate a pus mai întâi să se repare în nivel scăzut de apă, piciorul de pod stricat. În 12 iulie au început lucrările; în ziua de 17 podul reparat a fost deja predat traficului. Ziarele pariziene au lăudat cu mândrie construcția rapidă și utilitatea în război a noilor materiale ale podului.

Bucuria a fost mare, - dar din nenorocire prea scurtă. Căci în ziua următoare, când primul tren cu două locomotive a traversat podul, construcția executată repede s-a prăbușit, locomotivele și oamenii s-au scufundat în valuri. –

Tu îți zici: companiile noastre feroviare construiesc mai bine, poate nu așa de repede, dar ce construiesc, ține. Desigur, ai dreptate. Cu toate acestea, și multor germani li se prăbușesc podurile și despre aceasta vrem să vorbim; **ele sunt podurile planurilor și ale speranțelor**

pentru viitorul pământesc și cel veșnic: Domnul povestește o pildă despre un om bogat (Luca 12,1-21), al cărui ogor a adus o recoltă surprinzător de bogată. El a hotărât să dărâme cât mai repede șurele vechi, mici, în locul lor să construiască hambare mari, solide. Averea lui valoroasă îi permitea acum o viață confortabilă. Nu mai trebuia să trudească singur și să economisească. Într-un monolog și-a zugrăvit viitorul pentru mulți ani: „Odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!” Cu asemenea gânduri s-a dus într-o seară la culcare. Dar Dumnezeu i-a spus: „Nebunule, în noaptea aceasta ți se va cere sufletul; și cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi? Bărbatul, care cu câteva ore mai înainte privise spre viitor cu planuri atât de plăcute, s-a trezit cu spaima de a muri. Cu siguranță că a fost chemat doctorul cel mai bun; doar putea plăti; s-a încercat totul pentru a reține această viață care zbură; totul zadarnic – el a murit, a mers în veșnicie, pentru a fi judecat de Dumnezeu cel sfânt, de care până atunci nu se interesase (Evrei 9,27). El și-a construit un pod, potrivit înclinațiilor sale, din bani și avere, sprijinit de stâlpul bunăstării sale trupești, vârstei sale încă neînaintate – materialul a fost prea ușor, stâlpul era deja acoperit de apă, totul s-a prăbușit grămadă. **„Astfel este cel care strânge pentru sine însuși și nu este bogat față de Dumnezeu.”** O mie de socoteli și planuri umplu capetele și inimile oamenilor. „Ce vreți să deveniți?” „Vreau să preiau ferma tatălui meu.” „Vreau să mă stabilesc independent, ca negustor.” „Sper să găesc un post bun de comis-voiajor.” Și apoi? „Apoi vreau să-mi câștig o avere bună.” Și apoi? „Apoi vreau să mă căsătoresc cu o femeie bogată.” Și apoi? „Apoi vreau să-mi sporesc averea și să-mi savurez viața.” Și apoi? Da, apoi? Cât de departe ajunge podul tău? Dumnezeu așează pentru noi toți, experiențele vieții zilnice lângă cuvântul lui serios. Noi vedem ici și acolo cum se prăbușesc podurile planurilor omenești. Aici un bogat sărăcește, acolo moartea sparge în bucăți fericirea mult dorită a unui fiu plin de speranțe. Aici un general sărbătorit era pe calea sigură spre cele mai înalte posturi de onoare – deodată s-a îmbolnăvit și a murit. S-a terminat cu el. Când în munții uriași și în ținuturile roditoare ale Sileziei a coborât îngrozitoarea rupere de nori din noaptea de 29 pe 30 iulie a acestui an, dimineața, miilor de oameni li se răpise tot ceea ce cu o seară înainte consideraseră cu bucurie că este al lor. Recoltă, case, grădini, vite au fost distruse, toate socotelile care păreau așa de sigure, erau prăbușite. Dumnezeu vorbise!

Dragă prietene, ce fel de planuri ai pentru viața ta? Cu siguranță vrei să faci ceva solid. Un bărbat adevărat își propune în viață un țel așa cum trebuie. Dar să n-o faci așa ca acel om, care nu era bogat față de Dumnezeu! Ia-ți planul pentru podul tău din Cuvântul lui Dumnezeu, sprijină-l pe stâlpul care nu se clatină niciodată al credincioșiei și atotputerniciei lui Dumnezeu, construiește podul din harul și îndurarea lui Dumnezeu. **Un asemenea pod nu se prăbușește niciodată!** Cine zidește așa, este bogat față de Dumnezeu. Dar planul îl spune Dumnezeu: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra.” (Psalmul 37,5.) „Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți.” (Romani 12,16.) „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6,33.) „În nimeni altul nu este mântuire (*decât în Isus Hristos*), căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți (Faptele Apostolilor 4,12).

Acest plan al lui Dumnezeu, ce-i drept, funcționează cu totul împotriva gândurilor inimii tale firești; cu toate acestea fii convins că este singurul plan bun; **numai acest pod rezistă sigur.** – Smereste-te sub Cuvântul lui Dumnezeu, care-ți spune că chiar dacă ai avea toate virtuțile omenești și toată bunăvoința, nu poți **nimic!** **Ești absolut dependent de harul și îndurarea lui Dumnezeu.** Solomon spune: „M-am întors și am văzut sub soare că alergarea nu este pentru cei iuți, nici lupta pentru cei puternici; nici chiar pâine pentru cei înțelepți, nici bogății pentru cei inteligenți, nici bunăvoință pentru cei care au cunoștință.” Dumnezeu nu permite omului păcătos să se amestece în guvernarea Lui. Nu, El cere de la păcătos o smerire deplină, întreagă. „Smeriți-vă deci sub mâna puternică a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe la timpul potrivit.” Da, El vrea să înalțe pe păcătosul care se recunoaște singur vinovat, pentru a deveni un copil împăcat și

binecuvântat al lui Dumnezeu. Astfel devine omul bogat față de Dumnezeu. Și acestor copii ai Săi Dumnezeu le construiește un pod peste fiecare prăpastie, peste fiecare greutate a acestei vieți. El le poruncește: „Aruncați asupra Lui toată îngrijorarea voastră, pentru că El îngrijește de voi!”

Fie că este vorba despre putere și curaj pentru soldați, despre pricepere și hotărâre pentru comandant; fie că este vorba despre aprovizionarea unei case sau despre creșterea copiilor, peste orice problemă Dumnezeu construiește un pod sigur, care stă pe stâlpul atotputerniciei și credințioșiei Lui. –

Dar drumul tuturor oamenilor duce prin valurile morții pe țărmul veșniciei. Dacă îl întrebi pe omul cu atitudine pământească, pe cel care și-a umplut viața cu planurile și speranțele pământului: oare ce va fi atunci? Tu te grăbești ca și cu trenul fulger în întâmpinarea veșniciei; oare este construit pentru tine un pod peste apele morții în țara vieții? El îți răspunde: „Nu știu” sau „sper că voi fi mântuit” sau „cred, Dumnezeu este dragostea” sau „odată cu moartea se termină totul” Astfel se prăbușește omul nepregătit pentru pocăință, în prăpastia pierzării veșnice. El a refuzat singurul pod pe care harul lui Dumnezeu l-a construit pentru toți păcătoșii: **aceasta este împăcarea prin suferința și moarte Fiului lui Dumnezeu.**

Dragă prietene, și pentru tine a fost construit acest pod în moartea și în învierea lui Isus Hristos, spre profunda fericire veșnică, nesfârșită. Acest pod, pe care și tu poți să vii mângâiat la Dumnezeu, este admirabil și vrednic de închinare, construit minunat și **veșnic sigur.** Hristos Însuși este podul nostru, Mijlocitorul nostru. El este „Calea cea nouă și vie” spre Dumnezeu. Dar El este și singura cale, de aceea spune Isus: „**Eu sunt calea!**” – Cine refuză mântuirea Lui, pierde; cine respinge această cale, greșește, merge la **pierzare**, pentru el veșnic nu mai este nici un pod, nici o cale spre Dumnezeu.

Dragă prietene, renunță la multele evaluări și planuri ale inimii tale, încetează construcția podului, lasă-l în seama Domnului, lasă harul și îndurarea lui Dumnezeu să-ți construiască toate podurile; și înainte de toate străduiește-te să găsești singurul pod sigur spre veșnicie în Isus, Mântuitorul păcătoșilor.

Nr. 5 TOTUL PIERDUT! SĂ SE SALVEZE CINE POATE!

„Cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și în zilele Fiului Omului: mâncău, beau, se însurau, se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a omorât pe toți.” (Luca 17,26-27)

Tout perdu! Save, qui peut! (Totul pierdut! Să se salveze cine poate!) Cu acest strigăt s-au împrăștiat rândurile trupelor franceze, când în seara de 18 iunie 1815 apunea soarele peste câmpul de luptă de la Waterloo. Numai patru batalioane ale gărzii lui Napoleon au rămas pe poziție când sub atacul pe flanc al prusacilor, mândra și viteaza oștire s-a prăbușit. Napoleon a călărit la unul dintre batalioanele care formaseră un careu; voia să moară împreună cu ai săi. Înainte cu zece ore, Napoleon, călare, trecuse în revistă liniile armatei sale: Steagurile lor s-au plecat pentru ultima oară în fața lui, sub strigătul de bucurie: „Vive l'empereur!” Apoi, către amiază, a început atacul asupra poziției tari a englezilor. Acum s-a sfârșit! Strigătul de „Ura!” al prusacilor și proiectilele lor de tun cu mitralii care cădeau, au schimbat victoria aproape câștigată a francezilor, în înfrângere. Un mareșal a apucat hățul calului lui Napoleon și l-a smuls cu forța de acolo, în refugiarea generală. Cavaleria, infanteria, artileria, căruțele, totul se rostogolea încolo într-o grămadă haotică.

Nimic nu-i mai putea reține; fuga a ținut până la Paris, timp în care toate armele franceze au căzut în mâni prusace. Căci trăgătoarele de hamuri ale cailor au fost tăiate de oamenii în dezordine, care năzuiau numai după salvare, care au uitat de datorie și onoare. În puhoiul

fugarilor se spunea: „Loc pentru mareșal!” Totul zadarnic! Rang, onoare, strălucire și decorațiile deveniseră fără valoare. Napoleon însuși a scăpat cu greu. Căruțele lui cu tot echipamentul au căzut în mâna prusacilor; el a sperat că după ce renunță la coroană, va ajunge în America cu vaporul. Dar vapoare englezești de război i-au închis drumul, el s-a predat și a fost dus ca prizonier englez pe insula stâncoasă Sfânta Elena. Acolo a murit după șase ani de singurătate, de cancer de stomac. Tout perdu! El a pierdut totul: coroană, împărăție și onoare. Nimic nu i-a rămas, decât amintirea și acuzațiile conștiinței lui, privind râurile de sânge și lacrimi pe care le-a vărsat.

Niciodată strigătul „Totul pierdut! Să se salveze cine poate!” n-a străbătut pământul mai înfiorător și mai disperat ca în zilele lui Noe. Domnul Însuși, ca și apostolii călăuziți de Duhul Său, pun în fața ochilor noștri cu o gravitate zguduitoare, sfârșitul prin judecata lui Dumnezeu a neamului omenesc de atunci și salvarea lui Noe și a familiei lui. Pământul era plin de violență, toți oamenii și-au stricat calea. Într-adevăr, existau viteji, oameni cu renume în acele zile (Geneza 6,4) și Dumnezeu, Domnul, a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. **Ei trăiau toți fără Dumnezeu**, ca și când lucrurile pământești ar fi dăinuit veșnic. Mâncatul, băutul, însuratul și măritatul le umpleau gândurile. În mijlocul acestui neam trăia un om pe pământ, Noe, fiul lui Lameh, care umbla în neprihănire și teamă înaintea lui Dumnezeu. Domnul i-a poruncit să construiască o corabie uriașă, lungă de 300 de coți, Noe l-a cinstit pe Dumnezeu prin ascultarea credinței. El a construit arca spre salvarea casei lui, exact după porunca lui Dumnezeu. În timp ce construia arca pe pământ uscat, sub batjocura contemporanilor lui nelegiuți, a vestit timp de 120 de ani, după porunca lui Dumnezeu, judecata care avea să vină (1 Petru 3,20). În sfârșit, **perioada de har a expirat**. Noe a intrat în arcă împreună cu ai săi și cu toate animalele care trebuiau păstrate spre înmulțirea rasei lor. Și Dumnezeu a închis ușa în urma lui (Geneza 7,16) și așa a fost închisă singura ușă de salvare, care exista pe pământ. Atunci s-au spart fântânile marelui adânc, ferestrele cerului s-au deschis, o ploaie de patruzeci de zile și patruzeci de nopți și roia în jos. Apele crescând au acoperit pământul. Oamenii puteau să strige unii către alții: „Salvați-vă! Să se salveze cine poate!” **Nimeni n-a putut să-i salveze!** Zadarnic au vrut să se năpustească la arca de salvare; ușa era încuiată. Zadarnic au vrut să se suie pe vârfurile cele mai înalte ale munților. Apele au urcat cu 15 coți peste cele mai înalte vârfuri ale munților (Geneza 7,20). S-a înecat orice făptură care a fost pe pământ: animale, păsări, oameni. Tot ce avea suflare de viață, a murit. **Numai cele opt suflete din arcă au fost salvate**. Noe, care prin **credința în cuvântul lui Dumnezeu** a găsit salvare, a scăpat de judecată. Apele n-au putut să-l ajungă. **Dumnezeu a închis ușa din latura corăbiei**. Pentru Noe și ai lui nu exista **decât o fereastră sus**. (Geneza 6,16.) El nu vedea decât în sus, spre cerul lui Dumnezeu; el auzea, într-adevăr, vuietul valurilor, dar nu le vedea, el era **în siguranță deplină**.

Noi toți suntem urmași ai acestui bărbat al credinței, Noe, și ca să nu uităm marea lui salvare, Dumnezeu a creat curcubeul, ca semn că acest potop distrugător să nu se mai întoarcă până la sfârșitul acestui timp. (Geneza 9,11-16.) Astfel a așezat Dumnezeu în creația Lui prin minunata boltă din cer, în Biblie prin prețiosul Său Cuvânt, mărturii puternice despre sfânta Sa judecată pentru generația zilelor noastre. Cu nici un chip nu se va înălța generația noastră prin cultura ei crescândă, prin progresele învățământului, prin luciul născocirilor sale spre culmile luminate ale virtuții și fericirii profunde. Nu, Domnul Însuși ne spune cu limpezime zguduitoare, că în ziua în care El va veni pentru judecată, neamul omenesc va fi la fel ca în zilele lui Noe. Mâncatul, băutul, peșitul și a fi peșit, săditul, construitul, cumpăratul și vândutul, nunțile și înmormântările, sărbătorile și plăcerile vor umple zilele unui neam necredincios, despărțit de Dumnezeu. Dumnezeu Și-a anunțat judecățile peste această generație, pe care El Însuși o numește adulteră și rea. (Marcu 8,38.) Dar lăudat fie Domnul! **El a pregătit și pentru judecata care vine o arcă de salvare pentru toți cei care vor să se lase salvați**. Strigătul zilelor noastre nu

spune: „Totul pierdut! Să se salveze cine poate!”, nu, Dumnezeu pune să se strige: „Salvarea este aici pentru toți cei care vor să se lase salvați.” Arca pe care a pregătit-o Dumnezeu, oferă loc pentru toți și o ușă este încă larg deschisă. Hristos, Fiul răstignit al lui Dumnezeu este Arca salvării; **în rănile Lui, în brațele Lui este un loc al salvării pentru toți păcătoșii pierduți care caută salvarea.**

Păcătosule, ai găsit acest singur loc de salvare sigură? Hristos își deschide brațele dragostei și strigă: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” Și fiecare păcătos care caută în această Arcă salvare prin credință, care se adăpostește cu vina lui în rănile lui Isus, este **salvat pentru totdeauna.** Dumnezeu spune că toți cei care cred în Isus, nu vor fi pierduți, ci că au viața veșnică. Cine este astfel îmbrățișat de brațul salvator al lui Isus, acela nu mai privește în adâncurile întunecoase ale judecății mâniei Dumnezeului sfânt, nu, el are o nădejde sigură, fericită, o fereastră spre sus, prin care privește în sus, spre cetatea veșnică a păcii.

Încă este vremea harului, ușa încă este deschisă, încă răsună strigătul: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” Dar pe neașteptate vine ziua, ca un hoț noaptea, când ușa salvatoare va fi închisă. „Când spun: ‚Pace și siguranță!’, atunci deodată vine pieirea peste ei, ca durerea peste cea însărcinată; și nicidecum nu vor scăpa.” (1 Tesaloniceni 5,3.) Atunci oamenii, care tocmai își urmau planurile pământești cu mândrie triumfală și se lăudau cu puterea lor, vor păli brusc. Printre rândurile lor va răsună strigătul de groază: „A venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6,17.) „Și vor zice munților: ‚Cădeți peste noi!’ și dealurilor: ‚Acoperiți-ne!’ Zadarnic vor striga: **să se salveze cine poate!** Nimeni nu se poate salva atunci. Cei care pe culmile cele mai înalte ale virtuții omenești vor să găsească salvare fără Isus, vor ajunge la fel sub judecată ca cei care în adâncul viciului lor s-au împotrivit lui Dumnezeu. Tuturor acestora le-a fost oferită arca salvării în Isus. Acum se spune: „Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3.) **Atunci este prea târziu.** Ușa va fi atunci închisă pentru totdeauna!

Nr. 6 CEASUL DECIZIEI

„Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor auzi, vor trăi.” (Ioan 5,25)

Era în 18 aprilie 1864, spre ora 10 dimineața. De două zile și două nopți bubuie cu o violență interminabilă bateriile prusace de asediu spre fortificațiile din satul Dueppel, pe care flutura acel „Danebrog”, steagul roșu cu cruce albă. Zece fortificații tari încununau poziția de înălțime a danezilor, ambele lor aripi sprijinindu-se pe mare. Corăbii daneze de război – înainte de toate vestitul Rolf Krake – stăteau pregătite să susțină apărarea fortificațiilor dinspre flanc. Un vâl de fum de praf de pușcă se așternuse peste tot ținutul. De la ora două noaptea, coloanele de asalt stăteau pregătite în cele mai din față șanțuri de legătură între tranșee. Acum toți comandanții își privesc ceasul. Fără zgomot pregătesc liniile de trăgători și coloanele pentru năvală. În clipa în care limba ceasului a încheiat cea de a zecea oră, bubuitul tunurilor a tăcut. În același timp, din șase locuri au năvălit în fuga cea mai mare companiile dispersate, însoțite de mici trupe de geniu, cu comandanții în frunte. Muzica așezată în șanțurile de comunicație, cânta marșul de asalt; trăgătorilor le-au urmat trupele cu aparatura de asalt și cu unelte pentru îndepărtarea obstacolelor. În spate urmau cu o sută de pași distanță, coloanele propriu-zise de atac și pe acestea, la rândul lor, rezervele. Coloanele de atac duceau drapele mari alb-negru, destinate să fie înălțate pe fortărețele inamice.

Abia se petrecuse marea transformare a clipei, abia începuse drumul spre deznodământ dinspre șanțurile de comunicație, că s-au și animat meterezele pustii ale dușmanului. Răpăitul puștilor daneze acoperea strigătul de „Ura!” al prusacilor; artileriștii danezi s-au grăbit la tunurile lor care

stăteau pregătite și au trimis încă de câteva ori ploaia de gloanțe în rândurile prusacilor. O liniște de moarte stăpânea pe înălțimea pe care comandantii oștirii germane împreună cu anturajul lor așteptau cu nerăbdare deznodământul. Fericirea și victoria și onoarea împăratului atârnav de această clipă. Fără a trage nici un foc, fără a se uita în jur – numai cu ochii pe ținta lor – infanteria prusacă a învins toate obstacolele. 22 de minute după ora zece, steagul prusac flutura pe fortificațiile hotărâte pentru atac, întăriturile 1-6. Puțin după aceea au fost cucerite și celelalte patru fortificații și capul de pod situat mai departe, în spate.

A fost una din zilele mari ale istoriei prusace. Victoria a fost plătită scump. 70 de ofițeri, 1118 subofițeri și soldați au plătit prețul cu sânge și viață. Vestea victoriei a zburat prin toată țara; bucuria a fost mare.

Din miile care au stat în șanțul de comunicație, așteptând cu nerăbdare ceasul hotărâtor, nimeni n-a avut voie să rămână în urmă, toți au auzit strigătul : „Sus! Înainte!” Toți și-au văzut ținta înaintea lor și nimeni nu voia să se abată de la steagul împăratului său. În acel ceas fiecare trebuia să riște totul, pentru a câștiga acest singur lucru. Care ar fi fost partea acelora care ar fi rămas lași în apărare, în loc să desfășoare culorile împăratului lor în lupta de pe înălțimile inamice? Ocară de neșters și cea mai dură și mai dreaptă pedeapsă ar fi fost partea lor. Când laurii victoriei încunună frunțile camarazilor lor, când jubilaria și bucuria răsună în jurul învingătorilor care se întorc acasă, ei ar fi așteptat închiși în spatele zidurilor întunecate ale temniței, dreapta sentință de moarte pe care au meritat-o. Nimic altceva n-ar putea fi partea lor. N-au știut că era ceasul deciziei? N-a mers comandantul lor înainte pe drumul pe care ei trebuiau să-l urmeze? Nu și-au văzut camarazii pășind înainte? Iar ei n-au vrut! În fața lor era victoria, bucuria și onoarea, un drum scurt prin luptă și primejdie, apoi o răsplătă minunată urma să fie partea lor.

Ah, așa de bine înțelegem lucrul acesta noi, războinicii împăratului nostru pământesc, iar suveranul nostru pământesc nu se teme că în ceasul decisiv vor rămâne în urmă aceia pe care i-a chemat să-i urmeze drapelul.

Dar este un altul, un Împărat mai mare, care în zilele grave ale prezentului Își cheamă luptătorii: „Este timpul și ceasul să vă treziți din somn”. Isus strigă în zilele noastre unei lumi moarte în păcat, ostile lui Dumnezeu: „**Numai cine va auzi glasul Lui, acela va trăi!**” Glasul lui Isus ajunge cu acest text și la urechea ta, la inima ta, la conștiința ta. Să nu spui că nu-l auzi, spune cinstit că nu vrei să-l auzi.

Isus te cheamă . El spune: „Trezește-te tu, care dormi și învie dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine” (Efeseni 5,14). Faci tu parte dintre cei care vor să rămână în șanțul comod, unde au stat deja atâta timp și unde nu se luptă? Te lași înșelat de glasul prietenilor falși, care spun că încă nu este vremea. A sosit ceasul, Isus are nevoie de luptători, oameni care se declară ai Lui și poartă înainte drapelul Lui, chiar dacă aceasta costă sacrificiu. De ce nu vrei să te scoli la o viață nouă? Dacă-ți place să-ți petreci orele în clinchet de pahare și cu povești vesele, în pozne și distracții sau în jugul datoriei serioase, nu ești și nu vei fi niciodată fericit. Vrei să aștepți alte timpuri, altă veste? Nici un strigăt nu te poate chema la viață, decât glasul lui Isus.

Glasul lui Isus cheamă la viața veșnică, la bucurie veșnică, la o cunună de onoruri. Toți cei care Îl aud și Îl urmează, Îl vor lăuda pentru că i-a chemat. Ei s-au sculat în ceasul deciziei, au refuzat puțină plăcere, au răbdat puțină batjocură, au disprețuit puțină comoditate și desfătare. **Isus și nădejdea veșnică** au însemnat mai mult pentru ei; în lumina Lui au recunoscut nimicnicia lucrurilor pe care li le oferea lumea. Ei au rupt în puterea credinței funiile cu care voiau să-i țină; ținta lor era înainte. Vrajmașul și-a încercat puterea pe ei, dar ei au biruit victorioși prin sângele Mielului de la Golgota. Lupta a fost scurtă, dar bucuria va dăinui veșnic. „O bucurie eternă le va încununa capul; veselia și bucuria îi vor ajunge din urmă” (Isaia 51,11). Ei vor să fie acolo unde să poată să-L vadă și să-L primească cu plăcere pe Isus, care i-a iubit întâi și i-a răscumpărat cu sângele Lui pentru Sine. Harul lui Dumnezeu le-a atins inima, ei au recunoscut că erau pierduți, acoperiți cu ocară veșnică dacă rămân acolo unde au fost până acum. Ei au văzut că trebuie să

iasă, au auzit glasul Fiului lui Dumnezeu, s-au sculat pentru a trăi! Creștinii adevărați se îmbărbătează cu Cuvântul lui Dumnezeu, care le strigă: „De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, să privim țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu.” (Evrei 12,1-2.)

Dar toți aceia care în egoismul lor vor să trăiască, să muncească și să se desfete numai pentru timpul acesta, care nu vor să privească afară, peste marginea șanțului spre înălțimea victoriei, - care va fi partea lor? Întuneric și beznă, judecată veșnică, pierzare fără nădejde. Dumnezeu îi va chema afară din mormântul lor, la învierea judecății. (Ioan 5,29.)

O, prietene, n-ai fost strigat adesea să te scoli și să-L urmezi pe Isus? Nu amâna! Minutele, zilele, anii zboară; dintr-odată s-a terminat. Să nu rămâi pe locul în aparență așa de comod, unde pare așa de confortabil, unde nu se poate rupe cu păcatul. **Adună-te!** Ai fost creat pentru veșnicie. Nu este voia lui Dumnezeu ca tu aici, sub povară și griji, în plăcere și dezamăgire, în desfătare și lipsuri să trăiești, să păcătuiești, să savurezi, să îmbătrânești și să mori și să pleci fără nădejde în veșnicie. **Nu, Domnul te cheamă la viață.**

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima!” (Psalmul 95,7-8).

Nr. 7 MOȘTENIREA DE MILIOANE

„Dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu.” (Galateni 4,7)

În septembrie 1896 s-a răspândit vestea în garnizoana din Schneidemuehl, că subofițerul X. nu numai că a preluat de la tatăl lui o moștenire de 45.000 de mărci, ci că el – ce noroc incredibil! – aproape în același timp a devenit moștenitorul mai multor milioane, printr-o rudă îndepărtată din America. El a anunțat că nu-și reînnoiește angajarea în armată, și-a găsit o mireasă frumoasă, căreia i-a dăruit un ceas de aur și un inel de aur, și-a cumpărat mai multe costume civile elegante și a fost îndată obiectul invidiei și al conversațiilor din tot orașul. Când totuși patru săptămâni mai târziu expedierea banilor așteptați nu s-a făcut și unul dintre creditori, care împrumutase cu plăcere pe bogatul moștenitor, a făcut presiuni pentru plată, tânărul bărbat nehibzuit a pus mâna pe pistol; după scurtul entuziasm de plăcere și amețală, a urmat sinuciderea și judecata veșnică a lui Dumnezeu.

Ceva asemănător s-a petrecut de mai multe ori, și cu siguranță este justificat de a nu avea încredere în veștile despre moștenirile americane de milioane. Cu toate acestea, câteodată se petrec.

S-a întâmplat cu adevărat în anul 1890, ca un om bătrân – din tinerețea lui adunător de catrafuse în Berlin – să aibă parte de așa ceva. Îmbătrânise și încărunțise în această îndeletnicire murdară la grămada de gunoi și de deșeuri, afară, în fața orașului, căutând zdrențe, oase și obiecte aruncate. El nu cunoscuse de mult altă viață. Ședea în murdărie și praf și căuta cu multă osteneală o pâine jalnică pentru a-și păstra viața, care, însă, abia dacă merita a fi trăită. Ce se petrecea în rest în jurul lui, nu-l interesa: lumea lui era grămada de gunoi; cu restul lumii n-avea nici un fel de relații; el nu știa nimic despre ea și nici nu se interesa de ea; gândurile lui erau orientate spre zdrențe și oase. El socotea valoarea unei zile după câte zdrențe și oase sau pantofi vechi aruncați căra acasă în sacul lui. Acasă? Ah, locul de odihnă sărăcăcios și murdar era casa lui; casa lui era, de fapt, marea grămadă de gunoi, în al cărei praf și aer rău își prăpădea zilele.

Într-o zi s-au apropiat de el un polițist și un aprod, pentru a-i identifica persoana și a-l anunța că este căutat ca moștenitor al unei moșteniri de milioane, care îi revenise prin moartea unei rude de mult dispărute. Bărbatul abia a fost determinat să asculte vestea; nu credea nici că cei doi trimiși veniseră pentru el, nici că vestea lor avea pentru el vreo însemnătate. În cele din urmă a devenit grosolan, deoarece credea că voiau să-și bată joc de el. În sfârșit, a înțeles adevărul. Ce s-

a petrecut atunci în capul și în inima lui, nu știm. Dar s-a lăsat imediat convins că era într-o stare zdrențăroasă, murdară, care nu se mai cădea pentru el. Cu ajutorul funcționarilor, care i-au împrumutat banii necesari, s-a îmbrăcat în haine noi din cap până în picioare. Probabil s-a și îmbăiat temeinic, bărbierul și frizerul au vrut să contribuie ca să-i schimbe aspectul așa total, încât nici unul dintre vechii lui cunoscuți n-ar fi putut să-l recunoască. O ceată de curioși crescând de la o stradă la alta, l-a însoțit la judecătorie, unde și-a luat în primire documentele moștenirii lui. Imediat a călătorit cu același aproad care-l desprinsese de grămada de gunoi, la Londra, unde s-a făcut plata moștenirii. Apoi a plătit însoțitorului său cel mai mare bacșiș care fusese dăruit până atunci – și anume, 50 000 de mărci.

Camarade, noi amândoi, tu și eu, avem aparent puțină asemănare cu acest adunător berlinez de boarfe. În vestonul împăratului, cu ornamentația strălucitoare a armelor, nimic nu amintește de un cerșetor și de un adunător de vechituri. Dar ascultă, este totuși o mare asemănare între noi și el și anume, în cele mai importante puncte ale acestei întregi istorii. Propriu-zis și pentru noi a venit vestea: **ești chemat la o mare moștenire!** Față de această moștenire, milioanele pământului nu sunt decât praf, căci noi trebuie să devenim **moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos**. Aceasta acceptă gândurile noastre slabe mult mai puțin decât cerșetorul moștenirea lui de milioane. Majoritatea oamenilor consideră această veste neadevărată și cred că **aceasta nu-i privește pe ei**. Ei nu vor să se lase deranjați în câștigurile lor obișnuite și în activitățile lor zilnice. Ei cred că nu există altă lumea decât lucrurile în care și-au consumat până acum prețioasele lor zile: muncă, birt, grijă, familie, amuzament, flecăreală. Dar ascultă! Este o veste adevărată: tu, făptură omenească **ești chemat să devii un copil al Dumnezeului atotputernic! Tu trebuie să devii copilul lui Dumnezeu și moștenitorul lui Dumnezeu**. Această dorință a harului Său sfânt, Dumnezeu a vestit-o solemn. Acceptă vestea! Dumnezeu vrea să te facă moștenitor al slavei Sale. Ce cuprinde aceasta, noi amândoi încă nu putem înțelege, este ceva prea mare pentru inima noastră mică. Dar vino! Grăbește-te să-ți preiei moștenirea! Trebuie să ieși din vechea ta viață care este în praful păcatului, în grămada de gunoi a lucrurilor acestui timp, supuse putrezirii, trebuie să schimbi zdrențele, în care nu poți să apari înaintea lui Dumnezeu, cu haine noi, care sunt deja pregătite. Trebuie să fii total spălat și curățat, un om cu totul nou! Grăbește-te, căci timpul este prețios! Ai putea muri înainte să fi preluat marea bogăție a moștenirii tale cerești.

Care sunt catrafusele tale? Aceasta ești tu însuși, așa cum ai fost născut în lumea aceasta, cu toată făptura ta, gândirea și purtarea, cea bună ca și cea rea. Cea bună? Întrebi tu. Da, și cea bună, căci nici măcar cât lățimea unui fir de păr din omul nostru vechi nu este cu adevărat bun. Camarade, nu mă las refuzat; trebuie să-ți transmit; crede vestea: o **moștenire veșnică este pregătită pentru tine!** Acum 1800 de ani Isus a ispășit și a purtat la cruce pedeapsa pentru tot ce trebuia să te despartă pe tine pe veci de Dumnezeu. Moartea Lui a eliberat, pentru toți păcătoșii pierduți, marea moștenire a filiațiunii dumnezeiești. Crede, ai încredere, acceptă, apoi harul lui Dumnezeu îndeplinește marea transformare: înainte un pierdut, un osândit, apoi un iertat, un copil binecuvântat al lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea să te facă apt și potrivit pentru minunata moștenire. Poți să încetezi cu viața din grămada de gunoi, cu căutatul oaselor, a zdrențelor și a cioburilor. Căci praf și cenușă este omul și toată slava lui este ca floarea ierbii; ceea ce poate el să obțină și să câștige pe pământ, oricât ar fi de strălucitor, de mare, de admirat în ochii oamenilor, în lumina veșniciei este praf fără valoare. Unde este strălucirea și gloria generațiilor trecute? Ce prețuiește bogăția acelor care au murit acum câteva secole sau decenii sau acum un an sau ieri? „Totul este deșertăciune!” Ce folos are omul din toată truda lui, cu care se trudește sub soare? O generație trece, o alta vine. „Am văzut toate lucrurile care se văd sub soare și iată, totul este deșertăciune și goană după vânt.” (Eclesiastul 1,2-4 și 14.) De acea spune Isus, Salvatorul: „Ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și și-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul lui?”

Cu toate acestea, majoritatea oamenilor refuză această moștenire de neprețuit. Ei aud vestea, dar nu se lasă impresionați ca să se scoale de pe grămada lor de gunoi și să se intereseze dacă într-adevăr este așa. Ei vor să rămână ce au fost și rămân! Dar cine crede vestea, cine se scoală, acceptă hainele mântuirii oferite și dezbracă zdrențele propriei sale neprihăniri, - acela strigă: „O moștenire plăcută mi-a căzut la sorț, o frumoasă moșie mi-a fost dată.” (Psalmul 16,6.) Un asemenea copil al lui Dumnezeu a devenit atât de bogat, încât poate îmbogăți și pe alții. El poate sădi mângâiere și bucurie, dragoste și nădejde în inimi neconsolate. El umblă vesel prin această lume sărmană, binecuvântat și spre binecuvântare. Când apoi drumul scurt până la Casa Tatălui s-a terminat, el își găsește în cetatea lui Dumnezeu moștenirea veșnică și minunată mai presus de orice imaginație.

Nr. 8 TATĂL ULANILOR NOȘTRI

„Umblați ca niște copii ai luminii. Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului.”

(Efeseni 5,8-10)

„I-ai dat tu putere calului? I-ai îmbrăcat tu grumazul cu o coamă care fâlfâie? Tu l-ai făcut să sară ca o lăcustă? Nechezatul său măreț este înfricoșător. Scurmă în vale și se bucură în putere; iese în întâmpinarea oștirii înarmate. Râde de frică și nu se înspăimântă, nici nu dă înapoi dinaintea sabiei. Tolba cu săgeți zăngănește pe el, sulita sclipitoare și lancea. Înghite pământul cu furie și mânie și n-are astâmpăr la sunetul trâmbiței. La sunetul trâmbiței el zice: „Ha! Ha!” și de departe miroase lupta, tunetul căpeteniilor și strigătul.” Ia spune, camarade, este frumos? Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu; Domnul Însuși îl spune (Iov 39,19-25.) Da, și despre sunetul trâmbiței, despre cai nechezând și gonind și lancea sclipitoare este scris în Cartea cârților, în Cartea care aduce la cunoștință cine este Dumnezeu și cine este omul. Despre cai, trâmbițe și lupta cu lancea ascultăm toți cu plăcere, dar despre aceea că suntem păcătoși pierduți, **care au nevoie de har și mântuire**, mulți nu vor să audă nimic. Ei cred că nu este potrivit pentru un soldat energic, pentru un războinic cutezător să se întoarcă cu pocăință la Isus și să umble cu smerenie înaintea lui Dumnezeu. Că aceasta este o mare eroare, o demonstrează povestea vieții generalului von Guenther, care este numit pe drept **tatăl ulanilor prusaci**, pentru că a motivat destoinicia și prestigiul ulanilor călare în armata prusacă și germană.

Chiar marele principe elector a pus să se recruteze două escadroane de ulani călare polonezi (Towarczys), dar i-a concediat curând. Nici Frederic cel Mare n-a avut la început mare succes cu ulanii lui. Mai târziu a venit o ceată de aventurieri turci călare în apropierea graniței prusace. Ei fuseseră inițial recrutați de dușmanii împăratului, ca să năvălească la granița cu jaf și pustiire. Dar înainte ca ei să-și atingă ținta, au ajuns așa în nevoie și mizerie, încât în fața graniței l-au rugat pe împărat să-i ia în slujba lui. Rugămintea lor a fost îndeplinită. Erau ulani din Orient, în parte de la granița persană, în rest turci din țările dunărene și bosniaci; de aici vine numele acestui grup: **Bosniaci**. Frederic cel Mare a pus să se înmulțească acest corp de bosniaci la 10 escadroane, prin înrolări în Polonia. El a dat acestei trupe noi o uniformă pitorească, în stil husar, roșie cu blănuri negre. Chiar și ofițerii până la căpitan, purtau lancea cu un steag brodat cu auriu și argintiu.

În anul 1788, colonelul Heinrich Johann baron von Guenther a devenit șeful acestui regiment de bosniaci. El s-a născut în 1736 la Neu-Ruppin, ca fiu al preotului militar Guenther. Tatăl a murit în timpul primului război silezian; mama evlavioasă l-a crescut pe fiu în mare sărăcie. El a studiat teologia, dar apoi a devenit soldat. Bătrâna mamă a mai apucat să vadă că fiul ridicat la rang de nobil, după multe decorații în fața dușmanului, a devenit comandantul husarilor negri. Următoarea și ultima lui funcție a fost de șef al regimentului de bosniaci; în aceasta a avansat

până la general-locotenent, a devenit cavaler al „Ordens pour le merit” și al ordinului vulturului negru. El trecea drept unul dintre cei mai veseli comandanți de cavalerie ai armatei și și-a păstrat reputația în greaua campanie militară din 1794 împotriva Poloniei. Dumnezeu i-a ocrotit viața în mod minunat; uniforma lui, șeaua lui au fost străpunse de gloanțe, calul lui a fost rănit, dar el a rămas neatins, chiar și atunci când în lupta corp la corp, unul dintre oamenii lui l-a scos din mijlocul dușmanilor.

Înainte unei lupte serioase, s-a adresat odată trupelor sale cu următoarele cuvinte. „Totul a fost chibzuit temeinic și atent, am făcut și ceea ce aduce binecuvântarea pentru toate lucrurile, L-am implorat pe Domnul Dumnezeu pentru sprijinul Său. Dar dacă nu câștigăm, atunci numai voi sunteți de vină!”

Modul lui cast de viață era cunoscut. El n-avea, așa cum spunea aghiotantul lui, o religie de dogme, ci el **voia să trăiască creștinismul**. Același aghiotant a mărturisit și despre Guenther: „Neîngrădit de vreo legătură a vieții sociale, duhul lui se avântă acum deja mai sus de goana și agitația meschină a lumii.” El nu se atingea nici de bere, nici de vin, punea în fața ofițerilor, care după rânduielile de atunci trebuiau să fie musafiri zilnici la masa lui, mâncare și băutură din belșug, **dar el personal nu mânca decât hrana ca soldații lui**: o supă cu o bucată de carne înăuntru.

El nu vorbea niciodată despre cei absenți și nu tolera aceasta din partea nici unui subaltern, de aceea au rămas departe de el toate flecărelile și pălăvrăgelile zilnice. Din salariul lui mare lua pentru persoana sa numai 300 de taleri; ceea ce nu era necesar din restul pentru masa ofițerilor, se dădea săracilor. El îl privea pe oricine care se apropia de el în nevoie și suferință, ca dat în îngrijirea lui și proceda conform acestui lucru. El a uscat multe lacrimi de văduve și a înlocuit de multe ori caii ofițerilor săraci, pe care îi pierduseră. Ușa lui era deschisă pentru oricine. Filantropia și condescendența lui erau cunoscute până departe în țară, deoarece în multele sale călătorii parcurse mereu pe cal, intra aproape numai în colibeale oamenilor simpli, unde își găsea apoi culcușul pe laviță. - El a rămas până la bătrânețe un călăreț temerar și a purtat lancea cu o îndemânare neîntrecută.

Ziua lui începea regulat la ora patru dimineața; îndată ce era îmbrăcat și fusese singur cu Dumnezeu, ziua aparținea datoriei de soldat, până o încheia seara la ora 11, cu citirea liniștită a Scripturii. El se exprima adesea, că fiecare creștin ar trebui să știe când urcă pe cal, că el slujește Domnului în felul acesta și că Domnul este cu el. Astfel că a fost cu o zi înaintea morții sale, pe 21 aprilie 1803, pe cal în fața frontului, pe o ploaie foarte mare. În dimineața următoare caii au fost iar chemați și generalul gata îmbrăcat; dar slujba lui pământească se sfârșise, Domnul l-a chemat acasă. Aghiotantul intrând, l-a găsit mort.

Ce altceva se poate scrie sub o astfel de viață, decât mărturia: Creștin și viteaz!? – N-a fost aceasta o viață minunată în cinstea lui Dumnezeu? N-a fost acesta un soldat adevărat?

A fi creștin și a fi soldat nu este o contradicție, se potrivesc foarte bine împreună. Afirmatia că este imposibil să trăiești în armată ca un creștin convertit, trebuie combătută cu toată hotărârea. Dar să fii creștin și să trăiești în păcate sau să te îmbeți, să fi creștin și să bârfești și să risipești, - acestea nu se potrivesc niciodată. **Umblați ca niște copii ai luminii**. Lucrul acesta este valabil pentru toți creștinii adevărați, din orice meserie și rang. Dar așa ceva poate numai acela care a devenit un copil al luminii. **Ai devenit tu un copil al luminii? Te-ai întors de la întuneric la lumină, de sub puterea lui satan la Dumnezeu, ca să primești iertarea păcatelor și o moștenire între cei care sunt sfințiți prin credința în Isus?** (Faptele Apostolilor 26,18.)

Numai prin întoarcerea la Dumnezeu devine păcătosul un om nou, un copil al luminii; el trebuie să primească iertarea păcatelor, apoi primește și viața nouă, apoi este sfințit prin credința în Isus, (aceasta înseamnă pus deoparte pentru Domnul, de la slujirea lumii și a păcatului). Apoi Dumnezeu scoate la iveală prin Duhul Lui cel Sfânt roada Duhului, așa cum recunoaștem aceasta atât de minunat în viața acestui ucenic binecuvântat al lui Isus. Un asemenea om va fi capabil să cerceteze, să recunoască și să facă ce Îi place Domnului. Un asemenea om are putere să umble ca

un martor al adevărului în: bunătate, neprihănire, adevăr, castitate, cumpătate, cu rugăciune. Un asemenea om este întotdeauna creștin și soldat, fie că stă la masă în cercul camarazilor lui sau în slujbă își poartă armele și-și grăbește calul, fie că vizitează o văduvă sărmană sau citește liniștit Cuvântul lui Dumnezeu – **el umblă ca un copil al luminii.**

Nr. 9 JERTFE OMENEȘTI

„Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei care sunt bolnavi. N-am venit să chem pe cei drekți, ci pe cei păcătoși.” (Marcu 2,17)

În anul 1486, mexicanii au sfințit un mare templu păgân. La această sărbătoare au fost tăiați 70.000 de oameni; acest eveniment este istoric. Acele temple corespundeau în fastul lor, înaltei culturii și bogăției poporului mexican de atunci. În sălile mari ale templului, ai căror pereți erau acoperiți cu plăci de aur, jertfele au fost întinse pe mese de către preoții gătiți sărbătorește; cu o tăietură rapidă li se despica pieptul și li se smulgea inima încă zvâcnind și era aruncată pe altar, la picioarele statuii idolului.

Ce grandioase ceremonii făceau parte dintr-o sărbătoare, pentru a aduna la un loc această armată de 70.000 de oameni sortită morții, pentru a o alimenta și pentru a o masacra apoi! Acest popor războinic, foarte cultivat, își ducea idolii la războaie de onoare, pentru a câștiga în prizonieri, bărbați, femei și copii, jertfele idolilor. În ciuda gloriei războinice, a dezvoltării și culturii, în ciuda palatelor, orașelor și templelor strălucitoare, în ciuda guvernării înțelepte a statului și a dezvoltării industriei, acest popor mânca la sărbătorile idolilor lui, carnea de om a jertfelor sale, pregătită cu grijă, ca mâncare de sărbătoare.

Când la 34 de ani de la această mare sărbătoare au venit spaniolii în Mexic, au găsit în toate templele pereții acoperiți cu sângele omenească curs, gros de un țol și inimile omenești zăceau în grămezi mari pe altarele idolilor.

Iată: cea mai înaltă cultură omenească poate înflori și prospera și poate în același timp să meargă mână în mână cu cea mai inumană slujire a păcatului. **Lucrul acesta se manifestă și în prezent.** Desigur, nu așa cum s-a întâmplat acum câțiva ani la înmormântarea unei regine africane, că au fost îngropați de vii sute de oameni sau ca atunci în Mexic, să fie tăiați mii de oameni, dar totuși așa, ca prin slujirea păcatului sute de oameni să fie îngropați în noaptea păcatului, mii de vieți să fie sacrificate și distruse, încât nenumărate inimi, care ar trebui să-L găsească pe Mântuitorul lor și viața veșnică, să sângereze până la moarte zvâcnind **în slujirea păcatului imoralității și al curviei.**

Mulți se lasă orbiți de partea exterioară a vieții care sclipește. Ea chiar arată înfloritor peste tot, la orașe și sate; peste tot pare a fi atâta plăcere, fericire, bucurie, bunăstare!

Dar în mijlocul oricărei relații impunătoare, în mijlocul oricărei plăceri și a oricărui câștig, vedem pas cu pas indiciile triste ale nenumăratelor victime ale păcatului. Numărul nefericitelor femei, care slujesc în Germania profesional prostituției, care trăiesc din aceasta, încât se oferă zilnic spre păcat, este mult mai mare decât numărul acelor oameni jertfiți idolului. Și totuși, această cifră nu oferă nici pe departe o imagine despre mizeria pe care acest păcat o cauzează în viața poporului nostru, ca un torent lat, distrugător. Căci puterea acestui păcat devine eficace înainte de toate, prin acele cete de băieți și bărbați, care slujesc păcatului carnal fără rușine și fără conștiință. Dacă am vrea să prezentăm această nenorocire, ar trebui să scriem multe cărți despre inocență înșelată, despre trădarea încrederii, despre fericirea distrusă în căsnicie, despre tineri ruinați, bolnăvicioși, nebuni, despre sinucigași și vieți pierdute, despre nădejdi frânte și despre fericire călcată în picioare. Dumnezeu a scris toate acestea limpede și deslușit în Biblie.

„Am zărit printre cei nechibzuiți, am văzut printre tineri pe un băiat fără minte. Trecea pe uliță, la colțul unde stătea una din aceste străine și a apucat pe calea care duce la locuința ei. Era în

amurg, seara, în noaptea neagră și întunecoasă. Și iată că i-a alergat înainte o femeie îmbrăcată ca o curvă și cu inima șireată. Era bună de gură și fără astâmpăr; picioarele nu-i puteau sta acasă: când în uliță, când în piețe, pe la toate colțurile stătea la pândă. ... De îndată a început să meargă după ea, ca boul care se duce la măcelărie, ca un cerb care aleargă spre cursă, până când o săgeată îi străpunge ficatul, ca pasărea care dă buzna în laț, fără să știe că o va costa viața.” (Proverbe 7,7-23.)

S-au ridicat câțiva oameni nobili, pentru a stăvili stricăciunea, căci poporul nostru sângerează din mii de răni. Dar totul este zadarnic, dacă nu este chemat singurul Medic care poate vindeca o viață omenească de lepra bolii păcatului său: Isus.

Nu există un medicament special pentru fiecare păcat de moarte în parte. Există pentru toată puterea păcatului numai un singur Medic, acesta este Isus, Fiul lui Dumnezeu; un singur tratament, acesta este strigătul din adâncurile păcatului după har; un singur leac, acesta este sângele Mielului lui Dumnezeu, prin care sunt împăcați și spălați toți cei care se apropie cu smerenie și pocăință de acest Doctor. Lepra păcatului a otrăvit toată ființa și voința firii omenești. Toți oamenii **au nevoie de o viață nouă**. Această viață nouă s-a ivit în Isus, Fiul lui Dumnezeu, care n-a venit să-i cheme la pocăință pe ce drepti, ci pe cei păcătoși. (Luca 5,32.) Pentru fiecare viață omenească în parte, încătușată în forța păcatului, este mântuire și eliberare în Isus. Dar numai aici, nicăieri altundeva. Nici intențiile, nici regulile de viață, nici înțelepciunea experiențelor, nici vorba, nici scrisul nu pot mântui. **Acestea sunt numai petece noi pe o haină veche. Omul vechi este incorigibil.** Fiecare încercare de a-l îmbrăca cu o haină a curăției și a sfințeniei, duce la o înfrângere. Pentru o vreme, hainele virtuții, ale bune creșteri și ale decenței par a fi peticite, iar omul pare a se păzi. Dumnezeu fie laudat pentru orice păcat pe care el l-a evitat, pentru orice cale pe care el o parcurge spre Cuvântul lui Dumnezeu și spre părtășia cu creștinii vii. Dar dacă nu se aruncă la picioarele lui Isus Însuși, cu strigătul după salvare și îndurare, atunci vrăjmașul șiret își va alege ceasul. Satan își pregătește dinainte treaba cu grijă, apoi, la timpul potrivit aprinde puterea păcatului printr-un cuvânt vulgar, sau o carte sau un tablou, de multe ori print-o privire imorală sau povestirea unei istorii murdare. Petecul nou se rupe din haina veche, ruptura va fi și mai rea. – Ei bine, când un asemenea om, care nu cunoaște adâncurile propriei sale firi păcătoase, crede că a devenit biruitor și și-a împodobit casa cu ramuri verzi de bucurie și apoi vine acela care poate să aducă cu el șapte duhuri mai rele decât el însuși, un asemenea om va fi mai rău ca înainte.

Dar cine se recunoaște singur în lumina adevărului lui Dumnezeu, ca un păcătos pierdut, fără scăpare, în care nu este nimic bun, cine vine așa la Isus, Doctorul desăvârșit care dă viață nouă, acela va fi născut din nou din Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, el va fi un copil al lui Dumnezeu. Domnul îl vede în mijlocul ispitelor acestei vieți. Într-adevăr, el este slab, dar Isus este credincios! Cine are încredere în El, El va socoti credincios. De câte ori nu sunt trimiși îngerii lui Dumnezeu în slujbă de dragul aceluia care vor moșteni mântuirea veșnică (Evrei 1,14), pentru a lua din calea copiilor lui Dumnezeu o ispită care pânzește, căreia nu-i pot face față. De câte ori nu construiește Domnul ziduri de apărare în jurul alor Săi! Da, El este credincios, de aceea Se numește Începutul și Sfârșitul credinței, iar Cuvântul Său sfânt și care nu înșeală niciodată, le garantează alor Lui făgăduința veșnicului Dumnezeu: „Acela care a început în voi această bună lucrare, o va și isprăvi.” Nu printre cei mândri de virtutea lor și printre cei care cred că pot să se laude cu umblarea lor curată, îi găsește Isus pe mântuiții Lui. Nu, acestora le strigă: „Vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu.” (Matei 21,31.) Dar aici, unde o făptură omenească suspină sub povara păcatului, Isus Își deschide brațele salvatoare. De aceea lăsați-vă chemați la Isus. Voi toți cei care simțiți puterea păcatului și suspinați în lanțul lui. Isus poate și vrea să mântuiască. Să răsune până departe în poporul nostru: „Grăbiți-vă la El!” Să răsune în inimile tineretului nostru, în fața căruia satan așează mâncarea ademenitoare de linte a poftii trupești. – Da, este o mâncare satanică: plăcerea a zburat repede, conștiința este pătată, jurământul de credință este încălcat.

Grăbiți-vă la El! Să răsunе înăuntru, în locurile unde plăcerea amețitoare și dansul droghează tineretul, până ce afară perechile își cad în brațe, spre blestemul reciproc!

Grăbiți-vă la El! Să răsunе în spatele cortinelor și culiselor spectacolelor murdare, ca într-adevăr toți, toți cei care sunt în robie, să audă strigătul marelui eliberator!

Oricine ai fi, dacă ești în lanțurile păcatului trupesc și simți și ai aflat că nimeni nu te poate elibera, Isus te va elibera! Încearcă lucrul acesta; pune-L la încercare pe Dumnezeu, dacă El este aici, un ajutor prezent și vei afla că mâna Lui sfărâmă lanțuri.

Nr. 10 FRANCEZII ÎN DOBROGEA

„Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3,14-15)

În miezul verii anului 1854, oștirea franco-engleză a fost debarcată la Varna, la Marea Neagră. De acolo voia să treacă în peninsula Crimeea, pentru a cuceri fortăreața rusă, Sevastopol. Pentru a-i înșela pe ruși în privința acestui plan, a fost lăsat întâi un corp de armată să plece înainte, de la Varna spre Dunăre, prin ținutul de coastă neroditor și nesănătos, Dobrogea. Era prima divizie franceză, sub conducerea generalul Espinasse, care a primit această însărcinare, împreună cu un mic corp turcesc de cavalerie. Dobrogea este o stepă asemănătoare cu pustia. Nici un pârâu nu străbate acest deșert imens acoperit cu iarbă înaltă, scaieți și buruieni luxuriante. Puținele localități sărăcicioase erau ruine, fântânile erau astupate, împuțite de cadavre de oameni și animale. Apa trebuia căutată în mlaștini și bălți noroioase. Astfel au ajuns după cinci marșuri obositoare la orașelul Constanța, pe care rușii care plecau îl transformaseră într-o grămadă de ruine. Abia ocupaseră bivouacul în 30 iulie, când holera a atacat trupele. Înainte de lăsarea nopții, morții și muribunzii printre turci și francezi numărau cu sutele. Raportul oficial spunea: morții și muribunzii zăceau cu grămezile în corturi. Inamicul nu apăruse, totuși cadavrele zăceau pe pământ, împrăștiate ca după o bătălie. Au fost săpate gropi; pământul răscolit împrăștia miasme pestilențiale. De multe ori soldatului îi cădea cazmaua din mână, iar el cădea lângă groapa pe care o săpase pentru un camarad mort. Când la 1 august a început marșul de întoarcere, carele de tunuri și muniție erau ticsite cu bolnavi de holeră. Era imposibil să fie duși de acolo toți bolnavii; a fost făcut un mare spital de campanie și au fost lăsate în urmă două batalioane pentru pază. Dar aceia care trebuiau să îngrijească și să ajute, mureau adesea înaintea bolnavilor lor. În dimineața următoare, înainte de plecare, în afară de cei morți au fost numărați peste 800 de bolnavi noi. Peste două zile au fost numărați 2000. Divizia Espinasse a ajuns din nou la Varna abia cu jumătate din luptătorii ei, ca o ceată incapabilă de marș și de luptă. Puterea și curajul erau frânte, generalul însuși grav bolnav, a fost dus pe o corabie. El a trăit lucruri îngrozitoare. Ce situație disperată, să-și vadă luptătorii murind de jur-împrejurul lui, departe de patrie, în deșertul acestei țări triste! Din toate corturile, gemete și vaiete; din toate rândurile, mâini întinse rugător, dar nici un ajutor!

La fel a fost cândva în întinsele șiruri de corturi ale poporului Israel, când a poposit între muntele Hor și Marea Roșie. (Numeri 21,4-9.)

De mult amuțise mulțumirea și lauda pentru eliberarea din jugul greu al Egiptului. Cântirea și proasta dispoziție au otrăvit inimile. Ei au cântit împotriva conducătorului lor uns de Dumnezeu: „Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie?” Despre mâncarea pe care Dumnezeu le-o dădea zilnic, s-au plâns: „Ni s-a scârbit sufletul de această hrană proastă.” Atunci Domnul a trimis șerpi înfocați, care au mușcat poporul, așa încât mulți au murit. Atunci poporul și-a recunoscut păcatul, că a păcătuit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise, iar Moise s-a rugat pentru popor. Atunci Domnul i-a poruncit lui Moise: „Fă-ți un șarpe înfocat și spânzură-l de o prăjină; oricine este mușcat și va privi spre el, va trăi.” Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus într-o prăjină; și oricine era mușcat de un șarpe și privea spre șarpele de aramă, trăia.”

Acest eveniment minunat l-a confirmat și l-a explicat Domnul Însuși cu cuvintele: „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Acea tabără din pustie a poporului Israel, este deci imaginea omenirii, care merge prin pustia acestei vieți spre țara veșniciei; starea ei seamănă exact cu starea aceluiași popor cârtitor, abătut de la Dumnezeu, care prin propriul păcat s-a văzut despărțit cu desăvârșire de harul lui Dumnezeu. Cum pe atunci șerpii aducători de moarte pătrundeau în toate semințiile și în toate corturile, pentru a răspândi peste tot jale, lacrimi, suferință și moarte, tot așa a pătruns și păcatul peste întinsul pământului, la toți oamenii și prin păcat a pătruns moartea și pierzarea veșnică. Dar așa cum a înălțat Moise atunci, la porunca lui Dumnezeu, un semn al salvării, în care tuturor celor care-l priveau li se dăruiau tămăduirea și viața, așa a înălțat îndurarea lui Dumnezeu crucea pe dealul Golgota, în fața întregii lumi pierdute în păcat, dată pradă morții. Pe cruce a suferit și a murit Isus. El a fost străpuns pentru păcatele noastre, pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El. Cine privește cu credință în sus, la Isus, la Mielul răstignit al lui Dumnezeu, la singurul Împăciuitor între Dumnezeu și oameni, cine Îl privește pe El cu încrederea credinței, ca din rănilor Lui să curgă viața noastră, **acela este salvat**, fiindcă: **„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”**

Acel șarpe de aramă a fost înălțat pentru oamenii muribunzi, care purtau în venele lor otrava mortală a mușcăturii șarpelui. Ei simțeau că nici un efort, nici o chemare a vreunui medic sau a unui preot levit, nici jertfă, nici lacrimi și nici rugăciuni n-ar fi putut să-i salveze. Pe tot pământul nu era pentru ei nici un leac. Dar Dumnezeu a dat un remediu, atât de minunat de simplu, atât de desăvârșit de potrivit stării slabe a unui copil sau a unui bătrân muribund, încât devine imediat eficace pentru oricine care crede minunatul cuvânt al lui Dumnezeu: „Privește șarpele și vei trăi!” Da, aceasta a putut oricine, tânăr și bătrân, bărbat și femeie, aceasta au putut cei de la cel mai îndepărtat capăt al taberei și cei care locuiau în corturile de la mijloc. Nu mai trebuia să moară nimeni, ei toți puteau să apuce salvarea lui Dumnezeu și să trăiască și să laude pe Dumnezeu.

Dar cine zăcea acolo și zicea: „Aceasta cu șarpele este o absurditate; oare cum aş putea să mă însănătoșesc pe o asemenea cale?”, pentru acesta nu exista nici un leac. Nu era nici o salvare nici pentru marea ceată a aceluia, care se străduiau să ascundă sub manta rana șarpelui și să strige anturajului lor cu o figură senină: „N-am nici o mușcătură de șarpe; de aceea nici n-am nevoie de vreo salvare!” Ah, înșelăciunea a durat puțin timp, căci au căzut repede; moartea le-a făcut publică starea. Dar dintre acele mii care la timpul potrivit s-au târât afară din corturile părintești, ca să-și îndrepte privirea vieții spre șarpele de aramă, n-a murit nimeni. Câte unul abia dacă a putut avea destulă putere pentru a-și deschide ochii, dar privind șarpele, puterea a crescut, o viață nouă a intrat în mădularele lui și cu cât privea mai mult acolo, cu atât simțea mai mult puterile vitale, care biruiau otrava șarpelui.

Iar acum înțelege: **toți oamenii au căzut în pierzarea veșnică prin puterea păcatului; și tu!** Păcatul este în venele tuturor oamenilor. Gândirea, voința, comportamentul, inima și înclinațiile, totul este otrăvit. Nici planurile celui mai puternic caracter, nici lacrimile celei mai adânci dureri nu pot îndepărta otrava din venele noastre. Nici un medic, nici un educator, nici o renunțare, nici ceremonii, nimic, nimic din ce se găsește pe pământ, nimic din ce a venit din capul sau din inima unui om, nu poate salva nici măcar un singur om. Dar salvarea a venit din cer: Fiul lui Dumnezeu, Isus, a coborât aici și a fost atârnat pe cruce, pentru ca toți cei care simțeau stricăciunea morții sufletului lor, să găsească viața veșnică prin privirea credinței spre Isus. **Aceasta este singura cale a mântuirii în cer și pe pământ.** Aceasta este vestea bună care răsună pentru toți în timpul harului. Și pentru tine este aceasta cea mai importantă veste dintre toate veștile pământului. **Din nenorocirea păcatului tău privește-L pe Cel răstignit, cu**

deplină încredere a credinței și atunci vei găsi în rănile Lui iertare veșnică, spălare deplină, pace cu Dumnezeu și viața veșnică!

Nr. 11 MORȚI DE SETE PE MARE

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea!” (Ioan 7,37)

Bricul din Rostock, „Gerhardt und Adolf”, a plecat în anul 1873 peste Oceanul Atlantic, cu coletărie, spre San Francisco, orașul reședință și port al Californiei, pe coasta de vest a Americii de Nord. Sub focul arzător al soarelui de la ecuator, se vedea un vapor care mergea, pe care nu se observa nici un semn de viață. Au navigat mai aproape de el și au coborât o barcă, deoarece vaporul a fost recunoscut ca fiind unul german. Cărmaciul² care a condus barca, povestește: „Când am pășit pe vapor, ochilor noștri li s-a oferit o imagine groaznică; trei membri ai echipajului zăceau morți pe punte, cu fețele sfâșiate de ciugulitul păsărilor răpitoare, care au scos ochii cadavrelor. Pe ceilalți i-am găsit morți în cabine și pe puntea intermediară. Pe vapor totul era în ordine; jurnalul de bord era ținut până în urmă cu opt zile, provizie de hrană exista din belșug, încărcătura era neatinsă. Dar la bord nu era deloc apă potabilă, recipientele de apă păreau să fi fost găurite și s-au scurs; echipajul murise de sete!”

Înconjurați de jur-împrejur de apa sărată, le-a lipsit apa, singura care le-ar fi putut menține viața. Căci marinarului însetat, apa sărată a mării îi provoacă nebunie și moarte; el are nevoie de apă dulce.

De multe ori s-au petrecut lucruri asemănătoare, de aceea există regula ca orice vapor care trece peste ocean spre America, trebuie să ducă cu el apă de băut și provizie de alimente pentru șase luni. Căci nu pot fi calculate dinainte nici durata călătoriei, nici vântul și nici vremea.

Așa este și cu viața fiecărei făpturi omenești: seamănă cu vaporul, care navighează pe vastul ocean, unde îl așteaptă furtuni și arșița soarelui, curenți potrivnici și stânci primejdioase. **Ai tu apa vieții la bord?** Majoritatea oamenilor duc cu ei apă stricată, care nu le poate astâmpăra setea. Există Unul singur care poate oferi apa vieții. **Acesta este Isus, Fiul lui Dumnezeu.** El ne-a văzut pe toți, din măreția Lui sfântă, din slava Tatălui, născuți ca păcătoși într-o lume distrusă de păcat. El a văzut cum inima noastră însetează după pace, fericire și bucurie și totuși nu exista pe pământ nimic care să poată liniști și înviora inima omului și s-o păstreze pentru viața veșnică.

Unul bea din plin pofta trecătoare a lumii. Cu cât bea mai mult din ea, cu atât mai mult însetează după noi desfătări, după distracții, schimbări, amuzamente. Dar anii zboară; când a îmbătrânit câțiva ani, tot ceea ce mai înainte fremăta în jurul lui cu plăcere, i se pare searbăd, nesatisfăcător, indiferent. Chiar și lucrurile cele mai bune ale lumii: înțelepciunea, arta, călătoriile, legătura cu oameni nobili și inteligenți, nu pot satisface inima. Divertismentele, birtul, dansul, spectacolele, anturajul vesel, pot fermeca pentru câteva ore, dar nu pot niciodată să liniștească o inimă. Un altul bea din apa murdară a voluptății. Din acel ceas, de când un ispititor fără conștiință l-a introdus în robia băutului, a jocului sau a poftei trupești, merge la vale. Dorințele dezlănțuite, dar niciodată potolite, îi stăpânesc viața, îi devorează anii, îi otrăvesc de moarte viața cu apele stricăciunii. „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.” Inima și viața noastră, create pentru Dumnezeu, nu găsesc apa vieții în lucrurile acestei lumi, nici în lucrurile care par a fi făcute ca să poată umple cu fericire o viață omenească.

Mulți au murit năzuind după lucrurile înalte ale lumii: să înainteze în meseria pământească, cu râvnă și conștiinciozitate, năzuind după onoare, recunoaștere și glorie. Dar cu cât obțin mai multă laudă și cinste omenească, cu atât mai însetat este sufletul lor după și mai multe. Și chiar dacă viața le-ar aduce tot succesul, toată gloria, toată onoarea și toate stelele decorațiilor, da, statuile și

---

² Căpitanul Rolandt din Rostock, acum căpitan al vaporului Duen.

admirația întregii lumi, și atunci sfârșitul nu este altceva decât o inimă nesatisfăcută. Cum a trebuit să recunoască despre sine un mare bărbat, mult sărbătorit, aproape de ținta călătoriei sale pământești: „Ce sunt eu? Un bătrân morocănos.”

Și ce să spunem despre aceia care aspiră la bogăție, care îngrămădesc comori peste comori? A găsit inima lor fericirea în aur? Ar putea ei să spună în mijlocul luxului castelelor și al moșiilor lor, al trăsurilor și cailor lor: am găsit lucrul după care a însetat sufletul meu? Ah, nu! Marele fabricant S., care acum 35 de ani, în Renania, a lăsat moștenire cânte un milion fiecăruia dintre copiii lui, și-a luat singur viața în demență, pentru că se temea să nu sărăcească. Și este altfel cu acei eroi, care-și pot pune pe frunte laurii gloriei războinice și ai luptelor câștigate? Dacă le citim biografia și le vedem sfârșitul, este mereu același: mor nemulțumiți, nefericiți lăuntric.

Dar sunt alții, care încearcă să-și liniștească inima în îndeplinirea conștiințioasă a datoriei pământești. Înhamăți în jug cu multă osteneală și muncă, seamănă cu animalul de povară care-și trage încărcătura dezinteresat, mistuindu-se, până se prăbușește. Părul lor albește, ochii slăbesc, ei își trag povara până li se sfârșește alergarea. Nici o speranță nu strălucește în inimile lor, nici un soare nu luminează zilele obscure și monotone ale muncii și grijii lor devotate. Omenește este nobil și altruist, dar sufletul lor se prăpădește încet pe drum.

Numai cine primește de la Isus apa vieții veșnice, numai inima aceuia este potolită, numai un asemenea om poate să-și încheie călătoria în nădejde și bucurie, să ajungă în portul păcii, pe țărmul vieții veșnice; despre ei este scris: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” (Apocalipsa 7,16-17.)

Isus, care a venit din slavă aici jos, trece și în zilele noastre prin mijlocul poporului, care caută zadarnic fericirea și pacea în munca și povara acestei vieți. „Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite.” (Matei 9,36.) EL strigă și azi plin de milă și îndurare: „Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată.” (Apocalipsa 22,17.)

Tu, cel care citești aceasta, nu-ți mărturisește propria ta inimă, că pe pământ nu găsești decât moarte și lucruri trecătoare? Și ce găsești dincolo de mormânt? **Judecata veșnică a vinii tale neiertate.** O, acceptă de la Isus apa vieții: iertare, har, viață nouă, mântuire veșnică. Mâna străpunsă a Fiului lui Dumnezeu ți le oferă în Cuvântul vieții lui Dumnezeu; acolo găsești prin credință ceea ce ai nevoie. **Căci Cuvântul lui Dumnezeu este apa vieții.** Tu trebuie s-o bei, adică ea să pătrundă în tine. Un om însetat poate să vadă un râu de apă, dar nu ajută; **el trebuie să bea**, altfel va muri. Tot așa nici apa vieții Cuvântului lui Dumnezeu nu-i ajută pe aceia care o lasă doar să treacă peste ei, pe dinafară. Trebuie apucat cu inima în încrederea credinței, faptul că Isus a venit pentru tine, pentru păcătosul pierdut, pentru a ispăși păcatul tău cu moartea Lui pe cruce, să te poarte ca pe un copil împăcat, la inima Tatălui tău veșnic. Tu personal trebuie să accepți în inima ta, că această mântuire este pentru tine. Pentru tine este pregătită toată dragostea lui Dumnezeu, toată slava vieții veșnice.

Când jarul arzător al conștiinței tale acuzatoare și dorul fierbinte după pacea cu Dumnezeu îți chinuiește inima uscată de sete și-ți sleiește viața de putere, **bea această apă a vieții!** În pustie Moise a lovit stânca, din care a curs apa vieții pentru poporul topit de sete. (Numeri 20,8-11.) **Isus Hristos este stânca lovită** (1 Corinteni 10,4), **stânca veșniciei, din rănile Lui curge apa vieții pentru toți cei însetați!**

Nr. 12 UNDE ESTE COMOARA TA?

„Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” (Matei 6,21)

Crassus, un comandant roman de oști, a pătat prin lăcomie meschină gloria armelor sale și a provocat distrugerea lui și a oștirii lui. El a întreprins în anul 55 înaintea nașterii lui Hristos, o campanie militară împotriva parților din Asia Mică, un popor războinic, puternic. Crassus ar fi putut să bată dușmanul înainte ca acesta să fi fost adunat; dar orbit de lăcomie, el și-a petrecut timpul cu a stoarce bani de pretutindeni și de a jefui comorile templelor. Zile întregi locuia personal în Hierapolis, la cântărirea aurului, pe care voia să-l trimită acasă, ca pe o pradă sigură. Când, în sfârșit, s-a ajuns la luptă, a fost învins. La retragere s-a lăsat ademenit într-o ambuscadă și a fost omorât. Împăratul part a poruncit: capul tăiat al dușmanului învins, lacom de bani, să fie expus cu gura căscată, umplută cu bucăți de aur.

Mult mai nobil decât acest roman, a fost un pușcaș al celui de-al doilea regiment al Prusiei de Răsărit, care în lupta de la Wittenberg, în 1813, a luat prizonier un plutonier francez. Acesta, polonez din naștere, i-a aruncat prusacului o pungă de bani plină cu aur, cu vorbele: „Aici, canalie prusacă, este ceva pentru tine!” Era, anume, obiceiul general în armata franceză, să li se ia prizonierilor tot aurul; de aceea a crezut acel plutonier, că adversarul lui german va gândi și va proceda la fel. Dar pușcașul a gândit și a procedat altfel. El i-a dat o palmă răsunătoare, cu cuvintele: „Tu crezi că eu sunt un individ așa ca tine, care luptă pentru bani?” Și cu acestea i-a aruncat punga la picioare.³

Banii fac parte dintre mijloacele cele mai puternice, cu care stăpânul acestei lumi leagă sufletele nemuritoare în puterea păcatului. Încrederea în bani îl face pe orice om incapabil să-L iubească pe Isus mai presus de orice. Omul poate să mărturisească toate păcatele posibile, dar aproape niciodată nu recunoaște păcatul lăcomiei, al dragostei de bani, al încrederii în bani. De aceea spune Domnul: „Păziți-vă de orice fel de lăcomi!” (Luca 12,15.) Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții!” (Marcu 10,23.) Iar când ucenicii Lui, speriați de gravitatea îngrozitoare a acestui cuvânt, au exclamat: „Cine poate atunci să fie mântuit?” Domnul a reluat cuvântul și a explicat cuvântul Lui grav: „Cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății, să intre în Împărăția lui Dumnezeu! Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea unui ac⁴, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” (Marcu 10,24-25.) Dar El a adăugat: „Lucrul aceasta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.” Cuvântul lui Dumnezeu avertizează peste tot despre lăcomie, despre aspirația la bogăție și dacă a existat un timp în care să fie necesar să se pună în lumină contradicția antagonică dintre **încrederea în bani și încrederea în Dumnezeu**, dintre căutarea Împărăției cerurilor și bogăția pământului, atunci timpul acesta este al zilelor noastre. Toți aleargă și gonesc după bani, este dansul în jurul vițelului de aur, căruia i se închină, ca și când odată cu banii ar intra în casă și în inimă, fericirea și mulțumirea. Și totuși, un înțelept al acestei lumi a spus: „Banii sunt o formulă magică, ce pot obține totul pe lume, **în afară de fericire.**” Domnul ridică degetul spre avertizare: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții, ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. **Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.**” (Matei 6,19-21.) Aici nu se pune întrebarea: dacă până acum ai fost cinstit și loial, oricât de importantă ar fi această problemă pentru conștiința ta. Aici este vorba despre întrebarea: **cui aparține inima ta? Unde este comoara ta? Acolo unde este comoara noastră, acolo se duc neîncetat gândurile noastre, acolo este bucuria**

---

³ Din însemnările general-locotenentului Karl von Roeder.

⁴ „Urechea acului” se numea poarta mică pentru pietoni, în timp ce cămilele încărcate treceau prin poarta largă de la mijloc.

inimii noastre. Care este marele punct de atracție care, ziua, în timpul lucrului și noaptea, în orele de insomnie în patul nostru, ba chiar în vis, în timpul somnului, ne încătușează gândurile? Dacă vrei să știi unde este comoara ta, atunci întreabă încotro aleargă gândurile tale în orice oră tihnită.

Creștinii, copiii lui Dumnezeu, ar trebui să fie oameni pentru care Isus, Salvatorul și Îndurătorul lui, a devenit această comoară mare, prețioasă a vieții lor, punctul central al dorințelor, gândurilor, conversațiilor, muncii și serviciului lor. Acolo unde El umple inima, buzele clocotesc de lauda Lui. Creștinul este un om care s-a recunoscut în adâncul păcatului său, ca nevrednic de orice îndurare. Dar harul lui Dumnezeu l-a spălat cu sângele lui Isus, a reparat toate stricăciunile păcatului său și a așezat o cunună a vieții pe capul lui; astfel inima lui a fost proprietatea lui Isus, iar Isus a fost comoara lui, Împăratul lui, totul pentru el. El Îl cunoaște pe Isus ca pe Ajutorul atotputernic, care guvernează toate lucrurile spre mântuirea alor Săi. De aceea își pune încrederea în Isus, iar încrederea lui nu va fi niciodată înșelată.

Cine trăiește lucrul acesta, acela știe că nici încrederea în bani, nici năzuința după bani nu sunt compatibile cu creștinismul viu. El înțelege cuvântul apostolului: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea! Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire înaintea multor martori.” (1 Timotei 6,9-12.) Într-adevăr, de această aducere aminte au nevoie toți cei care străbat zilele prezentului ca adepți ai lui Isus. Este nevoie să ne aducem aminte de acel tânăr bogat, a cărui inimă era atrasă de Isus și despre care Domnul a putut să mărturisească cu privire la umblarea lui serioasă: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.” Ah, el a întors totuși spatele dragostei lui Isus: „a plecat foarte întristat, pentru că avea multe averi.” Averiile, averea au contat pentru el mai mult decât Isus, **de aceea** a plecat de acolo. Ce-i drept, era întristat, dar cât de întristat va fi cândva, când amăgirea bogăției va rămâne în urma lui, iar înaintea lui veșnicia lungă, lungă, fără nădejde, în chin.

Mult mai zguduitoare este priveliștea lui Iuda Iscarioteanul. Trei ani a umblat în raza soarelui dragostei lui Isus; timp de trei ani s-a străduit adevărul, inepuizabila răbdare, îndurarea dumnezeiască să triumfe în această inimă împotriva puterii întunecate a dragostei de bani. Nimeni dintre ucenici n-a bănuț ce era în inima lui Iuda. Toți au considerat veritabilă calitatea lui de ucenic, chiar și în acea noapte încă, atunci când erau adunați la ultima masă. **Și totuși fusese deja luată ultima decizie a inimii!** Orbit de satan, trădătorul a luat ca preț punga cu 30 de arginți nenorociți, a trădat dragostea lui Dumnezeu care a luptat pentru sufletul lui. Când a ieșit afară, departe de Domnul și de cercul ucenicilor, se spune: „Și era noapte” (Ioan 13,30), noapte după care nu va mai veni nici o dimineață de nădejde. El a căzut în disperare și sinucidere „ca să meargă la locul lui” (Faptele Apostolilor 1,25), locul veșniciei pierzări.

Dragul meu camarad, și tu vei merge odată la locul tău, unde vei găsi pe stăpânul vieții tale, căruia i-ai dat inima ta. **Lasă-L pe Isus să fie comoara ta! El vrea să te facă fericit, să te poarte la locul Lui, unde să-L poți vedea față în față, în bucurie veșnică!**

Este aceasta dorința ta? Atunci roagă-L stăruitor: Doamne, salvează-mă din toate adâncimile păcatului, trage-mă la inima Ta, învață-mă să Te recunosc!

Nr. 13 ÎN CEAS DE TIHNĂ

(Crăciun)

„Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!” (Luca 2,14)

În timpul asedierii Parisului, corpul 5 de armată își avea linia de apărare întărită, în zona castelului regal ars, de la St. Cloud. Acolo era situat, în zona de operații, „Montretoutschanze” o fortificație a francezilor, neterminată, evacuată. Înăuntru a fost pusă o pază de subofițeri a batalionului de vânători nr. 5, la care s-au adăugat câteva ștafete călare. Aceștia din urmă erau ascunși cu caii lor permanent înșeuși, imediat în spatele fortificației, într-o fermă. Santinela cuprindea cu privirea întreaga zonă de operații și avea o privescătoare minunată spre Mont Valerien, acea fâșie de siguranță, foarte înaltă, în care stătea puterea apărării acestui front de la Paris. Nu era permis să ne arătăm prea mult în Montretoutschanze; chiar și apariția câtorva oameni aici era de ajuns pentru a ademeni de la înălțimea din Mont Valerien una din acele proiectile mari, „căpățâni de zahăr”, la care francezii nu făceau economie. Dacă era o zi senină, în toamna lungă, frumoasă, era minunat aici în tăcere. Totul arăta așa de pașnic, până ce aceia de dincolo au spus dintr-odată „bum, bum”; atunci am observat că de fapt nu era deloc pace, ci război. Dar în nopțile lungi de iarnă, în acest post de pază, unde în orice clipă erai în așteptare să fii încercuit și retezat de detașamentele inamice care înaintau, era altfel.

Asemenea ore liniștite în apropierea dușmanului, când nu știi ce-ți va aduce minutul următor, sunt utile. Da, de ore liniștite avem nevoie toți, chiar și în vremuri de pace. **Orele liniștite sunt o necesitate a veșniciei pentru orice om** și ele sunt un dar al lui Dumnezeu. Câte unul, care stătea singur de pază, a fost chiar binecuvântat, când a auzit glasul conștiinței sale și s-a gândit în urmă, la zilele scurse, la vorbele tatălui și la lacrimile mamei. **Dumnezeu are zilnic multe de vorbit cu noi, dar majoritatea oamenilor n-au timp să-L asculte. Cine iubeste lumea și păcatul, aceluia nu-i plac orele liniștite, singuratece.** El vrea mai bine să fugă de glasul lui Dumnezeu, decât să îl asculte. El fuge în zgomotul lumii, **pentru că nu vrea să se lase găsit** de Dumnezeul lui. Nu vrei să te gândești odată la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru tine prin binecuvântare și îndurare în toate zilele vieții tale și la ceea ce I-ai făcut tu cu recunoștința și păcatul tău? Dumnezeu vrea să vorbească cu tine prin har, nu prin mânie și judecată. Dar în mijlocul celor care lucrează și câștigă acolo, care se desfată și se distrează, nu poți să-L înțelegi pe Dumnezeu; pentru aceasta, inima ta trebuie să aibă liniște.

Pe colinele vestice din Sauerland, un păstor simplu și-a păzit turma mulți ani. El a servit în regimentul Alexander și a fost ordonanță de ofițer, cunoscut pe atunci în toată cazarma, pentru felul lui de a fi simplu și deschis. Când s-a întors în liniștea de acasă, Dumnezeu a avut de vorbit cu el despre câte un păcat și neloialitate. În acest timp, locotenentul lui a primit niște bani, de la un anonim; convins că nu pot proveni decât de la fosta lui ordonanță, locotenentul a trimis banii înapoi și l-a întrebat ce vrea cu expedierea aceea de bani. În curând a primit răspuns și acesta spunea că păstorul ar fi reflectat la toate înaintea lui Dumnezeu, în orele lungi, liniștite de la turma lui; conștiința i-ar fi amintit că uneori i-ar fi spart vesela stăpânului său și n-ar fi spus lucrul acesta, iar acum voia să acopere paguba.

Dragă prietene, din trecutul tău poate este mai mult de mărturisit decât câteva căni, farfurii sau pahare sparte. Du-te într-un loc liniștit și lasă să ți se arate vina păcatului vieții tale! Numai în lumina lui Dumnezeu poți recunoaște cine ești; atunci vei striga după har și vei găsi har. Dumnezeu în liniște este aproape de cei care vor să-I audă glasul.

Oare n-au fost și asemenea oameni, care n-au cunoscut nici înțelepciunea, nici bunăstarea, la care a venit îngerul lui Dumnezeu în noaptea înstelată, pe când își păzeau turmele? Slujba lor nu era una fără primejdie, căci existau destui lupi și animale răpitoare. Ei erau pregătiți să-și pună viața în joc fără ezitare pentru turmele lor – dar aici s-a petrecut ceva cu totul neașteptat. O

înfățișare îngerească strălucitoare a venit lângă ei și slava lui Dumnezeu i-a înconjurat. Dumnezeu a lăsat deodată ochiul lor muritor să privească în realitatea lumii nevăzute. **Atunci ei s-au temut cu teamă mare.**

Și bărbații curajoși și devotați trebuie să se teamă, când trebuie să pășească în prezența Dumnezeului sfânt și știu și simt, cu toate acestea, că sunt păcătoși. Nici tu nu poți decât cu tremur și cu cutremur să treci dincolo, în lumea veșnică, pentru a apărea înaintea lui Dumnezeu, dacă trebuie să te duci acolo ca păcătos. Numai cine merge la Tatăl ca un copil împăcat, iubit, poate să treacă dincolo cu pace și bucurie. Când a apărut acel înger, toată lumea nevăzută era plină de bucurie și chiote de bucurie; doar era ceasul în care a fost descoperită hotărârea măreață, veșnică a lui Dumnezeu pentru mântuirea păcătoșilor. Singurul Fiul al Tatălui, Isus, a fost născut în grajdul din Betleem, în chipul trupului nostru păcătos. Era noapte întunecoasă peste întinsul pământului când Isus Și-a găsit primul culcuș în iesle. O, dragoste veșnică a Tatălui, vrednică de adorare: pentru a salva astfel de oameni cum eram noi, Tu ai dat singurul subiect al deplinei Tale plăceri într-o atât de adâncă josnicie, încât în nici o casă de om n-a fost un loc pentru Creatorul lumilor, ca să se nască! Îngerul lui Dumnezeu s-a adresat păstorilor speriați, cu vestea bună: „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.”

Dragă prietene, crezi că auzi o poveste din vremea copilăriei? Nu; ascultă, **aceasta s-a petrecut cu adevărat, s-a petrecut pentru tine.** Așa cum este de sigur că ții acum în mână această foaie și o citești cu proprii tăi ochii și propriile tale gânduri, tot așa de sigur este că îngerul lui Dumnezeu a spus păstorilor această veste, ca ea să ajungă și la inima ta și **tot așa de sigur a fost culcat în ieslea de la Betleem Fiul lui Dumnezeu, înfășat în scutece, ca tu să poți găsi mântuire prin suferința, moartea și ispășirea Lui!** Și tot așa de sigur este și că atunci au fost proslăvite lauda și slava lui Dumnezeu în cântarea de laudă, de către nenumăratele cete cerești de îngeri, deasupra câmpului de la Betleem, de care minunata faptă de dragoste a lui Dumnezeu era vrednică: „**Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!**”

Și în ceasul în care un păcătos găsește o viață nouă și pace în sângele ispășirii lui Isus, îngerii lui Dumnezeu intonează o asemenea cântare de laudă a bucuriei. S-au bucurat deja îngerii lui Dumnezeu din cer pentru mântuirea ta? Cinste și slavă în locurile preaînalte! Se poate aduce lui Dumnezeu pentru tine abia atunci când tu te osândești singur ca păcătos și când ai apucat prin credință harul lui Dumnezeu în Hristos. Aceasta înseamnă să te pocăiești – să vii la Dumnezeu ca fiul pierdut. Pace pe pământ poate să se facă în inima ta abia atunci, când toate petele păcatului tău vor fi spălate cu sângele lui Isus. Atunci poate Dumnezeu să găsească plăcere și în tine, păcătosul iertat, care a fost adus ca fiu, aproape de inima Tatălui. Atunci Dumnezeu te vede stropit cu sângele ispășirii veșnice. **La aceasta te cheamă Dumnezeu!** Vrei să ai parte și să trăiești lucrul acesta? **Atunci du-te într-un loc liniștit, lasă-L pe Dumnezeu să vorbească cu tine.**

Nr. 14 ACEASTA TREBUIE SĂ SE SCHIMBE!

Anul Nou

„Isus i-a zis: **Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.**” (Ioan 3,3)

Cele șapte zile de Anul Nou dintre 1807-1813, n-au fost în Germania zile de bucurie. Gloria armelor prusace părea să se fi zdrobit în luptele nenorocirii de la Jena și Auerstaedt. Napoleon I a pătruns victorios înainte până la granițele estice. Pacea de la Tilsit l-a păgubit pe împăratul Prusiei de jumătate din provinciile lui. Armatele franceze au trăit 18 luni pe socoteala țării. Când

În 1812 Napoleon a mărșăluit spre Rusia, oștirea lui a luat din țară 70 000 de cai și 20 000 de căruțe. Prusia a plătit 120 de milioane datorie de război, dar francezii au mai luat încă 94 de milioane de franci ca împrumut; ei au ocupat în toiuil păcii fortărețele Pillau și Spandau. În toată țara erau spioni de poliție francezi; abia dacă îndrăzneau cineva să vorbească deschis despre nenorocirea patriei, de când librarul Palm din Nuernberg a fost împușcat din porunca lui Napoleon, pentru că a trimis în toate părțile o scriere cu titlul: „Germania în profunda sa umilință”. Toată țara suspina sub dominația străină. Bogații și săracii erau conștienți că era necesară o reînnoire absolută a vieții statului și a poporului, pentru a obține putere pentru eliberare. Toți o recunoșteau: **totul trebuie să se schimbe!** Și s-a schimbat. Iobăgia a fost desființată, s-a introdus obligația prestării serviciului militar; armata a fost organizată altfel, modul de luptă a fost schimbat potrivit vremurilor noi. Dar înainte de toate a fost reînnoită **atitudinea inimilor** în cei șapte ani de nenorocire. Nu mai era același popor cel pe care l-a chemat împăratul la arme în 1813; era unul reînnoit. Era realitate ceea ce împăratul Friedrich Wilhelm al III-lea a poruncit să se spună prin trimisiții săi, la declarația de război împotriva lui Napoleon: „Niciodată nu va mai fi vreunul printre noi, care să nu fie hotărât să sacrifice orice considerente, marelui interes al tronului, al patriei, al independenței, nici unul care să nu se considere fericit să moară pentru aceasta.”

Înălțarea poporului și victoriile de la Katzbach, de la Grossbeeren, Dennewitz și Leipzig, au dovedit adevărul acestor cuvinte prin fapte. Jugul unui dușman neîndurător a fost zdrobit, robia a fost schimbată în eliberare, înfrângerea, în biruință. Istoricii numesc pe drept această perioadă „Nașterea din nou a Prusiei”.

Dragă prietene, ai trăit tu în viața ta vreodată ceva asemănător? Ce-i drept, cuvântul „**aceasta trebuie să se schimbe**” se aude destul de des, dar fiecare o raportează la ceilalți oameni, nu la sine. Părinții au cu siguranță dreptate când suspină în legătură cu un fiu risipitor: **aceasta trebuie să se schimbe!** Cu siguranță are dreptate vreo femeie sărmană să se plângă: **aceasta trebuie să se schimbe!**, când ea se ostenește cu copiii lor, iar bărbatul duce banii la cârciumă. Dar oare au dreptate și aceia care se plâng de vremurile rele: **aceasta trebuie să se schimbe!**, în timp ce ei beau, fumează, țin sărbători, iar duminicile și le prăpădesc chefului? Dar acela cu siguranță are dreptate, care spune în privința lui însuși: **aceasta trebuie să se schimbe!** Fie ca fiecare dintre noi să serbeze un An Nou binecuvântat, cu dorința serioasă: **aceasta trebuie să se schimbe la mine!**

Fie ca Domnul să dăruiască tuturor celor care-L cunosc: o mai mare sinceritate în vorbă și în faptă, dragoste mai îmbelșugată, o mărturisire smerită pentru El în fața lumii! Dar cine a mers până acum fără Isus pe drumul lui, să recunoască, că apelul: **aceasta trebuie să se schimbe!**, dacă este bine înțeles, cuprinde un adevăr dumnezeiesc. Omul născut în păcat are nevoie, după Cuvântul lui Dumnezeu, de o transformare absolută. Da, are nevoie de o mare eliberare și de o **viață nouă**, pe care harul lui Dumnezeu vrea s-o dăruiască. Drumul lui să nu meargă mai departe în jos, ci în sus, pe căile binecuvântării, de mână cu Dumnezeu și în puterea Lui. Despre această transformare deplină a inimii și a vieții, Domnul spune: „dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3,3).

În mod ciudat, Isus spune acest cuvânt unui om temător de Dumnezeu, foarte învățat, lui Nicodim, care era un mai-mare al iudeilor. Acesta nu părea deloc să aibă nevoie de o reînnoire totală; nici el însuși nu bănuia; el nu se văzuse încă niciodată pe sine și viața lui în lumina lui Dumnezeu. Ce-i drept, simțea în conștiința lui că ceva n-ar fi în ordine între Dumnezeu și el, de aceea a venit noaptea la Isus, pentru a-L întreba despre calea spre mântuire. Domnul i-a spus calea vieții: vino în lumina lui Dumnezeu! Recunoaște-te total vinovat înaintea lui Dumnezeu! Privește-Mă cu încrederea credinței, că Eu am venit pentru tine, ca Salvator al tău! Fiindcă „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurului Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Mulțor oameni le merge ca lui Nicodim; temători de Dumnezeu și respectabili, ei cred că așa cum sunt, sunt pe calea cea bună. Ei nu s-au recunoscut încă niciodată în lumina strălucitoare a Dumnezeului sfânt, ca absolut vinovați. Mulți alții, la care urâtenia păcatului lor, petele vieții lor rele stau în fața ochilor tuturor și chiar a propriilor lor ochi, nu vor să vină în lumina lui Dumnezeu. Dar, oricine ai fi, fie că omenește ești virtuos, fie că ești încâlcit în păcate, să fim sinceri în fața lui Dumnezeu și în fața noastră înșine. Este Anul Nou; să procedăm ca negustorii, care-și deschid registrele. Dar nu ca un negustor care printr-un bilanț fals, vrea să se înșele pe sine și pe prietenii lui de afaceri, asupra situației lui triste. Asemenea oameni trăiesc de multe ori mulțumiți și binevăzuți, în ciuda datoriilor și a afacerilor proaste. Dar de îndată ce creditorii pretind plata, trebuie să se declare cu rușine falimentari – frumosul lor bilanț anual a fost înșelăciune.

Lucrul acesta nu se petrece numai cu negustorii. În anul 1897 a fost și printre soldați câte unul, care a mers vesel și cu inima liniștită în întâmpinarea viitorului și cu toate acestea a devenit evident că este unul care a făcut un bilanț fals. Socoteala cu Dumnezeu n-a fost în ordine, el nu și-a trecut corect în registru debitele, el a notat unele sume de posesie constând în fapte bune și bunăvoință, care mai târziu s-au dovedit fără valoare. Când un asemenea om, pe care-l iubim și-l prețuim, sfârșește ca sinucigaș sau zace fără nădejde pe patul de moarte, oare să nu ne avertizeze lucrul acesta? Nenumărați oameni au început anul 1897 cu intenția serioasă: **aceasta trebuie să se schimbe!** Dar ori de câte ori au spus-o cu suspine, totuși nu s-a schimbat; datoria lor a crescut zi de zi; în cele din urmă și-au pierdut nădejdea.

Să nu faci așa, camarade; cu asemenea intenții, oameni fără număr ajung mereu la ruină. Inima omului este rea din tinerețea lui și nu poate să dea la iveală nimic din ceea ce poate să reziste înaintea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu fie laudat! Există totuși ajutor. Există un prieten bogat, care va plăti toate datoriile; Dumnezeu ți l-a trimis. Se numește Isus. O, acceptă-L pe Isus prin credință. Smerește-te înaintea Lui ca incapabil de a-ți plăti datoria. Nu-I enumera doar unele sume debitoare: lipsă de iubire și egoism, imoralitate, necumpătate și risipă, amărăciune și răzbunare, timp irosit și fidelitate neglijată. Într-adevăr, toate acestea sunt datorii de neplătit, pe care trebuie să le mărturisești Domnului, dar dauna ta este mult mai mare, tu **ești total îndatorat**, toată ființa și viața ta sunt păcătoase! Cu toate acestea apropie-te încrezător, spune-I lucrul acesta Domnului, cu adâncă smerenie!

Pune-I la picioare inima și viața ta distruse, cu strigătul după har și îndurare! El îți plătește toată datoria cu valoarea neprețuită a sângelui Său. Atunci se va schimba totul; Isus îți dă putere și lumină pentru a-L urma pe EL într-o viață nouă.

Nr.15 NAPOLEON PE SFÂNTA ELENA

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (Evrei 13,8)

Din nesfârșita masă de apă sărată a Oceanului Atlantic se înalță cu pereți verticali de stâncă, proeminenta insulă Sfânta Elena. Acolo a acostat în 18 octombrie 1815 nava engleză de linie „Northumberland”; un bărbat mic, încrunțat, în uniformă franceză fără sabie, a fost condus pe țârm. Era Napoleon I, cel care doar cu câteva luni mai înainte și-a condus ca împărat al Franței, puternica oștire în bătăliile de la Ligny și Waterloo. Acum pășea ca prizonier englez, însoțit de puțini subalterni credincioși, pe plaja ultimului său domiciliu pe pământ. El s-a mutat în casa rustică de la Longwood, situată la înălțime. Aceasta a fost încercuită pe o rază mare cu lanțuri de santinele; în interiorul acestora Napoleon putea să se miște; dacă depășea acest domeniu pe cal sau în trăsură, atunci era urmat de un ofițer englez. Acesta avea ordin să-l vadă zilnic de trei ori pe Napoleon cu proprii lui ochi și să raporteze lucrul acesta guvernatorului. Dacă veneau corăbii în apropierea țărmlui, atunci Napoleon nu avea voie să depășească liniile de santinele, iar în

acest timp nu avea voie nici el și nici vreunul din suita lui să ia contact cu băștinașii. Toate scrisorile care ajungeau la Longwood sau care erau trimise de acolo, erau supuse cenzurii guvernatorului. Acesta i-a refuzat lui Napoleon titlul de împărat și i-a lăsat numai rangul unui general. Casa a fost mobilată plăcut. Personalul de serviciu și calul stăteau la dispoziția lui Napoleon. El juca mult biliard și șah. Dar majoritatea timpului îl folosea pentru a-și dicta amintirile; pentru aceasta se străduia să zugrăvească motivele acțiunilor sale ca nobile, să strecoare în seama altora greșelile și nereușitele lui. El voia să rămână mare și curat în fața lumii. Astfel a fost el preocupat până la sfârșitul zilelor sale, cu ceea ce pierduse.

El a pierdut o coroană și știa că n-o va mai câștiga niciodată. Nici un drum, nici o corabie nu duceau înapoi acolo. El își prăpădea ziua de „astăzi” care îi mai rămăsese, cu amintirile la fericirea pierdută și cu plângerile despre duritatea guvernatorului englez, care îi refuzase titlul de împărat și respinsese pretențiile nejustificate ale generalului prizonier Bonaparte.

Și totuși, în realitate, pentru el nu mai avea valoare decât acest „astăzi”; căci cu fiecare soare care răsărea – și soarele a răsărit peste el de mai bine de 2000 de ori – se reînnoia și harul lui Dumnezeu peste viața lui foarte vinovată. Dar el n-a suferit pentru râurile de sânge pe care le-a vărsat, numai de nenorocirea lui s-a plâns.

După propriile cuvinte ale lui Napoleon ne putem îndoi că el s-ar fi căit. Dar numai Dumnezeu vede în inima omului. Dar următoarele cuvinte le-a spus Napoleon odată pe insula Elena: „Bărbați ca Alexandru cel Mare, Carol cel mare și ca mine, am întemeiat imperii mari. Dar noi le-am întemeiat pe violență, de aceea ele trebuie să cedeze din nou în fața violenței. Isus Hristos a înființat o Împărăție mult mai mare decât noi toți, dar el a întemeiat-o pe dragoste. De aceea continuă ea să existe; încă și astăzi ar muri cu bucurie milioane de oameni pentru El.”

La 15 mai 1821, Napoleon a murit după o suferință îndelungată, de cancer de stomac. El a fost îngropat într-un loc hotărât de el, în apropierea unui izvor. Mai târziu, osemintele lui au fost aduse în Franța.

Și în spatele fiecăruia dintre noi există un trecut, care nu se mai întoarce niciodată. Se pot întoarce evenimente asemănătoare, dar ziua de ieri nu mai vine. Au fost inventate fotografiile care prezintă evenimente trecute într-o versiune vie, precisă, exact conform realității, figurile, mișcărilor oamenilor. Dar oricât de multe ar putea omul și oricât s-ar strădui să păstreze amintirea trecutului prin tablouri, cărți, monumente, spectacole, el nu poate să ia înapoi nici o zi, nici o oră din trecut. Din tot ce a făcut omul în ziua de „ieri” care a trecut, numai aceea are valoare veșnică, ce s-a făcut pentru Domnul, în cinstea Lui, din dragoste pentru el. Poate fi munca cea mai neînsemnată a unui zilier, sau poate fi fapta vitejească a unui soldat pe câmpul de luptă, tot ce s-a muncit, s-a spus, s-a suferit, s-a dăruit pentru El, El va recunoaște în veșnicie.

Ce conține până acum viața ta? Ce conține viața ta de ieri? Răul pe care l-ai făcut ieri, s-a petrecut; mult bine pe care ai fi putut să-l faci, nu l-ai făcut. N-ar trebui să te pună aceasta pe gânduri pentru **ziua de astăzi**? Căci deși ziua de ieri nu se mai întoarce, totuși nu este nimic uitat din ce ai făcut, din ce ai zis, din ce ai gândit ieri. Tu probabil ai uitat multe. Multe din cele pe care le-ai trăit, ți se par ca un vis. Întâmplări care la timpul lor au făcut asupra ta o impresie zguduitoare, s-au șters, cuvintele tale au zburat ca vântul. Cu toate acestea, a fost păstrat totul. Din ziua de „ieri” nu poți schimba nimic și nici nu poți să ștergi.

Acolo unde nu mai există nici ieri, nici astăzi, **ci numai veșnicia veșnică, timpul fără timp,** oamenii nu vor scrie nici o versiune amăgitoare a vieții lor, ca Napoleon pe Sfânta Elena, **ci vor găsi scrisă în cărțile judecății,** o istorie absolut exactă, potrivită a vieții lor. După această scriere vor fi judecați și-și vor primi sentința veșnică.

Atunci nu mai poate fi șters nimic din ceea ce este notat acolo. Dar astăzi încă mai poate fi șters totul! Dumnezeu vrea să facă din „astăzi”, pentru toți oamenii care apucă ziua de astăzi, o zi a harului! „Îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață.” Tu nu poți să mușamalizezi nici măcar un singur păcat al vieții tale trecute, dar Isus este astăzi pregătit să

arunce toate păcatele tale în marea harului nesfârșit al lui Dumnezeu. De aceea „astăzi” este ziua cea mai importantă a vieții, pentru că Isus **astăzi** caută păcătoșii pierduți. **Mâine** poate fi ziua morții, iar moartea îl duce la judecată pe omul neîntors la Dumnezeu. Atunci același Isus, care ieri și astăzi i-a căutat pe păcătoși cu o dragoste care nu obosește niciodată, îl va întâmpina ca un **judecător sfânt și drept**. Toți păcătoșii vor recunoaște atunci spre veșnica lor durere, că Domnul și Judecătorul veacurilor este același Isus pe care aici l-au desconsiderat. Dar cine găsește **astăzi** har, acela găsește har veșnic. Pentru acela este zi de har și mâine și în veșnicie. El găsește dincolo de moarte nu scaunul de judecată, ci **tronul harului**. El găsește acolo aceeași dragoste care aici l-a căutat, l-a găsit, l-a purtat și l-a mântuit.

Isus Hristos este același ieri și azi și în veci! El rămâne neschimbat același în puterea Lui, ca atotputernicul Creator, prin al Cărui cuvânt sunt toate lucrurile. El rămâne neschimbat același în dragostea Lui, în care El îi poartă, îi ocrotește și îi binecuvântează pe cei mântuiți ai Lui, pe care el i-a răscumpărat cu propriul lui Sânge. La El nu este nici schimbare, nici umbră de mutare: slava omenească trece; împărăția lui Isus, puterea și onoarea Lui sunt netrecătoare.

Napoleon a detronat și a întronat împărați, și-a făcut frații și cumnații regi în Olanda, Westfalia și Napoli; și-a desemnat mareșalii prinți și duci; a distribuit generalilor și miniștrilor lui: bogății, onoruri, proprietăți. Acum toate acestea se terminaseră; rudele lui și-au pierdut odată cu el coroanele, el însuși a fost un prizonier neputincios, nu mai avea nimic de împărțit. Cuvântul și voința lui au guvernat Europa, în fața lui au tremurat popoare, acum cuvântul și voința lui nu valorau nimic. Dar cuvântul și voința lui Isus rămân neclintite în vecii vecilor. El spune: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nicidecum nu vor trece.” Cununile pe care El le dat alor Săi, sunt nepieritoare. De aceea poporul lui Dumnezeu cântă în veșnicie marea cântare de laudă: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și o preoție pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1,5-6).

Nr. 16 NERECUNOȘTINȚA TURCULUI

„Atunci, în strâmtorarea lor au strigat către Domnul și El i-a izbăvit din necazurile lor; a trimis cuvântul Său și i-a tămăduit și i-a scăpat de groapă. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile lui față de fiii oamenilor! Să-I aducă jertfe de mulțumire și să vestească lucrările Lui cu strigăte de bucurie.” (Psalmul 107,19.22)

Când Byopal, vaporul cu elice din Hamburg, venind din Calcutta în septembrie 1896, a trecut prin Marea Roșie, un mare vapor turcesc sub pavilion național de război, a tras un semnal de alarmă cu un foc de armă. Căpitanul german a navigat spre el, pentru a afla de ce a fost dat semnalul de alarmă. Era un cargou care trebuia să aducă infanteria turcă în Turcia europeană. Cu mai multe zile înainte se rupsese axul elicei, astfel că vaporul devenise incapabil de a se mișca. Acum alimentele erau pe sfârșite; boala, foamea, murdăria stăpâneau pe vaporul ticsit. Căpitanul turc a cerut să fie remorcat la Suez și s-a angajat să plătească o sumă mare. Turcul a fost remorcat și dus cu bine la Suez. Era și timpul; când au acostat, au cărat zece morți de la bord. Dar când căpitanul german a cerut prețul de salvare convenit, turcul a declarat: **Nu plătesc nimic!** Problema a fost dusă spre soluționare la Constantinopol prin consulatul german. Poate îți zici: acest căpitan turc a fost un ticălos care-și calcă cuvântul; căpitanul german ar fi făcut mai bine să fi pus să i se plătească banii înainte de a-l remorca pe turc. Forate corect! Dar căpitanul turc nu avea suma cerută la el, deci germanul trebuia să se mulțumească cu promisiunea sau

trebuia să părăsească vaporul turc la necaz. El n-a făcut aceasta, el a ajutat și a salvat și lucrul acesta a fost bun. Dumnezeu, care aude strigătul acelor care în strâmtorare cheamă ajutorul Lui, procedează tot așa – dar din nenorocire, majoritatea celor care strigă după salvare, după ce au fost ajutați procedează exact ca acel turc nerecunoscător. Nenumărați oameni vor de la Dumnezeu numai ajutor în strâmtorare, pentru aceasta este bun Dumnezeu – ei seamănă cu un fiu care scrie părinților numai pentru că are nevoie de bani. Dacă i-a primit, îi risipește în chefuri și nu-i pasă de părinți, nici nu mulțumește.

Dumnezeu lasă zilnic să răsară soarele harului Său peste cei răi și peste cei buni; El face să plouă bunătați, binefaceri și Cuvântul vieții peste cei drekți și peste cei nedrești. El strigă tuturor oamenilor: **„Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!”** El este aproape de toți cei care-L cheamă, care-L cheamă cu seriozitate – dar nu de aceia care-L cheamă fără seriozitate. Cine caută ajutor numai pentru a merge mai departe pe calea păcatului și a înstrăinării de Dumnezeu, nu se poate bizui pe acel cuvânt înaintea lui Dumnezeu.

Nenumărate sunt ascultările cu care Domnul răspunde în fiecare zi strigătului de alarmă al fapturilor omenești care stăruiesc. **Dacă pe fiecare casă din orașe și sat s-ar înălța dimineața un drapel acolo unde Dumnezeu a ascultat rugăciunea și strigătul inimilor în necaz și a trimis ajutor miraculos – ar fi multe case cu steag în fiecare zi!** De câte ori, ah, de câte ori iese doctorul pe ușă cu fața serioasă, cu cuvintele: „Îmi pare rău, dar măiestria mea a ajuns la capăt!” De câte ori nu s-au plecat atunci genunchii părinților sau ai copiilor și Dumnezeu a ajutat! De câte ori, când n-a fost pâine în casă acolo unde flămânzea o văduvă cu ceata ei de copii, Domnul a trimis-o la stăruința fierbinte!

Dragă prietene, când Dumnezeu trimite durerile, necazul și boala, când în casă intră sărăcia, când îi culcă pe tata sau pe mama pe patul de boală, da, sau orice, care te-ar îndemna la stăruință către marele Dumnezeu – Dumnezeu are să vorbească cu tine despre viața ta, despre păcatul tău și despre veșnicie. Rugăciunea: „Doamne, îndură-te! Fă-mă sănătos!” „Lasă-mi-o pe mama!” „Încă nu mi-l lua pe tata!” „Înlătură pedeapsa pe care am meritat-o cu nechibzuința mea!” „Nu îngădui să rămânem fără casă și gospodărie!” – asemenea rugăciune se învață ușor; căci este adevărat: **nevoia te învață să te rogi!** Pentru a obține ajutor, se îndoaie și genunchii țepeni și grumazul mândru. Iar Dumnezeu Se lasă cu plăcere rugat. Dar atunci se spune: „Ridică steagul peste viața ta! Steagul mulțumirii și al recunoașterii **Dumnezeului oricărui har și Tatălui îndurărilor!**” Ah, să se smerească și să spună ca un fiu neascultător și degenerat: „Tată, loviturile Tale trebuie să mă atingă. Nu sunt vrednic să mă numesc fiul Tău; da, îmi văd păcatul cu care am păcătuit împotriva Ta”, - aceasta o învață puțini! Și totuși, după aceasta se orientează dragostea lui Dumnezeu, atât când trimite nevoi și necaz, cât și când ajută în nevoi și ascultă rugăciuni; El vrea ca sărmanul om pierdut să se smerească cu recunoașterea vinii sale înaintea marelui Dumnezeu.

Dumnezeu ascultă rugăciunea fierbinte pentru însănătoșire, pentru ajutor, pentru ocrotire, pentru îndepărtarea pedepsei, **ca bunătatea Lui să ne conducă la pocăință.** El trebuie și vrea să trezească conștiința adormită, El vrea să amintească de căile serioase și triste ale păcatului, în care am umblat atâta timp. Noi n-am vrut să ne desprindem de păcat, dar Dumnezeu vrea să ne dezlege. Dumnezeu Se descoperă și în nevoie și în ajutor; El le trimite pe amândouă, ca omul să asculte glasul lui Dumnezeu și să înțeleagă dragostea lui Dumnezeu.

El, care L-a trimis pe Isus ca să mântuiască pe păcătoși, El caută cu toate călăuzirile Lui inima păcătosului, pe care îl iubește. Dacă atunci un om, copleșit de harul și îndurarea lui Dumnezeu, cade înaintea Lui pentru a mulțumi și a se smeri, dacă buzele lui se roagă fierbinte: „Doamne, Tu Te-ai îndurat de mine; am păcătuit, ajută-mă cu o întoarcere deplină la Tine!” – **atunci Dumnezeu își atinge scopul, atunci poate să lase să se reverse râurile îndurării Sale.** Sau oare Acela care însănătoșește trupul, care liniștește necazul, care îi ține în viață pe tata și pe mama, să nu fie destul de puternic și de bogat în har pentru a te elibera de sub puterea păcatului?

Stăruiește fierbinte de EL: „Ajută-mă! Vezi că nu pot scăpa prin propria mea putere; numai Tu mă poți elibera. Eliberează-mă!”

Un marinar agil al vaporului Byopal, care a examinat împreună cu căpitanul lui nenorocirea de pe vaporul turcesc, a plecat un an mai târziu cu o goeletă daneză. El a povestit această întâmplare stând la cârmă, în dimineața de 20 septembrie 1897. Ambarcațiunea a fost surprinsă în aceeași după-amiază de o furtună puternică. Marea agitată rupsese de mult bastonul de bompres; în timpul nopții, un val care s-a prăvălit înăuntru, a dezlegat o barcă; în strădania lui de a o ține, acel marinar a căzut peste bord. Stăpânul furtunii și al valurilor a dat har, ca același val să-l arunce pe naufragiat încă o dată spre parapet, astfel încât căpitanul a putut să-l apuce și să-l salveze. Când s-a făcut apoi ziuă, iar tânărul ud learcă se încălzise și se uscaseră, și-a plecat genunchii în fața Aceluia care i-a ocrotit viața atât de minunat și L-a rugat fierbinte pe marele său Salvator ca El să-l păzească, pentru a sluji de acum pe Isus într-o viață nouă și pentru a-L mărturisi pe Salvatorul lui. El nu l-a adus Domnului intenții de a deveni mai bun, ci mărturisirea păcatului său, mulțumirea smerită și rugăciunea fierbinte pentru har și ocrotire.

Fie ca acest eveniment să ne întărească tuturor încrederea credinței, pentru a ne căuta adăpostul și ajutorul numai la Dumnezeu. El singur poate să salveze din necaz, să ajute să scăpăm din pierzare cu minuni și putere. Apoi El dorește să fie proslăvit de aceia care au avut parte de ajutorul Lui, prin laudă și slavă, prin jertfa de mulțumire a inimilor care Îl mărturisesc cu bucurie pe Salvatorul lor.

Nr. 17 MAREA PRĂPASTIE

„Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa că cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată.” (Luca 16,26)

Acum aproximativ 1900 de ani, a murit în Palestina un om bogat, care era obișnuit să se îmbrace într-un lux princiar și să trăiască zilnic minunat, cu fast și bucurie. Casa lui era dotată cu tot ce se cunoștea în acele zile, pentru a-și face viața plăcută. Oare n-au fost ridicate paharele pline în aceste încăperi abia cu câteva zile mai înainte, la ospăț, în timp ce glumele zburau încoace și încolo și râsul vesel zburda pe toate buzele? Acum imaginea era schimbată. O mulțime numeroasă era adunată, așa cum se obișnuiește a fi și în zilele noastre la marile înmormântări. Un cor de fluierași sta pregătit să însoțească cu fluierile lor, cântecele funebre ale bocitoarelor și ale bocitorilor, căci în cinstea celui decedat trebuiau să fie impresionate până la lacrimi și întristare, sufletele tuturor celor adunați.

Bogatul auzise cu siguranță de multe ori în sinagogă (școală), la sabat, psalmul 90. Dar cuvântul serios care îl îndemna să se privească pe sine ca pe iarba care se ofilește repede și este curând cosită și să reflecteze că viața lui pământească se va întoarce curând în țărână, i-a atins numai urechea, nu și inima. Și chiar dacă a auzit cuvântul din proorocul Ieremia, „Dacă te vei întoarce, Israele”, zice Domnul, „întoarce-te la Mine; să ne cercetăm și să ne căutăm căile și să ne întoarcem la Domnul!”, l-a găsit foarte potrivit pentru hoți și escroci; pentru el personal n-a avut nici o însemnătate. Gândurile lui erau preocupate prea mult cu averea lui, cu îmbrăcămintea lui, cu distracțiile lui și cu casa lui. El nu găsea timp nici să se gândească la moartea lui, nici să se ocupe de omul bolnav pe care-l vedea în fața ușii sale când ieșea cu prietenii lui; el îl cunoștea pe Lazăr pe nume și tolerase ca el să aibă voie să zacă acolo în fiecare zi, cu toate că bolnavul arăta foarte respingător. Trupul lui Lazăr era acoperit cu bube, de cele mai multe ori erau în jurul lui câinii de pe stradă, care îl lingeau; și părea că bietul om permitea cu plăcere lucrul acesta. În rest, omul bogat nu știa nimic despre bolnavul Lazăr. El chiar credea că mai mult de atât nu-i treaba lui. Într-o zi, sârmanul om n-a mai fost acolo. N-a rămas scris dacă păzitorul ușii omului bogat i-a povestit stăpânului său că Lazăr murise. Era foarte puțin înainte de moarte bogatului însuși. Marea însemnătate a celor două morți constă în aceea, că știm despre cei doi oameni ce s-a ales

de ei după moartea lor. Știm, de asemenea, că în veșnicie s-a descoperit, că între omul bogat și sărmanul Lazăr erau îndatoriri neîmplinite de dragoste. Poate bogatul s-a gândit că sărmanul bolnav nu-l interesează; dar în veșnicie i s-a demonstrat că Dumnezeu i-l așezase pe bolnav în fața ușii, tocmai de aceea, ca bogatul să ajute la ștergerea lacrimilor și să facă milostenie. Din nenorocire, bogatul a avut timp abia după moartea lui, să înțeleagă aceste gânduri ale lui Dumnezeu, iar atunci a fost prea târziu. În ciuda funerariilor potrivite rangului său, în ciuda serioasei găтели de doliu pe care au afișat-o casa și servitorii, în ciuda bocetelor și a discursurilor elogioase care i-au fost dedicate bunului și amabilului concetățean, el plecase în veșnicie gol și fără nădejde și și-a găsit locul în Locuința morților, în locul de chin, unde văpaia nespusei dureri nu se stinge niciodată.

Și Lazăr plecase în veșnicie; zilele de sărăcie și de durere trecuseră. În fața oamenilor n-a valorat nimic; cadavrul desfigurat de boală a fost îngropat în locul descompunerii, liniștit și fără găteală. Dar Dumnezeu a adevărit că această viață mult încercată, a fost trăită pentru el; suferință și încercare a luat Lazăr din mâna dragostei care nu greșește niciodată a Dumnezeului său. Dumnezeu l-a recunoscut ca pe copilul Său, iar îngerii lui Dumnezeu l-au dus sus, la locul veșniciei bucurii, în sânul lui Avraam.

O prăpastie nesfârșită, de netrecut, despărțea locul chinului din Locuința morților, de acel loc unde Lazăr a aflat că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice de slava care va fi descoperită copiilor lui Dumnezeu.

Fiecare om va ajunge acolo unde îi este locul, după dreptatea lui Dumnezeu. Locul veșnic și cel din urmă al păcătoșilor neîmpăcați este iazul de foc (Apocalipsa 20,15). Despre acest loc de chin știm din cuvântul adevărului, că este îngrozitor. Dar cât de îngrozitor este, nu știm, pentru că nu ne putem imagina nici ce înseamnă: **a suferi veșnic**, nici ce înseamnă: **pe veci fără nădejde!** Prăpastia nesfârșită îi desparte pe păcătoșii pierduți pentru totdeauna, de copiii lui Dumnezeu. Nimeni nu poate să treacă dincolo din locul veșniciei tânguiri, din locul zbulcării lăuntric, care nu amuțește niciodată, la acele măreții strălucitoare, unde tronează dragostea lui Dumnezeu. Fiecare știe că și el ar trebui să fie acolo, după dorința dragostei Dumnezeului său, dar în el și în jurul lui răsună pătrunzător zi și noapte: **prea târziu, prea târziu, pe veci prea târziu!** N-ai vrut! Nici un pod de stăruințe fierbinți și de dor adânc nu ajung dincolo peste prăpastie. Nu, în veșnicie nu mai este nici un pod de mântuire. Dar lăudat fie Dumnezeu, dincoace de mormânt, aici, în timpul de acum, există o cale a mântuirii. Acum, în aceste zile ale vieții noastre pământești, care zboară repede, este de găsit un Salvator, Isus S-a arătat, El poate să umple prăpastia nemărginită.

Istoricii romani povestesc că în anul 362 înainte de nașterea lui Hristos, în piața din Roma s-a format o prăpastie de o adâncime nesfârșită. Ghicitorii vesteau că Roma se va scufunda dacă această prăpastie nu se va închide, dar că se va închide numai dacă ceea ce are Roma mai bun, va fi aruncat înăuntru. Atunci un tânăr nobil, Marcus Curtius, a pășit în fața poporului adunat. „Roma nu are nimic mai bun decât armele și vitejia!” Așa a strigat, și-a îmbrăcat armura, și-a încălecat calul gătit prețios și s-a aruncat în hău, care s-a închis îndată.

Aceasta este o legendă, dar o imagine frumoasă pentru a ne învăța să înțelegem **cine este Isus și ce făcut El**. Într-adevăr, Marcus Curtius avea dreptate, că nu exista în Roma nimic mai bun decât virtute bărbătească războinică și gloria armelor. Dar în acea prăpastie monstruoasă care-l desparte pentru totdeauna pe păcătosul pierdut de Dumnezeul sfânt, trebuie aruncat ceva mai bun.

Isus Hristos a venit în chip de rob, cu toate că El era cel mai nobil dintre cei care au pășit vreodată pe pământ: „Noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.” El a trebuit să Se arunce în fundul abisului vinii păcatului nostru! Marea prăpastie este închisă pentru toți cei care în timpul de acum îl apucă pe Isus ca pe propriul lor Împăciuitor. Dumnezeu fie lăudat! Ei au fost pentru totdeauna aduși aproape de inima Tatălui, ca niște copii mult iubiți! Prăpastia a rămas **în urma lor**, iar **în fața lor** este fericita

Casă a Tatălui. Acolo este, atunci, adevărata locuință, unde nu mai sunt văzuți nici moarte, nici sicriu, nici cerșetori suferinzi. Acolo nu se găsesc: nici o suferință, nici un strigăt, nici o lacrimă, ci o cântare veșnică de bucurie.

Celor mai mulți oameni, care aud această veste, ea le este indiferentă. Ei merg pe calea omului bogat în timpul de acum și merg la locul de chin în veșnicie. **Dar tu, camarade, de care parte a marii prăpăstii va fi în veșnicie locul tău?**

Nr. 18 O MOȘTENIRE PIERDUTĂ

„Iată, am să mor și la ce-mi va folosi dreptul de întâi-născut?” (Geneza 25,32)

Otto cel leneș, care se trăgea dintr-un neam glorios, străvechi, devenise în anul 1365 singurul moștenitor al margrafiatului de Brandenburg și Niederlausitz. El a devenit prin aceasta unul dintre cei șapte prinți electori ai imperiului german. Tot ce putea să-și dorească un prinț și cavaler pentru a fi fericit, i s-a pus în brațe. Dar în loc să-și preia îndatoririle de guvernare, Otto a dus departe de țara lui o viață risipitoare și desfrânată. El a fost chemat să apere un popor loial, în fruntea unor cete viteze, dar inima lui era incapabilă să înțeleagă înalta carieră la care a fost chemat. Femei, serbări, băutura și jocul îi umpleau zilele. Pentru a-și acoperi risipa, și-a vândut deja după câțiva ani guvernarea asupra Niederlausitz-ului și după aceea a cedat pentru alte sume mai mari, întreaga provincie electorală. Întotdeauna la timpul potrivit i se ofereau, când buzunarele lui era goale, noi sume pentru ipotecarea drepturilor sale. Plăcerea și sărbătorile păreau a lua sfârșit, până când Otto a devenit deodată conștient că el pierduse toate drepturile; acum voia să-și trateze moștenirea cu forța armelor. El s-a dus repede în provincie, a adunat laolaltă câteva cete slabe, dar acestea n-au putut să se împotrivescă armatei împărătești, care a luat în stăpânire fără ezitare pământul ipotecat, pentru împăratul Carol al IV-lea. Otto cel leneș a renunțat fără luptă la toate pretențiile prin tratatul de la Fürstenwald din anul 1373. Lipsit de glorie și-a sfârșit viața într-un castel din Landshut. Înșelat de plăcerea senzuală și de desfătare, a vândut pe un preț de nimic minunatele privilegii la care a fost chemat.

Această tristă poveste de viață se reia în jurul nostru de sute de mii de ori, cu o însemnătate mult mai adâncă. Cuvântul lui Dumnezeu ne pune impresionant acest adevăr în fața ochilor prin istoria lui Esau.

Esau a fost fiul întâi-născut și odorul tatălui său, Isaac. Întâiului născut îi erau destinate toate făgăduințele prețioase pe care Dumnezeu i le-a dat lui Avraam pentru neamul lui, pentru timp și veșnicie. Esau a venit flămând și obosit de la vânatoare și a văzut o mâncare de linte pe care o pregătise fratele lui. Mâncarea ademenitoare bătea la ochi și el l-a rugat. „Dă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală.” Iar Iacov a spus: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi-născut!” Esau a răspuns: **„Iată, am să mor și la ce-mi va folosi dreptul de întâi-născut?”** Iacov a spus: „Jură-mi întâi!” Și el i-a jurat și **deci i-a vândut lui Iacov dreptul lui de întâi născut.** Atunci Iacov i-a dat pâine și ciorba de linte. Și el a mâncat și a băut și s-a sculat și a plecat de acolo. **Astfel a vândut Esau dreptul lui de întâi-născut.** (Geneza 25,31-34.)

Părea că a trecut mult timp, ca și când acest negoț trist ar fi rămas fără consecințe pentru Esau. El a ieșit afară și după aceea, ca și înainte, ca un vânător curajos cu spadă și arc. Anii au zburat. Tatăl a îmbătrânit și a orbit; Isaac și-a simțit puterile micșorându-se; el voia să pună binecuvântarea de întâi-născut pe capul favoritului său, Esau. Dar Iacov, îmbrăcat cu hainele lui Esau, cu mâinile și ceafa învelite în blănuri aspre, l-a amăgit cu o înșelăciune vicelană pe bătrânul tată; toate făgăduințele de har și de binecuvântare pe care venerabilul patriarh le-a destinat întâiului său născut, el le-a pus pe capul lui Iacov, cu rugăciunile credinței. Plinătatea binecuvântării pentru timp și veșnicie, domnia și biruința au fost partea lui. „Blestemat să fie oricine te va blestema și binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta!” Iar Isaac a mărturisit el

însuși după aceea: „L-am binecuvântat. De aceea va rămâne binecuvântat.” Esau s-a întors prea târziu acasă; când a pășit la patul lui Isaac pentru a-și cere binecuvântarea, spre spaima amândurora a devenit evident ce se petrecuse. Esau a strigat tare, cu durere: „N-ai decât această singură binecuvântare, tată? Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” Și a plâns cu amărăciune.

Cu siguranță că această scenă ne poate aminti cât valorează binecuvântarea unui tată pe capul unui fiu. Cât de necesară este aceasta în zilele noastre, când mulți oameni uită că porunca: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta!” este prima poruncă ce are făgăduința binecuvântării pământești. (Efeseni 6,2.)

Dar Dumnezeu vorbește despre altceva, în această istorie despre ciorba de linte, pentru care Esau și-a vândut dreptul de întâi-născut. A fost un sfert sau o jumătate de oră scurtă, care a zburat repede, în care nefericitul Esau a dat pentru ciorba de linte mâncată în grabă, făgăduințele binecuvântării veșnice ale vieții sale. Degetul lui Dumnezeu arată avertizând spre Esau: „Vegheați, să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi-născut. Știți că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea, n-a fost primit; pentru că, măcar că o cerea (binecuvântarea) cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe.” (Evrei 12,16-17).

Biblia numește „întâi-născuți” pe păcătoșii împăcați prin sângele lui Isus, copiii mult iubiți ai lui Dumnezeu. Aceștia sunt purtați în viață și prin moarte de puterea și harul Tatălui lor, până moștenesc slava veșnică în Casa Tatălui. Binecuvântarea lui Dumnezeu este partea lor în timp și veșnicie. Rugăciunile lor înduplecă inima și mâna Tatălui. Dar omul firesc vorbește ca Esau: „**Iată, am să mor și la ce-mi va folosi dreptul de întâi-născut?**” Ceea ce îi făgăduiește Dumnezeu, pentru el nu valorează nimic; pentru el un ban sau o oră de plăcere valorează mai mult decât slava lui Dumnezeu.

De aceea dorește el să parcurgă drumul de la leagăn până la mormânt cu succes și desfătare. Pentru el, toată prada pe care o vânează la vânatoarea acestei vieți, valorează mai mult decât există dincolo de mormânt. Stăpânul acestei lumi a pregătit ciorbe de linte mici și mari, după înclinațiile inimii fiecăruia în parte, ca omul, pentru plăcerea care zboară repede, să-și vândă moștenirea veșnică, nădejtile vieții veșnice; el folosește pentru acesta toate lucrurile pe care Scriptura le sintetizează în cele trei noțiuni: pofta ochilor, pofta firii pământești, lăudăroșenia vieții. Câți oameni, pe care i-a chemat Dumnezeu ca să intre în slava eternă ca niște copii mântuiți ai lui Dumnezeu, printr-o viață binecuvântată, nu și-au vândut dreptul de întâi-născut de dragul poftii firii pământești, la care n-au vrut să renunțe, alții pentru onoare, posturi înalte, alții pentru bogăție și avere, alții pentru lauda oamenilor și pentru glorie, alții pentru jocul de cărți, vin, bere sau țuică, alții pentru lucruri omenești nobile ca artă, știință, fericirea trecătoare, când prin acestea Îl uită pe Domnul. Mulți oameni nu vor să audă nimic despre dreptul de întâi-născut, la care sunt chemați. Ei răspund ca Esau: „**Iată, am să mor; la ce-mi va folosi dreptul de întâi-născut dincolo de moarte? Vreau ca aici să trăiesc și să mă bucur!**” Ei nu-l cunosc pe Dumnezeu; de aceea făgăduințele lui Dumnezeu li se par vagi și nevaloroase. Ochii lor orbi nu văd nimic din binecuvântările și minunile cu care Dumnezeu îi conduce pe copiii Săi prin viața pământească. Cu toate că știi că după semănat urmează secerișul, după tinerețe, bătrânețea, după vară, iarna, după viață, moartea, totuși nu recunosc gravitatea veșniciei, **pentru că nu-L cred pe Dumnezeu.** Esau a spus: „Iată, am să mor și la ce-mi va folosi dreptul de întâi-născut?” Ce raționament **nerezonabil** al **rațiunii** umane: prezentul mi se va scurge repede și de aceea disprețuiesc și renunț la viitor; timpul piere sub ochii mei și de aceea cedez partea mea la veșnicia fericită. **Așadar Esau a disprețuit primogenitura!** Așadar, milioane de oameni disprețuiesc harul lui Dumnezeu care le este oferit. Dar există alții care au înțeles dreptul lor de întâi-născuți; ei au gustat câte ceva din Cuvântul bun al lui Dumnezeu și din tăriile lumii viitoare – dar în ceasul decisiv au întors Domnului spatele – pofta și onoarea, ciorba de linte a acestei lumi i-au înșelat.

Esau are nenumărați adepți și ei toți vor plânge zadarnic în veșnicie, ei nu vor găsi atunci nici un loc de pocăință și nu vor putea recâștiga binecuvântarea pierdută nici cu lacrimile, nici cu suspinele lor.

Fie ca acest cuvânt de avertizare al lui Dumnezeu să dea lumină tuturor cititorilor acestui text, ca să cunoască slava moștenirii la care harul lui Dumnezeu în Hristos îi cheamă pe toți păcătoșii pierduți.

Și ție, camarade, îți este deschis drumul în rănile de moarte ale lui Isus, pentru a moșteni ca întâi-născut binecuvântarea veșnică.

Nu-ți vinde dreptul de întâi născut pentru o ciorbă de linte!

Nr. 19 EROI CARE PLÂNG

„Și a ieșit afară și a plâns cu amar.” (Matei 26,75)

Din acel loc al câmpului de luptă de la Wörth, unde stă astăzi statuia de aramă a împăratului Frederic al III-lea, în 6 august 1870 prințul moștenitor Friedrich Wilhelm a călărit dincolo, spre dealurile de la Elsasshausen; acolo a fost înfrântă într-o luptă aprigă ultima rezistență a lui Mac Mahon. Drumul prințului moștenitor ducea pe lângă un grup de prizonieri francezi.

Lateral de cetele pestrițe ale tunisienilor, algerienilor și infanteriștilor stătea făptura înaltă a unui colonel francez de cuirasieri. Din ochii lui închiși la culoare se rostogolea lacrimă după lacrimă peste mustața neagră, în nisip. De ce plângea eroul? Ascultător ordinului primit, și-a condus regimentul la atac împotriva lanțului de trăgători prusaci care înaintau luptând; regimentul se prăbușise sub focul german; om și cal zăceau acolo într-o grămadă densă; viteazul comandant a fost tras nevătămat de sub calul lui. Acum stătea și plângea, ca prizonier, după mândrul lui regiment, după vitejii pe care i-a condus la moarte. Lacrimile lui îl onorau; prințul moștenitor l-a cinstit pe erou, căruia i-a întins mâna.

Alexandru Macedon, marele cuceritor, a trebuit cândva să verse alte lacrimi. În lupta corp la corp din bătălia cu perșii de pe râul Granicus din anul 334 înainte de nașterea Domnului, i-a fost lovit coiful și i-a căzut din cap; atunci sabia bravului Klitos l-a doborât la pământ pe persanul care tocmai voia să dea lovitura de grație în capul fără apărare a lui Alexandru. De atunci Klitos a fost cel mai bun prieten credincios al regelui. Curând marele imperiu persan a fost cucerit; regele de 25 de ani, învingătorul fără egal, stăpâna de la Grecia peste Asia Mică, Persia până la îndepărtatul Ind. La înălțimea fericirii sale, înconjurat de lingușitori, stătea la masă în palatul regal persan. Klitos îi contrazicea pe lingușitori. Cuvintele dure ale adevărului l-au ațâțat la mânie pe regele băut; el a smuls lancea din mâna unui dorobanț și a lovit de moarte pe salvatorul vieții sale. Alexandru l-a văzut pe Klitos prăbușindu-se mort și atunci a încremenit în legătură cu propria lui faptă; mânia și beția dispăruseră. Trei zile n-a mâncat și n-a băut, buzele lui rosteau plângând mereu și mereu același nume: Klitos! Klitos! – Dar nici lacrimile, nici suspinele nu-l puteau aduce înapoi pe cel pe care-l străpunsese mâna lui. Da, avea motiv să plângă! **Păcatele, nu lacrimile dezonoarează bărbații și eroii!**

Oare n-a plâns Isus, biruitorul morții, Fiul lui Dumnezeu? El n-a plâns pentru propria lui vină; El a plâns pentru distrugerea Ierusalimului, a plâns la mormântul lui Lazăr; inima Lui a fost și este plină de profundă compasiune și milă. – El a jertfit lacrimi și pentru tine. (Evrei 5,7.) **Dar tu? Ai plâns tu vreodată pentru păcatul tău?**

Și apostolul Petru a fost un om de acțiune, cu inima înflăcărată, cu mâna degrabă pe sabie. Bărbatul tare ca stânca a pronunțat mărturisirea victoriei Bisericii lui Dumnezeu: „Doamne”, I-a răspuns Simon Petru, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.” (Ioan 6,68-69.) Într-adevăr, a recunoscut slava dumnezeiască a Domnului, - dar nu inima lui șovăielnică. El nu s-a gândit cum

folosește vrăjmașul șiret împrejurările și persoanele, pentru a-i duce la cădere pe ucenicii lui Isus, de îndată ce se încred în ei înșiși. Petru nu ducea lipsă de intenții nobile de credincioșie. El a vorbit serios când a spus: „Chiar dacă toți ar găsi în tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în tine o pricină de poticnire. .... Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, eu tot nu mă voi lepăda de Tine.”

Au trecut câteva ore. Petru a trăit cu mânie aprinsă trădarea lui Iuda, prinderea Domnului. Domnul i-a poruncit să bage sabia în teacă. El L-a urmat pe Isus în tăcere. Domnul a fost dus ca un prizonier legat, pe străzile nocturne, întunecate ale Ierusalimului, la marii preoți Ana și Caiafa. În curtea palatului marilor preoți, robii și slujitorii au făcut un foc de cărbuni, căci era frig. Și Petru stătea la foc și se încălzea. Tocmai când marele preot și-a rupt hainele în fața lui Isus și toți strigau: „Este vinovat să fie pedepsit cu moartea!”, slujnica, păzitoarea ușii și altele, i s-au adresat lui Petru despre faptul că și el ar fi fost unul dintre ucenicii Nazarineanului. Atunci Petru s-a lepădat de trei ori de Domnul său și a început să se blesteme și să jure: „Nu cunosc pe omul acesta!” **Și îndată a cântat cocoșul.** Dar Domnul și-a întors fața palidă, iar privirea dragostei Sale a atins inima lui Petru. Iar Petru și-a adus aminte că Domnul îi spusese: „Înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.” **Și el a ieșit afară și a plâns cu amar.** Dragostea Domnului său l-a călăuzit și l-a binecuvântat timp de trei ani, dar el s-a lepădat de Domnul lui în fața unei slujnice slabe. El s-a făcut asemenea vrăjmașilor lui Isus, în mijlocul cărora stătea, în mijlocul acelor care în ceasul acela Îl băteau pe Domnul peste față și Îl scuipau. El L-a părăsit pe Acela pe care el L-a mărturisit ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Tote acestea stăteau în fața conștiinței lui, **iar acum plângea cu amar.**

Oare ce a trăit Petru atunci când L-a văzut pe iubitul lui Domn biciuit, bătut, dus afară, spre Golgota, sub cununa de spini? El L-a văzut răstignindu-L și n-a putut să spună Domnului său care murea nici un cuvânt de căință, n-a putut primi nici un cuvânt de iertare. Pentru el fusese acea privire de rămas-bun – ce durere! Totuși ea era o tristețe dumnezeiască, o durere trezită prin Duhul Sfânt, care îi umplea inima cu o adâncă durere și lăsa să-i curgă din ochi lacrimi fierbinți. Tristețea dumnezeiască i-a provocat o pocăință de care nu s-a căit nimeni. (Compară cu 2 Corinteni 7,10.)

Din aceste lacrimi a devenit un erou, care a trecut victorios, pentru Domnul său, prin bătăi, ocară, lanțuri și moarte de martir.

Există mulți oameni care au recunoscut câte ceva din ceea ce este Isus și care I-au jurat credință și totuși L-au renegat, L-au renegat în fața unor batjocoritori jalnici, în fața unor tovarăși beți sau a unor femei vesele.

Dragă prietene, n-ai fost încă niciodată atins în inimă de privirea lui Isus, care a murit pe cruce pentru tine?

Ai ieșit vreodată afară din cercul zgomotos al celor care nu-L cunosc pe Isus, care-I batjocoresc Numele? Ai ieșit din pofta și agitația lumii, ca să plângi cu amar pentru ceea ce I-ai făcut Domnului?

La beție, neștiind ce face, Alexandru i-a înfipt salvatorului său, Klitos, lancea în inimă; el își chema zadarnic printre lacrimi prietenul ucis. Și tu, neștiind ce făceai, îmbătat de deșertăciunea lumii, L-ai dus la moarte cu păcatul tău pe singurul tău prieten adevărat. Din cauza păcatului tău, Fiul lui Dumnezeu a sângerat și a murit pe cruce la Golgota.

Dar acest Salvator al vieții tale n-a rămas în moarte. El a înviat, a rămas aproape de tine, vrea să-ți usuce lacrimile, tu nu-I strigi zadarnic Numele devotat. Strigă numai: Isus, Isus, îndură-Te de mine! Spune-I tot ce ai făcut. Spune-I: am trăit în necurăție și necredincioșie, Ți-am disprețuit Cuvântul. Te-am renegat, Te-am respins. M-am făcut una cu cei a căror batjocură Te-a scuipat, a căror păcate Te-au lovit în cap. Am nesocotit dragostea și răbdarea Ta. – Nu te va certa; El te va trage la inima Lui iubitoare. Este un loc binecuvântat pentru a plânge la picioarele lui Isus, pentru propria ta vină - aici orice păcătos găsește îndurare, găsește numai dragoste, iertare deplină.

Și pe tine te cheamă Domnul la El, căci dragostea Lui vrea să-i ferească pe toți de acel alt loc sumbru, unde va fi plânsul veșnic și scrâșnirea dinților.

Nr. 20 „DAR CEILALȚI NOUĂ, UNDE SUNT?”

Luca 17,17

În nord-estul înghețat al Siberiei trăiește sărmanul popor din Yakutsk. În patru luni scurte de vară smulg pământului cu o muncă grea, o pâine sărăcăcioasă; pe lângă aceasta se hrănesc din vânat și pescuit. Printre iacuți există din timpurile vechi încoace mulți **leproși**. Izgoniți din casă și din sat, acești nenorociți se regăsesc în colibe mizere, singuratice. Nimeni nu îndrăznește să vină în apropierea lor; într-un anumit loc sunt puse alimente pentru săptămâni și luni, pe care ei le preiau. Ei înșiși trebuie să-și repare colibele la timpul potrivit, să caute lemn de foc în pădurile îndepărtate și să se păzească de lupi și urși, musafiri frecvenți acolo.

În Evul Mediu lepra era răspândită în toate popoarele europene; soarta bolnavilor nu era mai bună decât cea a iakuților. Și în Germania leprosul era socotit mort din punct de vedere cetățenesc; el era consacrat mizeriei de către preot, printr-o ceremonie funerară; la această ceremonie era aruncată o lopată de pământ pe picioarele lui, simbolul înmormântării. Lângă toate orașele mari existau azile de leproși. Satele își adăposteau bolnavii în colibe pe câmp. Ei trebuiau să poarte haine negre și să-și vestească apropierea prin castaniete de lemn sau zurgălăi, ca oricine să poată să se ferească de ei.

Încetul cu încetul boala se întindea: degetele de la picioare, de la mâini, mâinile, picioare, membru după membru se desprindea, căzând de-a lungul anilor cu dureri de nespus din articulația sa.

Doisprezece până la optsprezece ani durează drumul lung al suferinței acestor bolnavi, începând din ceasul în care boala a fost recunoscută, când trebuiau să părăsească tot ce le-a fost prețios pe pământ, până atunci când moartea sfârșea lungul lor chin pământesc.

O englezoaică ce a vizitat acel loc al nenorocirii din Siberia și a trăit timp de mai multe săptămâni cu acei nefericiți, i-a și fotografiat.

Leproșii stau sau se târăsc în fața colibelor lor cu membrele mutilate sau cu fețele desfigurate de boală – astfel înțelegem mai bine ca înainte strigătul jalnic al acelor zece bărbați leproși despre care povestește Biblia că s-au întâlnit cu Isus, pe când străbătea Samaria și Galileea. Înfruntând asemenea suferințe, strigau din adâncul inimii: „**Isuse, Învățătorule, ai milă de noi!**” Pentru ei nu mai exista nici un doctor și nici un om care să ajute, - atunci ochii lor L-au văzut pe Acela care a pus să se strige întregului popor: „Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți.” (Matei 11,5). De aceea l-au implorat pe Isus pentru ajutor.

Dumnezeu ne pune în mod deosebit în fața ochilor, în zilele noastre, seriozitatea acestui citat din Evanghelie.

Tocmai în ultima vreme au apărut și în Germania și anume, în Prusia de Est, numeroase cazuri de lepră. De aceea au fost chemați la Berlin medicii cei mai experimentați pentru consfătuire și s-a hotărât înființarea de spitale de lepră într-un cadru izolat. Acești medici au stabilit din nou că lepra este incurabilă. Biblia a avut dreptate: numai Dumnezeu poate să vindece lepra, ca și pe cealaltă boală care otrăvește totul, a cărei imagine izbitoare este lepra: păcatul. Păcatul a pătruns la toți oamenii, toți ne-am născut cu această boală distrugătoare – **chiar și tu!**

Oprește-te! Oprește-te! **Oare nu porți tu lepra păcatului în toate mădularele și în inima ta?** Dar ascultă: **Îl vei întâlni pe Isus.** Glasul tău poate să ajungă la El. El este aproape de tine în aceste zile de har. Nu-L lăsa pe acest singur Salvator să treacă pe alături. Căci lepra păcatului sfârșește într-un chin și mai cumplit decât lepra trupeză. Acea sfârșește într-o durere veșnică.

Pe atunci Isus a poruncit celor zece bărbați: „Duceți-vă și arătați-vă preoților!” Potrivit legii (Levitic 14,2), numai preoții puteau să declare un lepros curat, iar acesta avea nevoie atunci de o curățire de șapte zile, de jertfa pentru păcat prescrisă și jertfa arderii de tot.

Pe când se duceau, au fost curățiți. Doar de aceea i-a trimis Domnul, ca să fie declarați curați, **El i-a curățit!** Ce minune uimitoare au observat, ce bucurie, ce viață nouă!

Mulțumiți cu aceasta, de a fi tras foloase din puterea lui Isus, nouă dintre ei și-au continuat drumul la preoți. Rămânând neschimbați, așa cum au fost, voiau să se bucure când își vor saluta din nou nevasta și copiii, când vor regăsi meseria care le-a lipsit și legătura cu prietenii lor. Isus n-a găsit nici un loc în inima lor, sfânta lui Persoană nu i-a atras. „Unul din ei, când s-a văzut vindecat, s-a întors, slăvind pe Dumnezeu cu glas tare. S-a aruncat cu fața la pământ la picioarele lui Isus și I-a mulțumit. Era samaritean.” (Luca 17,15-16.) Acest străin disprețuit I-a dat lui Dumnezeu cinstea, el a ocupat locul prețios de la picioarele lui Isus. El a găsit în Isus eliberarea de orice boală, de orice păcat, de toată puterea lui satan, el a fost eliberat de lepră pe dinăuntru și pe dinafară, așezat sub har. El n-a avut nevoie de curățire după legea mozaică.

El a găsit izvorul binecuvântării în Hristos; de aceea Domnul l-a lăsat să plece cu cuvintele: **„Scoală-te și pleacă! Credința ta te-a vindecat.”** (te-a mântuit!) Acest samaritean a devenit într-adevăr fericit, el l-a găsit pe Isus, **Salvatorul;** inima și genunchii s-au plecat în fața Aceluia care i s-a descoperit ca adevăratul și singurul Salvator. El a fost mântuit prin credință; Isus i-a devenit prețios mai presus de orice.

Dar despre cei nouă, care au fost atât de asemănători cu acest samaritean în boala leprei lor, în ajutorul de care au avut parte de la Domnul, Isus a trebuit să exclame îndurerat: „Oare n-au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă unde sunt? Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu?” (Luca 17,17-18.)

În veșnicie vor sta cu miile în fața lui Dumnezeu dovediți ca vinovați, că în fața morții și-au mărturisit cu disperare păcatele, au stăruit după har și Dumnezeu S-a îndurat de ei, i-a păstrat în viață și a mai adăugat niște ani vieții lor.

Dar apoi, după ce boala sau primejdia a trecut, când s-au întors sănătoși la meseria lor și în familie, ce-a fost atunci? Uitând ce au mărturisit despre păcatul lor înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor în ceasul necazului, s-au întors la aceleași lucruri. **N-a fost o pocăință din inimă; a fost o pocăință din teamă.** Adevărata lor dorință n-a fost întoarcerea la Dumnezeu, de aceea s-au întors la același fel de a fi, la aceleași flecăreli, la aceleași păcate.

„Dar ceilalți nouă unde sunt?” Isus întreabă de ei, Isus vrea să-i mântuiască pentru totdeauna; El le-a ascultat strigătul de alarmă. **Unde sunt?** Salvatorul lor n-a valorat nimic pentru ei. **Ești și tu printre cei nouă?** Isus te întreabă dacă nu vrei să fii acel unu, care a fost vindecat pentru totdeauna. Tu vezi mai mult din măreția dragostei Sale decât acel samaritean: tu vezi mâinile și picioarele Lui străpunse pentru tine, tu știi că Isus a suferit și a murit pe cruce pentru tine.

El a murit ca tu, curățit prin sângele Lui, să-L poți lăuda cu glas tare, dacă te recunoști ca tămăduit pentru totdeauna. Tu trebuie să te arunci la picioarele Lui și să-ți omagiezi Salvatorul: Tu, mare milostiv, **Tu, care ai făcut lucrul acesta pentru mine, ia-mi acum inima și viața, tot ce sunt și am, ia-mi-le deplin!**

Dacă ai trăit lucrul acesta, atunci ești capabil să înțelegi întrebarea plină de durere a Domnului: **„Dar ceilalți nouă unde sunt?”** Atunci poți, fie în camera ta de cazarmă, fie acasă, fie în tren, fie acasă la muncă, în Numele lui Isus, în dragostea Lui, cu toată smerenia să-i întrebi pe oameni: **„Nu se găsește aici nimeni care să se întoarcă iar și să dea slavă lui Dumnezeu?”** Dacă nu ești tu acel unu, nu poți să-i întrebi pe cei nouă; dar dacă prin harul lui Dumnezeu ai devenit acel unu, mărturisește înainte de toate îndurarea lui Dumnezeu trăită, prin schimbarea ta, prin smerenie, prin adevăr, prin dragoste slujitoare, care nu caută folosul ei; trăiește cu Domnul și pentru Domnul! Iubind și cercetând Cuvântul Lui, ocupă zilnic în rugăciune locul de la picioarele lui Isus! Atunci Dumnezeu va aduce ceasul când vei putea să-i avertizezi pe cei

ușuratici, să-i pedepsești pe cei batjocoritori, să-i admonestezi pe păcătoși și răzunători: **Nu se găsește aici nimeni care să se întorcă iar și să dea slavă lui Dumnezeu?**

Nr. 21 REGELE FRANȚEI PRIZONIER

„Tu m-ai răscumpărat, Doamne, Dumnezeuul adevărului!” (Psalmul 31,5)

Ioan cel Bun (Jean le bon), rege al Franței din 1350, a fost încolțit în propria lui țară prin nemulțumire și nevoi, din sud de spanioli, din nord de englezi. Cu toate acestea a reușit să adune la un loc o armată de 40 000 de oameni. El l-a forțat la luptă pe dușmanul lui cel mai primejdios, pe prințul Eduard al Angliei, când acesta, cu o putere doar de 8000 de bărbați, a traversat râul Loara. Zadarnic a cerut prințul Eduard retragere liberă; regele Ioan se credea sigur pe victorie; dar în ziua următoare, în 18 septembrie 1356 a fost bătut definitiv la Maupertuis. Armata lui deja se întorcea să fugă, în timp ce el, sângerând și epuizat, luptând cu baltagul, a fost încercuit de dușman. Înainte ca soarele să apună, devenise prizonierul Angliei. Totuși, învingătorul lui l-a onorat regește; prințul englez l-a condus în cortul lui și l-a servit personal la masă. La Londra a fost lăsat să încalce pe cel mai frumos, mai luxos împodobit cal alb de luptă. Regele s-a ridicat de pe tron în palatul regal englez, pentru a-l saluta pe dușmanul prizonier și pentru a-l conduce la un ospăț strălucitor. Castele, cai și servitori îi stăteau la dispoziție – dar el a fost și a rămas un prizonier. El trebuia să afle, în ciuda tuturor atențiilor care i-au fost arătate, că a căzut în mâna unui dușman neînduplecat. Se cereau ca preț al eliberării sale, provinciile de nord ale Franței și ca preț de răscumpărare trei milioane de taleri de aur, pe vremea aceea o sumă exorbitantă. Cu toate acestea, Ioan cel Bun a trebuit să accepte aceste condiții; el i-a dat pe ambii săi fii ca ostateci, până vor fi plătiți banii de răscumpărare. Dar fiii săi au fugit și nu s-a găsit nimeni să poată avansa această sumă enormă de bani. Astfel Ioan cel Bun, care își pusese cuvântul gaj, s-a întors de bunăvoie în captivitate, pentru a muri în ea la 8 aprilie 1364. Ce folos după această viață nefericită, că trupul lui neînsuflețit a fost trimis în Franța cu fast regal, pentru a-l îngropa în cavoul strămoșilor lui?

Ca Ioan cel Bun sunt mulți care vor ce este bun și nobil, intrați în lupta vieții, crezând că ar trebui, cu seriozitate și bunăvoință, să obțină sigur victoria. Ei își supraapreciază puterea și își subapreciază dușmanul, care este mai tare ca ei. Ei trebuie să afle că: „Binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!” Ei sunt biruiți de vrăjmașul cel tare. „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte (adică de puterea păcatului care stăpânește în mădularele trupului meu muritor)?” Obosiți după unele înfrângeri în luptă, se lasă prinși sub legea păcatului, care este puternică în mădularele lor. În acest prizonierat găsesc, într-adevăr, adesea onoare, strălucire și ospețe; pare că peste viața lor se întinde aparența mulțumirii exterioare, a reușitei pământești și a bunăstării onorabile, dar inima lor nu are niciodată parte de pace, libertate și victorie. **Prețul răscumpărării** pe care-l cere satan pentru a lăsa liber un suflet omenesc la libertatea slăvită a copiilor lui Dumnezeu, nu-l poate plăti nici un om.

Câți oameni, care doresc mult să scape de robia păcatului trupesc sau de beție sau de mânie, n-au trăit lucrul acesta! Uneori ce-i drept, pare că au devenit liberi de puterea păcatului; dar după un timp scurt, s-au întors, de două ori nefericiți în inima lor, în vechile lanțuri ale păcatului. Ei toți găsesc în captivitate **moartea veșnică**, pentru că nu pot plăti prețul răscumpărării pentru eliberarea lor, cu excepția că-l găsesc pe singurul chezaș care plătește pentru ei. Și același sfârșit este și partea acelorora cărora le-a plăcut în slujba păcatului, care au iubit lanțurile lui satan.

Ah, nimeni nu trebuie să găsească un sfârșit atât de deznădăjduit! **Prețul de răscumpărare este plătit pentru toți cei care vor să-și accepte eliberarea de la chezașul Isus.** Nimeni nu se poate răscumpăra singur. Nici durerea cea mai adâncă, nici plânsul cel mai amar,

nici lacrimile cele mai fierbinți, nici jurămintele și intențiile cele mai sincere nu pot elibera un păcătos – **el rămâne captiv până este plătit prețul de răscumpărare**. De asemenea, nici un om nu-l poate răscumpăra pe un altul. „Un om nu va putea niciodată să răscumpere pe fratele său, nici să-I dea lui Dumnezeu un preț de răscumpărare pentru el (pentru că răscumpărarea sufletelor lor este așa de scumpă, că trebuie să renunțe la ea pentru totdeauna).” (Psalmul 49,7-8.)

De aceea a venit Isus, Fiul lui Dumnezeu, pentru a plăti cu sângele Lui prețul de răscumpărare pentru eliberarea acelor care au fost captivi sub puterea lui satan și a morții. Mulți oameni aud vestea: **prețul de răscumpărare pentru eliberarea ta este plătit! Ușa temniței tale este deschisă! Vino afară! Întoarce-te acasă! Drumul spre Casa Tatălui și spre cununa veșnică este liber!** Dar pe când ochii lor priveau la Hristosul răstignit și urechile auzeau că vor fi mântuiți numai prin har, numai prin îndurare, fără orice lucrare și merit propriu, s-au supărat. „Oare propria mea putere și virtute să nu valoreze chiar nimic? Oare numai sângele lui Isus vărsat pe Golgota să mă poată elibera de sub puterea și blestemul păcatului? Nu, așa de sărac, așa de total incapabil să mă ajut singur, nu sunt.” Cine vorbește așa, prea mândru de a accepta harul și îndurarea, acela rămâne captiv. Da, este adevărat, omul mândru preferă să rămână acolo unde vrăjmașul i-a pregătit ospete, onoruri și distracții; unde se consimte că, în fond, el ar fi un om bun, vrednic de toată recunoașterea. Astfel trec anii captivității. În sfârșit, vine moartea; **ei pleacă în veșnicie ca prizonieri ai lui satan**. Lumea poate spune că au fost oameni buni și nobili. Dar Domnul va spune despre ei că a vrut să-i răscumpere, **dar ei n-au vrut**.

Dragă prietene, înțelege tu de ce Isus Hristos se numește Răscumpărătorul? De aceea, pentru că El i-a răscumpărat pe toți cei care cred în El cu deplină încredere a credinței, „din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi” (Galateni 3,13). Pentru că numai Isus izbăvește de mânia viitoare a dreptului Judecător (1 Tesaloniceni 1,10), căci El a purtat această mânie. Isus îi răscumpără pe toți ai Săi din lanțurile păcatului, din orice ispită, din toată puterea diavolului, de acest trup de moarte și de moartea veșnică.

Orice om poate trăi practic acest lucru. Cine suspină în lanțul unui păcat deosebit, pe care nu-l poate birui, de exemplu păcatul mâniei, acela să încerce Cuvântul lui Dumnezeu, dacă este realitate. El să-L roage fierbinte pe Domnul din adâncul necazului său cu seriozitate sfântă: „Doamne, eliberează-mă! Mă încredințez puterii salvatoare a sângelui Tău. Tu ai plătit prețul de răscumpărare și pentru mine.” Un asemenea om va afla cine este Isus. Isus îl eliberează pe acela care se abandonează în mâinile Lui; dar nu numai de un păcat, ci de **toate păcatele!** El îl aduce într-o nouă poziție înaintea lui Dumnezeu, în poziția unui copil mult iubit. Asupra unui asemenea om, satan nu are nici o putere, el este spălat cu sângele lui Isus, eliberat, izbăvit. Ce-i drept, și un creștin izbăvit va greși și va omite în multe feluri, poate chiar să păcătuiască – cu toate că aceasta nu este voia lui Dumnezeu – dar păcatul nu va stăpâni peste el. El este eliberat de sclavia păcatului și a morții, este o proprietate a lui Isus, răscumpărată în totalitate și pentru totdeauna. Hristos a obținut pentru ai Săi o răscumpărare veșnică (Evei 9,12). Dumnezeu spune unor asemenea oameni: „Nu te teme, pentru că Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume, ești al Meu!” Și un asemenea om îi spune lui Dumnezeu: „Tu m-ai răscumpărat, Doamne, Dumnezeul adevărului!”

Dragă prietene, poți **tu** să spui aceasta cu sinceritate?

Nr. 22 TELEGRAFIERA FĂRĂ FIR

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape.”
(Isaia 55,6)

Prima linie telegrafică a fost construită în 1837, de la München la Bogenhausen; de atunci inventatorii germani, englezi și americani au supus minunata taină a curentului electric relațiilor omenești. Globul pământesc este împânzit de sârme, mările sunt străbătute de cabluri telegrafice. Firul telegrafic transmite vapoarelor germane de pe coasta chineză, poruncile împăratului; el cheamă în patrie tot poporul la arme în ziua mobilizării. Ce efect al unei puteri invizibile! Aceeași putere invizibilă luminează orașe, case, vapoare, pune tramvaiul în mișcare, da, trenuri întregi de cale ferată. Dar toate acestea, multor oameni nu li se par așa de uimitoare cum sunt, pentru că ei văd peste tot în firul electric ceva vizibil, care procură efectul puterii. Dar acum se descoperă că s-ar putea telegrafia fără fir. Prin încercări superioare s-a ajuns în scurt timp așa de departe, încât se poate telegrafia fără fir de pe țărm pe vapoarele de pe mare, până la o distanță de 60 de kilometri.

Un aparat electric lansează de pe țărm în depărtare, semnale electrice invizibile, de îndată ce telegrafistul atinge butonul. Prin succesiunea și numărul semnalelor, a pauzelor care se intercalează, se produc litere. Semnalele electrice sunt captate de un aparat asemănător, care este montat pe catargul vaporului îndepărtat. Literele sunt scrise pe hârtie. Căpitanul vaporului primește în felul aceste ordine sau vești.

Ce puteri miraculoase, invizibile ascunde creația! Nimeni din cei care trimit sau primesc o depeșă telegrafică, nu poate nega lumea invizibilă; el însuși folosește puteri nevăzute și le experimentează efectul. Tramvaiul electric demonstrează oricui călătorește cu el, că el este pus în mișcare de o putere invizibilă; el află aceasta după rezultat. Toate minunile creației vorbesc în pilde despre tainele lumii nevăzute. Tot așa vorbește și telegrafia fără fir despre **legătura invizibilă dintre Dumnezeu și om**. Tu nu vezi această legătură, dar o afli după efect.

Acum câteva luni, un bărbat disperat dintr-o familie distinsă, care din vina lui a pierdut onoare, rang și avere, era hotărât să se împuște. Pistolul încărcat sta pregătit, ușa camerei era încuiată; el voia să nu mai apuce dimineața următoare. Atunci s-a gândit la ceea ce auzise în tinerețe despre Dumnezeu, despre ajutorul atotputernic, care putea salva în orice necaz. S-a gândit că ar vrea să mai încerce o dată, dacă există un Dumnezeu care răspunde, care ajută; să se sinucidă prin împușcare, mai putea și după aceea. Așa că a îngenuncheat și de pe buzele lui s-au smuls cuvintele: „Dumnezeule, dacă Tu ești, Isus Hristos, dacă Tu ești milostiv, **salvează-mă!**” Și Dumnezeu i-a răspuns; o certitudine minunată despre prezența lui Dumnezeu a venit în inima lui. N-a văzut pe nimeni, dar el însuși a mărturisit mai târziu, că ar fi simțit prezența Domnului, așa cum n-ar fi crezut niciodată că este posibil. El s-a predat Domnului în starea lui pierdută, disperată, despre care știa acum că a murit la cruce pentru păcătoși, pentru pierduți. Domnul i-a dăruit o viață nouă în care mai umblă și astăzi și-L mărturisește pe Salvatorul lui.

Iată ce legătură tainică între păcătosul care strigă și Dumnezeul atotputernic care ascultă!

Puterea miraculoasă ce restabilește această legătură oricând și oriunde, este rugăciunea. Cuvintele rugăciunii sincere seamănă cu semnalele electrice trimise în depărtarea nevăzută; fiecare cuvânt este recepționat de urechea și inima Dumnezeului prezent.

Peste tot omul caută legătura cu puterile care să salveze sau să ajute. Chemăm: doctorul, poliția, pompierii, barca de salvare, după cum cere nevoia clipei. Dar cu cât mai înalt este privilegiul că putem fi **în legătură cu Dumnezeu!** El dă tuturor oamenilor privilegiul să-L cheme și făgăduința tare că El se va dovedi a fi Dumnezeu care ascultă și ajută.

Nici o putere a lumii nu poate răpi omului acest privilegiu suprem. Nici zidurile închisorii, nici adâncul prăpastiei nu pot rămâne un obstacol între tine și Dumnezeu. Peste tot ai o cale, o legătură cu Dumnezeu prin rugăciune.

Rugăciunea nu este o reluare a unor cuvinte învățate pe dinafară; ea nu constă nici din sentimente, nici din atitudine aparentă plină de evlavie. Adevăratele rugăciuni sunt stăruința duhului din adâncul vieții lăuntrice. Dumnezeu înțelege stăruința unei inimi omenești, deja înainte ca vorbele rugăciunii să fi trecut peste buze. Adevărata rugăciune exprimă în cuvinte ceea ce mișcă inima, toate nevoile, toate luptele, toate grijile, tot dorul; ea aduce înaintea Lui mărturisirea vinii, ca și mulțumirea pentru ajutorul lui Dumnezeu, care știe tot. De aceea spune Domnul: „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4,24.) El pretinde adevărul pentru că este un Dumnezeu al adevărului. De aceea lucrul acesta este cel mai important, ca vorbele pe care le rostim cu venerație înaintea lui Dumnezeu, **să fie cu totul și cu totul sincere.** Dumnezeu avertizează de cuvintele pripite, superficiale, când un om vorbește cu El. El spune: „Nu te grăbi să deschizi gura și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer și tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe.” (Eclesiastul 5,2.) Dar numai cine-L crede pe Dumnezeu - oricât de slabă ar fi credința lui – poate să se roage, căci: „Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11,6.) Dumnezeu răspunde rugăciunii credinței și Se descoperă sufletului care-L caută. „Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută.” (Plângerile lui Ieremia 3,25.) El dorește ca omul născut în păcat, înstrăinat de Dumnezeu, să vrea să-L caute și să-L găsească pe Dumnezeu. **„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape!”** (Isaia 55,6.) **„Dumnezeu este aproape de toți cei care-L cheamă, care-L cheamă cu seriozitate.”**

Dar de îndată ce omul păcătos intră în legătură cu Dumnezeul cel sfânt, devine conștient că această legătură între el și Dumnezeu, nu este în ordine. El află, într-adevăr, că Dumnezeu, Dumnezeul salvator îl ascultă, da el nu se poate apropia deschis de Dumnezeu. Păcatul îl împiedică și-l desparte. Conștiința îl convinge că are nevoie de **împăcare.** Atunci îl atinge cuvântul lui Dumnezeu : „Împacă-te cu Dumnezeu prin sângele Fiului lui Dumnezeu! Isus a murit pentru tine.” De îndată ce păcătosul apucă aceasta prin credință, s-a stabilit o legătură **neîntreruptă** între Dumnezeu și el. Atunci poate vorbi ca un copil tatălui său. Atunci trăiește și experimentează în viață minunatul cuvânt: „Mare putere are rugăciunea celui neprihănit.” (Iacov 5,16.)

Rugăciunile credinței deschid cămărilor lui Dumnezeu, aruncă pietrele grijilor în brațele Tatălui atotputernic, iau de sus: putere, înțelepciune, salvare și binecuvântare, atât pentru calea proprie, cât și pentru tată, mamă, frați, pentru prieteni și dușmani, pentru împărat și patrie.

Un creștin spune totul inimii Tatălui său și trăiește cu admirație cum bucuria Tatălui este aceasta, să asculte rugăciunea copiilor Săi. El Îl recunoaște pe Dumnezeu ca pe acela care poate să facă mai mult decât tot ce cerem și înțelegem.

O asemenea viață de rugăciune cu Dumnezeu este taina evlaviei. **Ferice de cine are parte de ea! Ești chemat s-o experimentezi personal. Apuc-o și trăiește-o! Vei afla puterea rugăciunii credincioase, după efect!**

Nr. 23 ÎN FARUL DE LA EDDYSTONE

„Pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.” (Evrei 2,14-15)

În apropiere de coasta sudică a Angliei, între Plymouth și Falmouth, acolo unde canalul se varsă în oceanul Atlantic, se înalță din valurile mării un far de granit înalt de 168 de picioare. Îndată ce apune soarele, luminează acolo două lumini mari, care sclipesc de două ori într-o jumătate de minut, ca o pereche de ochi strălucitori, apoi dispar pentru o jumătate de minut și apoi apar iar. Marinarul o numește o strălucire a metalului. La acestea se adaugă încă o lumină mică, albă, care este situată puțin mai jos și luminează fără întrerupere. Acesta este farul de la Eddystone; vârful de stâncă pe care stă, a dus pe vremuri la scufundarea multor corăbii. Deja în secolul trecut a fost ridicat aici un far, dar forța uriașă a valurilor a dus în iarna lui 1881-1882 la prăbușirea lui. Îndată a fost ridicat un turn nou, mai solid și mai înalt, în care doi paznici de far își exercitau atribuțiile. Farul de la Eddystone este aproximativ 18 kilometri departe de coastă: Numai pe marea liniștită te poți apropia de el; pe marea agitată este imposibil de acostat cu o barcă; valurile care spumegă în sus spre turn, ar sfârâma barca.

De aceea turnul este aprovizionat pe mai multe luni cu alimente, apă, încălzire și tot materialul care este necesar pentru întreținerea farului. Furtunile de iarnă și de primăvară îi izolau adesea de uscat pe paznicii farului, pentru mai multe săptămâni. Altfel, o dată la 14 zile vine o barcă pentru a completa provizia de alimente și pentru a întreba de starea de sănătate a paznicilor. La evenimente deosebite, paznicii semnalizează cu steaguri spre coastă, pentru a chema o barcă.

Acum 10 ani, în timpul furtunilor de primăvară, se observa cu luneta de pe țârm, steagul de alarmă pe far. Dar au trecut săptămâni până a fost posibil să se ajungă la turn. Când au reușit, în sfârșit, au găsit un singur paznic la far, celălalt se îmbolnăvise și murise; colegul lui fusese timp de 14 zile singur cu cadavrul în descompunere. Omul trebuia să mănânce, să bea și să doarmă, să aibă grijă de far, iar colegul mort era la toate musafir; mirosul de putrefacție a pătruns peste tot. În sfârșit, marea s-a liniștit, barca a venit pentru a-l duce pe cel viu la țârm, pe cel mort în mormânt.

Nimeni de pe corăbiile care treceau pe alături, care au văzut farul luminând noaptea și turnul înălțându-se ziua, n-au bănuțit ce se petrece în turn. Pe dinafară părea ca și când totul ar fi în cea mai bună rânduială și totuși, acolo sus, o inimă tare de bărbat suspina după eliberare.

Câte un bărbat foarte înalt, câte un tânăr tare, semeț în puterea lui, stă în viață la locul lui; ochii strălucesc și mâinile harnice își fac datoria – pare totul în ordine, dar în inimă arată jalnic. Puterea păcatului a crescut, iar conștiința vorbește despre lucruri pe care nu le știe nimeni, numai Dumnezeu. Este un suspin după eliberare, un dor după pace – dar cine se poate apropia de inimă?

Camarade, dacă în inima ta se manifestă așa ceva, dacă în orele liniștite te simți nefericit, dacă inima ta nu ajunge la odihnă nici în plăcere, nici în muncă, dacă un dor adânc îți cuprinde inima de îndată ce ești singur – **este dorul inimii tale după eliberarea de sub puterea morții păcatului.** Tu ai moartea în turnul tău! Ridică steagul de alarmă! Strigă la Dumnezeu oricărui har! Inima ta nu va găsi niciodată liniște, până nu va găsi liniște în Dumnezeu. Chiar dacă ar fi vorba numai despre moartea fizică, dacă odată cu moartea s-ar sfârși totul, atunci n-ar fi așa de grav. Dar este vorba despre **moartea veșnică sau viața veșnică.** Dar tu nu trebuie să rămâi în mirosul de putrefacție al morții. Isus vrea să devină pentru tine o mireasmă de la viață spre viață (2 Corinteni 2,16).

Când trupul se desparte de suflet, omul merge dincolo, în veșnicie. Fie că a găsit viață veșnică în Isus și atunci are o nădejde sigură, este spălat bine cu sângele lui Isus de toate petele păcatului său, - **el a trecut de la moarte la viață;** fie că L-a respins pe Isus, s-a așezat singur printre cei

pentru care Isus a fost o mireasmă de la moarte spre moarte, care și L-au cerut ca Judecător pe Acela care voia să devină Salvatorul lor. Aceștia n-au fugit de satan, stăpânul morții. Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, a venit personal în chipul de rob al firii noastre pământești slabe, „pentru ca prin moarte (adică prin suferința și moartea Sa nevinovată) să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să izbăvească (să elibereze) pe toți aceia care prin frica morții trebuiau să fie robi toată viața lor (erau supuși robiei)” (Evrei 2,14-15). Acest cuvânt nu vorbește despre lași, care se tem de moartea pământească; vorbește despre oameni **care simt durerea morții veșnice și a păcatului în inima lor** și nu știu unde să găsească ajutor și mângâiere.

Asemenea oameni există mult mai mulți decât credem. Mulți, după ce au băut o sticlă de vin, sunt spumos de veseli, dar înainte și după aceea stau în odaia lor în cea mai adâncă depresie. Este câte unul care cu glumele lui hăituește sute de oameni dintr-un răs în altul, dar care ar da mult să poată fi o dată vesel în inima lui. Chiar mai mulți decât un singur comic, care au umplut un teatru întreg cu râsete, au devenit melancolici sub adâncă durere a inimii lor. – Era un soldat, vestit prin fluxul nesfârșit al reprezentațiilor sale amuzante. El putea să întrețină o noapte întreagă marele cerc al camarazilor lui. Părea veselie întruchipată, în ciuda anilor lui maturi. Dar apoi, după o asemenea noapte, a fost găsit mort în dimineața următoare; se împușcase – din disperare amară, deznădăjduită. Lumina strălucitoare a umorului său înșelase. El avea moartea în turnul lui, iar salvatorul Isus, Cel care voia să-i aducă viața, n-a putut să se apropie de inima lui, pentru că valurile lumii și ale plăcerii spumegau în jurul lui.

Nici de tine nu se poate apropia Salvatorul, atâta timp cât valurile neliniștite ale plăcerii și ale distracției lovesc în ziduri. Marea trebuie să se liniștească odată în jurul tău. Harul lui Dumnezeu bate la ușa inimii tale cu lovituri blânde de valuri. Isus vrea să te elibereze de sub puterea stăpânului morții. Pe toți cei care trăiesc după duhul care lucrează în fiii neascultării, care trăiesc în poftele firii pământești și fac voile fiii pământești, Dumnezeu îi numește **morți în păcate** (Efeseni 2,1-3). În Epistola către Efeseni găsim oameni care au un asemenea trecut, care au trăit în lume fără Dumnezeu și fără nădejde (Efeseni 2,12). Dar acești oameni, apucați de harul lui Dumnezeu, au găsit în Isus o viață nouă. Viața lor a fost înainte întuneric, acum a devenit o lumină strălucitoare în Hristos. Despărțiți de toate faptele întunericului, au devenit faruri.

Toți creștinii adevărați trebuie să fie faruri. Prin lumina vie a umblării lor și strălucirea Cuvântului adevărului, ei trebuie să arate prietenilor lor, camarazilor lor, celor din casa lor două lucruri: calea sigură spre portul păcii veșnice și stâncile aducătoare de moarte ale păcatului.

Nr. 24 RECRUTAREA LUI WALLENSTEIN

„Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.” (Ioan 12,26)

În octombrie 1631, împăratul Ferdinand de Habsburg era la grea ananghie în palatul său imperial din Viena. Oștirile lui erau nimicite; suedezii și aliații lor înaintau victorioși din toate părțile. Atunci împăratul Ferdinand a trimis la cel mai vestit comandant de oști al țării sale, la mareșalul Wallenstein, duce de Friedland. Wallenstein a fost biruitor în multe lupte, dar împăratul Ferdinand îl destituise în urmă cu un an și jumătate. Acum trimișii împăratului Ferdinand îl implorau pe Wallenstein să vrea să facă o nouă oștire și să-l salveze pe împărat din strâmtorarea lui.

Trupele lui Wallenstein au jefuit și au distrus orașe și sate, au purtat spaima numelui său prin toată Europa. Soldații lui, recrutați din toată lumea, erau convinși de invincibilitatea lui. Wallenstein a pedepsit în oștire lui numai două lucruri cu o severitate fără milă: lașitatea și neascultarea. În aceste cazuri, sentința lui era dată repede: „Spânzură bestia!” Această vorbă era

cunoscută în toată oștirea. Era mai mult groaza decât dragostea, cea care impresiona inimile războinicilor lui, când bărbatul întunecat, tăcut, pășea pe intervalele dintre corturi ale taberei, în uniformă de cavaler, din piele de elan, cu mantie roșie și pălărie spaniolă cu pană lungă roșie. Trimișii împăratului Ferdinand I-au întâlnit pe generalul demis în castelul lui din Friedland din Boemia, într-o strălucire mai mult decât împărătească. Șaizeci de paji din familii distinse, îmbrăcați în catifea de culoare albastru deschis, cu aur, serveau la masa lui îmbelșugată. O gardă personală de 50 de halebardieri îmbrăcați splendid, făceau de serviciu în curtea castelului; în grajdurile lui princiare mâncau mai multe sute de cai prețioși, din iesle de marmură. Wallenstein s-a lăsat mult rugat; în cele din urmă a preluat problema, de a recruta o armată, dar cu condiția ca el singur să aibă dreptul să pedepsească, să grațieze, să avanseze, să răsplătească, absolut independent de puterea împărătească habsburgică. Generalii și coloneii lui Wallenstein, bărbați cu nume vestite, căliți în lupte, au plecat imediat din oraș în oraș, și-au împlântat steagurile pe locul de recrutare, un toboșar bătea toba mare, a fost oferit un acouton mare, a fost citit scurtul regulament pentru ostași. După un vechi obicei al lăncierilor pedestrași, a fost ridicată o poartă de lăncii în fața colonelului. Cine trecea prin ea, era recrutat.

Țăranii părăseau plugul, meșteșugarii – atelierul, pentru a căuta aur și câștig sub steagurile lui Wallenstein, în loc de un câștig anevoios, mizer pe timp de pace. Atunci nu i-a mai păsat nimănui de regulamentele dure pentru ostași, care amenințau cu spânzurătoarea și roată ca pedeapsă fără milă.

În primăvara lui 1632, armata era pregătită de luptă și bine înarmată în Maehren. Dar victoria sperată nu s-a împlinit, iar după doi ani Wallenstein însuși a fost omorât, în orașul Eger, acuzat de trădare față de împărat.

Aur, glorie și o viață veselă au atras în toate timpurile nenumărate cete în slujba aceluia care putea să ofere așa ceva. Cu aceste lucruri aduce laolaltă și satan, stăpânul lumii acesteia, cu toate că el este un stăpân dur și sumbru, cetele celor mai buni războinici ai lui. Dar un Prinț biruitor mai bun a apărut pe câmpul de luptă, Isus, Fiul lui Dumnezeu. El a trimis recrutori la toate popoarele pământului; El pune să se strige în toate orașele și piețele: „Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară!” **Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.**” (Ioan 12,26)

În fața strălucirii și a puterii Sale, părăsește orice strălucire omenească. În fața Lui sfinții serafimi își acoperă fețele și strigă: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de gloria Lui!” (Isaia 6,3). Lui Îi slujesc nenumărate cete de îngeri, viteji tari, care Îi îndeplinesc poruncile (Psalmul 103,20). El hrănește tot pământul și chiar vrăjmașii Lui trăiesc și mănâncă din plinătatea îndurării Lui. El nu este un om sărac, care ține în ascultare cete ucigașe, cu teamă și groază și care le ademenește la El cu aur și pradă, nu un om al morții, pe care mâna ucigașă îl împinge dintr-odată în mormânt. Nu, El este un Prinț al vieții, biruitorul morții, care a venit pentru ca toți care Îl urmează, să găsească sub steagul Lui viața și deplină satisfacție. Plata pe care o oferă, câștigul pe care îl promite, nu trebuie furat cu jaf și extorcare din casele arzând; el nu este câștigat pe căile slujirii păcatului. Casa Tatălui oferă din belșug tuturor celor care urmează chemarea lui Isus, ceea ce au nevoie pentru viață, astfel încât pot da și face bine și altora. Ei nu trebuie să părăsească plugul și atelierul pentru a intra în acest război, ci acolo unde Dumnezeu i-a așezat în viață, să proslăvească cu muncă devotată pe Acela care i-a chemat în slujba Lui.

Această oștire pe care o recrutează Isus, are un regulament de război care sună astfel: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să mă urmeze!” „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul lui? Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar și păcătos, Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său, împreună cu sfinții îngeri.” (Marcu 8,34-38).

Tot ce au nevoie războinicii lui Isus pentru a merge victorioși pe calea luptei, primesc de la Domnul, în a Cărui slujbă intră. Isus le dă o înarmare deplină, un coif al mântuirii: nădejdea

salvării lor veșnice; o platoșă a neprihănirii: ispășirea desăvârșită a lui Isus; un scut: credința în harul veșnic al lui Dumnezeu; o sabie ascuțită: Cuvântul lui Dumnezeu, victorios și care nu înșală niciodată. În plus, Suveranul lor le dă o decizie de valabilitate veșnică: mărturia Duhului Sfânt în inimile lor, că sunt copii ai lui Dumnezeu.

Și acest text este un recrutor pentru Isus. El te roagă cu stăruință: vino în slujba lui Isus, împacă-te cu Dumnezeu! Ea îți aduce vestea că marele Împărat al împăraților dorește cu dor fierbinte, să te câștige **pe tine, chiar pe tine**, pentru slujba Lui. Nu spune: sunt prea slab pentru slujba aceasta; nu spune: sunt prea rău! Armele lui Isus îi fac tari pe cei slabi, hainele Lui îi fac buni pe cei răi. Contează foarte mult pentru El să te recruteze **tocmai pe tine**. Nici un preț nu este prea mare pentru El, nici o jertfă nu este prea grea; El vrea să te câștige pentru El cu orice preț. Tu nu poți să te îndoiești de aceasta, căci El Și-a vărsat sângele pentru tine! Nu te mai împotrivi și nu amâna!

Dar, desigur, acolo unde Isus pune să se recruteze, este și acolo construită o poartă, una foarte joasă, strâmtă; numai cine trece prin ea este acceptat de marele Comandant Isus. Deasupra porții sunt scrise cuvintele: „Numai prin har! Numai pentru păcătoși! Treci prin poarta aceasta, apleacă-te, lasă jos în praf toată automulțumirea, toată mândria virtuții și spune cu sinceritate: **„O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul! Primește-mă prin har, îmbracă-mă în hainele mântuirii pe care le poartă poporul Tău, înarmează-mă cu armele biruinței Tale! Vreau să te slujesc și să Te urmez, acolo unde poruncești și așa cum poruncești Tu! Cuvântul Tău să valoreze pentru mine mai mult decât tot ce spune și oferă lumea. Vreau să fiu vrăjmașul vrăjmașilor Tăi, prietenul prietenilor Tăi; vreau să mărturisesc Numele Tău în fața lumii care nu Te cunoaște, dar nu cu puterea mea, ci numai cu puterea Ta!”**

O, ferice de omul care trece astfel prin poarta strâmtă! El va fi în veșnicie acolo unde este Domnul său, unde este Isus. Tatăl îl va cinsti cu slavă veșnică; o cunună de onoare, o cunună de lauri, o locuință în casa Tatălui, a lui Dumnezeu, va fi partea lui veșnică și o bucurie entuziastă va răsună de pe buzele lui!

Nr. 25 TREIZECI DE ANI ÎN TEMNIȚĂ

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5,39)

Un șir lung de construcții luxoase însoțește în capitala Rusiei, St. Petersburg, malul stâng al râului Neva, care seamănă ca lățime cu Rinul la Mainz și este animat de numeroase vase maritime. Vizavi, pe malul drept al Nevei, pe o mică insulă din mijlocul râului este construită o fortăreață cu bastioane, baterii și foarte multe încăperi boltite zidite. Din mijlocul lor se înalță biserica Petru și Pavel, al cărei turn poartă o cruce aurită, ținută de un înger, pe acoperișul aurit, foarte ascuțit. Această fortăreață povestește despre viața și moartea tuturor membrilor casei imperiale rusești; toți sunt îngropați în acea biserică – unele sunt biografii abundente în lacrimi și sânge; - dar și acele bolți subterane, cazematele, ale căror orificii pentru lumină vedeau numai puțin peste suprafața apei râului lat, povestesc câte ceva, câte o imagine impresionantă despre viața și moartea acelor care au fost încarcerați în aceste încăperi boltite. Mulți au plecat de aici pe ultimul drum, pentru a-și găsi sfârșitul prin mâna călăului.

Tocmai în aceste cazemate, un om foarte înzestrat, care se prăbușise cu toate speranțele vieții lui, din propria lui vină, a găsit fericire și pace. Batenkow⁵ era numele unui ofițer rus, care în

---

⁵ Povestită după însemnările lui Hermann Dalton, „Neue Christoterpe” 1892.

anul 1825 a fost părtaș la instigare într-o revoltă. Pe atunci țarul Nicolae I al Rusiei urca pe tron; el personal s-a aruncat împotriva cetelor ademenite, le-a dezarmat și a poruncit ca instigatorii să fie duși în cazematele fortăreței Petru și Pavel. După o cercetare lungă și amănunțită, 121 de vinovați au fost condamnați o parte la moarte, o parte la ani îndelungați de muncă silnică în mine, o parte la deportare în Siberia. Dar printr-o ciudată providență a lui Dumnezeu, el n-a fost dus în fața instanței împreună cu ceilalți condamnați în ziua pronunțării sentinței. El a rămas în cazemata lui, da, a rămas în ea treizeci de ani, până când la urcarea pe tron a țarului Alexandru al II-lea, o mare grațiere a deschis ușa temniței sale. Acum intra înapoi în viață ca un bătrân cu barbă lungă, albă, devenit străin în mijlocul lumii, unde nu-l mai cunoștea nimeni.

Pe atunci, în decembrie 1825, fusese dus cu ochii legați în fortăreață; tot cu ochii legați a fost dus șase trepte de la sol în jos. A auzit chei zornăind, închizători zăngănind, a fost dus în cazemată și abia aici i-a fost scoasă legătura de la ochi. Celula era destul de întunecată, fereastra situată la înălțime, era îngredită cu drugi puternici de fier. Întemnițatul putea să vadă numai o dungă îngustă de cer. Un pat cu o pătură gri-albăstruie, o bancă, o masă constituiau dotarea sărăcăcioasă. Un vizor mic în ușă, îmbrăcat pe dinafară cu o fâșie de pânză, îi permitea santinelei zi și noapte o privire în celulă. Mâncarea simplă de temniță era adusă fără zgomot; tot fără zgomot era curățată celula din când în când. Biserica fortăreței, situată aproape, lăsa să se audă la fiecare oră, zi și noapte, melodia monotonă a bătăilor clopotului ei – în rest, o liniște înspăimântătoare!

Imediat în prima zi, paznicul l-a anunțat că îi este strict interzis să schimbe chiar și o vorbă cu deținutul. El și urmașii lui în slujbă, au îndeplinit cu loialitate porunca severă.

Batenkow era un bărbat foarte instruit și deștept, dar fără credință și fără rugăciune; el credea că Dumnezeu și veșnicia erau pentru el lucruri clasate. Într-o zi a găsit în colțul prăfuit al celulei câteva cărți, care pe întuneric au scăpat ochilor paznicului. Erau comorile lăsate în urmă ale ocupantului dinainte al aceleași celule: o biblie germană, o carte veche cu predici germane, un calendar german. Batenkow nu înțelegea nici un cuvânt german și tot așa de puțin scrisul german. Dar el păstrase în buzunarul vestonului un calendar rusesc. Săptămâni, luni a petrecut chinându-se, ca prin compararea celor două calendare să înțeleagă literele și apoi câteva cuvinte din limba străină. Reușita l-a îmboldit pe talentatul bărbat; după mai multe luni era în stare a recunoaște că acea carte găsită era Biblia; el n-o avusese niciodată până atunci în mână. Despre conținut abia dacă știa ceva din auzite; toată direcția lui de dezvoltare spirituală l-a învăluit ferm în gânduri, că un bărbat cu educația lui, să nu mai aibă nimic a face cu această carte învechită. Numai plictiseala îngrozitoare l-a împins la dorința de a birui dificultatea limbii străine. Așa că a ținut tare de cercetarea cărții, al cărei conținut i-a provocat obiecții și totuși a făcut o asemenea impresie asupra sufletului său, încât nu s-a putut debarasa de ea.

Conștiința vinii păcatului său față de un Dumnezeu sfânt, s-a manifestat cu toată puterea și a răsărit întrebarea îngrijorată, cum ar putea el să ispășească vina și să ajungă la pacea cu Dumnezeu. În fața acestei întrebări, înțelepciunea lui a eșuat și a ajuns într-o stare plină de disperare. În celula lui îngustă, pustie, era acum de două ori nefericit, căci tot ce învățase în viață, de care fusese mândru, devenise fără valoare.

De multe ori zidurile închisorii răsunau de strigătul tare pe care-l învățase din Biblie: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Iar și iar lua Biblia, ca un însetat, pentru a bea din această apă și în lupte lungi a învățat să strige: „Doamne, nu Te voi lăsa să pleci, până nu mă vei binecuvânta!” Treptat, în această luptă de ani întregi, s-a făcut lumină în sufletul lui – în sfârșit, zăcea la pământ, rugându-se în fața Celui răstignit de la Golgota. Dumnezeu a dus la biruință lucrarea harului, prin puterea Cuvântului Său: deținutul izolat a aflat în pacea sfântă, apropierea Mântuitorului său, Isus.

Au trecut ani și decenii; primăvară, vară, toamnă și iarnă au trecut pe lângă cazemată; florile de gheață de la fereastra situată sus, aerul mai cald și ciripitul păsărilor îi anunțau schimbarea anotimpurilor. Despre ceea ce se petrecea în lume, nu pătrundea nici o știre în cazemată; alternau

trăsăturile încremenite ale feței odată cu persoanele paznicilor, dar tăcerea lor rămânea aceeași, neînduplecată.

Și cu toate acestea, ce schimbare minunată în adâncul sufletului deținutului, prin relația tăcută, zilnică, cu Isus cel prezent! Cum a crescut pacea inimii lui, cât de prețios i-a devenit fiecare cuvânt despre puterea și harul Dumnezeului său, din mâna Căruia lua acum necazul greu al vieții sale și Căruia putea acum să-I spună, că împreună cu El poate să poarte totul. Toate gândurile amare față de oamenii care i-au pregătit o soartă atât de dură, au dispărut; el se simțea fericit în Dumnezeul lui, lumea nu mai avea atracție pentru el. El devenise în celula lui mai liber și mai fericit, decât fusese vreodată în desfrânarea și destrăbălarea anilor păcătoși ai tinereții lui.

Când apoi dintr-odată, după treizeci de ani de singurătate s-a deschis ușa temniței lui, când a fost dus afară, în tumultul vieții, în agitația de pe străzile capitalei rusești, a mărturisit următoarele cuvinte: „Lumea mișună, într-adevăr, de oameni, dar acolo nu există prieteni pentru mine. Vechea mea Biblie am luat-o cu mine din celulă; ea nu mă va mai părăsi, tot așa de puțin ca cel mai bun Prieten al meu, pe care L-am obținut prin ea, Domnul Isus Hristos al meu. Acum știu: cu toate acestea nu este o viață ratată că am trecut prin acești treizeci de ani. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această lungă detenție; **am găsit în ei acel singur lucru care este necesar: pe Domnul meu!**

Camarade, folosește-ți Biblia; vei găsi în ea viața veșnică. Ea este mărturia puternică, invincibilă despre Hristos, care a murit **pentru tine** pe cruce, ca tu să găsești iertare și pace. În Biblie scrie cuvântul: „Credința ta te-a mântuit. Du-te în pace!” (Luca 7,50). L-ai auzit deja **pentru tine** din gura lui Isus?

Nr. 26 MOHAMED

„Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” (Ioan 1,17-18)

Locuitorii Arabiei sunt un popor foarte talentat. Curajul și hotărârea, ascuțimea simțurilor îi caracterizează tot așa ca și siguranța în folosirea lăncii și a puștii, când își grăbesc caii iuți. Credincioși în prietenie, ospitalieri față de străini, nu le lipsește generozitatea omenească, dar tot așa de puțin ura nemiloasă, care se transmite din neam în neam, în obiceiul răzbunării sângelui. – În acest popor s-a născut Mohamed în anul 570, ctitorul religiei mohamedane. Orfan de tânăr, a fost crescut de unchiul lui, prințul Abu Taleb de Mecca, pentru afaceri negustorești; ca tânăr pleca cu caravane mari departe, spre Siria, Persia și Palestina. El moștenise de la mama lui daruri minunate ale spiritului, o elocvență lingușitoare irezistibilă; de la tatăl său o frumusețe masculină desăvârșită. Din ochii lui negri pătrunzători privea un geniu. Pasul lui era cutezător și maiestos. S-a căsătorit cu o văduvă nobilă și bogată, Khadija și mai târziu s-a retras în contemplație liniștită. Curând după aceea, Mohamed a adus la cunoștință, că într-o peșteră de la Mecca i s-a arătat îngerul Gabriel, pentru a-l numi profet al lui Dumnezeu. Descoperirile pe care el le vestea ca maxime divine, au fost reunite în Coran și culminează cu principiul: „Nu există nici un alt Dumnezeu decât Allah și Mohamed este profetul lui.” Dumnezeul lui Mohamed a îngăduit musulmanilor (adică evlavioși sau credincioși) să slujească poftelor carnale, le interzice băutul oricărei băuturi ametoare. Le sunt impuse cinci rugăciuni zilnice, fiecare trebuie precedată de o curățire. Războiul pentru răspândirea acestei credințe este actul cel mai meritoriu al unui om. Coranul pretinde încredere necondiționată și mulțumire față de Dumnezeu, credincioșie, adevăr și filantropie. El le promite credincioșilor dincolo de moarte un paradis minunat, cu fructe gustoase, comori nemăsurate, cu mulți servitori, cu cei mai minunați cai și haine și poftă

trupească nelimitată. Față de necredincioși este îngăduită orice cruzime. Să-și dezonoreze soțiile, să-și omoare copiii, nu este nici o nedreptate.

După ce Mohamed, în lupte lungi și grele și-a adus învățătura la putere printre arabi, a început lupta împotriva împărățiilor învecinate. Semiluna era semnul steagurilor și a moscheilor (templor). A murit în anul 632, în opinia că a fost otrăvit. Sicriul lui este expus în moscheea orașului Medina. Cel mai mare lucru sfânt al mohamedanilor se găsește la Mecca, este o piatră neagră, pătrată, numită Kaaba, care ar fi căzut din cer pe pământ; deasupra ei s-a construit un templu.

Învățătura lui a fost purtată cu foc și sabie prin lume de cetele lui entuziaste. Arabia, Persia, Asia Mică, Siria, Palestina, Africa de nord, peninsula Balcanică, Spania au fost supuse semilunii în sânge și nenorocire. În Asia și Africa, învățătura lui Mohamed este și astăzi într-o mare răspândire. În timp ce în China s-au convertit la creștinism cam trei sferturi de milion de oameni, 15 milioane de chinezi au adoptat religia mahomedană. Cum vine asta? Amestecul adevărului cu slujirea satanică a minciunii, păzirile de beție și alcool, înflăcărarea entuziasmului războinic, combinația nepedepsită dintre evlavie și pofta trupească, dau învățăturii lui Mohamed o forță inegalabilă asupra inimilor oamenilor. Satan a realizat aici una din faptele lui deosebit de abile, căci mahomedanii sunt dator să fie evlavioși, să se roage, să-L cinstească pe Dumnezeu și pe lângă aceasta, să savureze pofta trupească, să se răzbune, să verse sânge; prin faptul că fac acestea, ei cred că câștigă paradisul: **Mahomed a devenit astfel, cel mai mare ctitor de religii de pe pământ.** Într-adevăr, prin nici un om n-a venit pe pământ atâta suferință, nenorocire, distrugere pentru timp și veșnicie – și cu toate acestea astăzi 200 de milioane strigă: „Allah este Dumnezeu și Mohamed este profetul Lui!”

Ce poate să aducă un om altceva, când întemeiază o religie, decât nenorocire și jale? În noaptea păcatului nostru **trebuie să vină Dumnezeu Însuși**, ca să se facă lumină. A venit Isus, Fiul lui Dumnezeu. „El era viața și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o.” (Ioan 1,4-5). Dumnezeu Și-a făcut de mult cunoscute sfintele Sale porunci prin Moise. În Lege Sfântul Dumnezeu îi spune omului ce trebuie să facă pentru a-I fi plăcut lui Dumnezeu și pentru a câștiga viața veșnică. Dar dreptatea lui Dumnezeu pronunță în același timp sentința: „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia și cine nu le face!” (Deuteronom 27,26.) Astfel îl convinge Legea de la Sinai pe păcătos, că este pierdut. Ea pune în lumină ca o oglindă perfectă, fiecăruia păcatul lui, hainele rupte ale virtuții sale omenești, stricăciunea inimii lui. **În Lege, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu îl osândesc pe păcătos**, nimeni nu poate rezista în fața Lui. Dar când **S-a arătat Fiul lui Dumnezeu**, atunci s-a descoperit **harul și adevărul lui Dumnezeu**. Abia în Hristos Și-a descoperit Dumnezeu cele mai adânci gânduri ale inimii și ale ființei Lui, și anume: **că Dumnezeu este lumină și dragoste**. El L-a trimis pe singurul Fiu, ca să moară pentru păcătoși și vrăjmași. Păcătosul vinovat trebuia să fie mântuit de blestemul Legii; Fiul lui Dumnezeu Și-a vărsat sângele, pentru a-l împăca pe cel pierdut cu inima Tatălui său. Isus a luat la cruce locul care i se cuvenea păcătosului: locul judecății și al condamnării. Înviat din mormânt, a adus la lumină pentru toți cei care cred în El: mântuire, viață și neputrezire.

Isus n-a venit pentru a întemeia o religie pe pământ, **ci pentru a-i mântui pe păcătoșii pierduți**. Și El n-a venit nici pentru a judeca lumea. „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” (Ioan 3,17.) El n-a venit în maiestate și frumusețe omenească, ca acel profet fals, El n-avea nici înfățișare, nici frumusețe, El era cel mai disprețuit și mai nevaloros, de aceea oamenii nu L-au băgat în seamă. El n-a venit pentru a-Și răspândi învățătura prin lume cu foc, sabie și sânge, **ci Și-a dat propriul sânge**, ca să devină pentru toți cei care cred în El, urzitorul unei mântuirii veșnice și Căpetenia mântuirii lor. El nu poartă război cu foc și sabie, ci cu Cuvântul adevărului și puterea dragostei. El Și-a desăvârșit biruința prin suferință. El îi învață pe ai Săi să facă cunoscut harul și adevărul lui Dumnezeu, printr-o viață pe urmele Lui. El Își trimite solii să ștergă lacrimi, să-i învieze pe

cei trudiți, să-i mângâie pe cei întristați, să ducă săracilor vestea bună și să mărturisească în fața morții nădejdea sigură a vieții veșnice pentru toți copiii lui Dumnezeu. Prin asemenea oștiri și putere a făcut Isus să lumineze harul și adevărul lui Dumnezeu într-o lume întunecată și pierdută și **o mai face și astăzi.**

De **har și adevăr** ai nevoie și **tu**: har de la Tatăl **pentru ștergerea veșnică și definitivă a întregii tale** vini și marele, fericitul adevăr că Dumnezeu S-a arătat în Hristos, **pentru a te face un copil mult iubit al lui Dumnezeu.** Numai cine a avut parte de aceasta în propria lui inimă, numai acela poate să mărturisească cu viața lui dragostea lui Dumnezeu, care l-a întâmpinat în Hristos. Și de aceasta este nevoie!

Ochii tăi văd în mijlocul creștinătății nenumărați oameni care trăiesc fără Dumnezeu, fără nădejde, fără rugăciune, în timp ce mahomedanii își pleacă genunchii de cinci ori zilnic înaintea lui Allah. Fiecare mahomedan, fie bogat, fie sărac, dă de la sine înțeleș, a zecea parte a averii lui pentru răspândirea credinței sale. Ce ai făcut sau ai dat până acum, pentru a promova cauza Împărăției lui Dumnezeu? Nenumărați creștini de nume slujesc poftei trupești, ca și când ar fi mahomedani și în plus, stau prin băătură și egoism, adânc sub acelea. Ucenicii lui Isus trebuie să mărturisească **cu viața lor** harul și adevărul lui Dumnezeu. Lumea trebuie să vadă într-adevăr în viața creștinilor ce este creștinismul: o încredere care nu se clatină niciodată, în harul sigur al lui Dumnezeu, biruința asupra banilor, a cinstirii și poftei lumești, dragostea care nu caută folosul ei, smerenia înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, adevărul în toate, o viață fericită de mână cu Domnul Isus cel prezent și atotputernic.

Ești tu un creștin sau doar te numești creștin?

Nr. 27 RUSIA STRELIȚILOR

„Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.”

(2 Petru 3,9)

Pe vremea când Petru cel Mare devenea țar al Rusiei, streliții erau singurele trupe rusești înarmate cu puști, o gardă națională ereditară, formată din 22 de regimente. Streliti locuiau în câteva mahalale din Moscova și aveau privilegiul, pe lângă serviciul militar în timp de război, să se îndeletnicească cu negoțul și meșteșugurile. Dar în aceste trupe locuia un spirit foarte revoluționar. În anul 1682 n-au vrut să recunoască urcarea pe tron a tânărului țar Petru; s-au dus la castelul țarului și au obținut cu forța, ca sora vitregă mai mare a lui Petru, prințesa Sofia, să devină coregentă. În această răscoală, viața tânărului țar a fost amenințată cu cuțitul. Șapte ani mai târziu, prințesa Sofia a vrut să se facă monarh absolut cu ajutorul streliților. Streliti complotiști trebuiau să-l omoare pe Petru, apoi Sofia trebuia să fie proclamată țarină. Dar Petru a aflat la timp de această lovitură, a poruncit ca vinovații să fie executați, suspecții să fie exilați, iar sora lui împreună cu servitorii ei au fost închiși într-o mănăstire.

Pentru a treia oară a fost descoperit un complot al streliților împotriva vieții lui Petru în anul 1697, care urmărea să-l omoare, s-o ridice pe tron pe sora lui. Instigatorii au fost sfâșiați în patru, membrele lor au fost amplasate la toate porțile Moscovei.

Încă în același an Petru a început o călătorie, pentru a cunoaște progresul culturii și al industriei în Germania, Olanda și Italia. El voia să introducă în poporul lui încă absolut necioplit: instrucție școlară, construcție navală, negoț, artă militară europeană. În această călătorie Petru ajunsese la Viena când a primit știrea despre o nouă revoltă a streliților. Imediat a început călătoria spre casă.

De data aceasta răscoala n-a fost îndreptată împotriva persoanei lui Petru, ci mai mult împotriva guvernului instalat de țar pe timpul absenței sale. Dar răsculații au fost foarte curând încercuiți de către trupele guvernului și după o luptă scurtă au fost prinși. Cei 130 de vinovați

principali au fost executați. Când țarul Petru s-a întors acasă, răscoala fusese definitiv înăbușită, cercetările - încheiate, sentința - aplicată.

Dar Petru îi privea acum pe strelți ca pe dușmani de moarte și a hotărât să-i distrugă. El a făcut ca în prezența lui, sute dintre acești nefericiți să fie torturați cu chinuri inumane. În timpul iernii 1697-1698 au fost executați mai bine de 2000 de oameni și anume, în prezența țarului, a miniștrilor săi și a miniștrilor plenipotențari. S-a afirmat că Petru ar fi decapitat personal mai bine de 100 de strelți; lucrul acesta n-a fost dovedit, dar este sigur că și-a chemat prietenii și miniștri să facă slujba de călău. Condamnații au fost spânzurați, decapitați sau trași pe roată. Capetele celor decapitați au fost băgate în țepe și înfipte în zidurile orașului. Ura lui Petru a mers atât de departe, încât în cazul pedepsei cu moartea interzicea ajutorarea văduvelor și orfanilor celor executați.

Petru se numește în istorie „cel Mare”, pentru că a creat cu o uimitoare energie și inteligență, dintr-un popor bătăran și neștiutor, o mare putere europeană. El a înfăptuit aceasta în lupte și greutăți fără egal. Dar executarea strelților constituie pagina cea mai întunecată a biografiei sale. Acolo se citește numai despre mânie, furie neînduplecată și sânge. El își propusese: nici o grațiere, nici o îndurare, numai ură și distrugere! – Și așa s-a făcut!

Ce cu totul diferit procedează totuși Dumnezeu bogat în har, cu oamenii răzvrățiți! - **Dumnezeu vrea să-i salveze pe toți de judecata mâniei, El le oferă tuturor har.**

Cândva, Dumnezeu i-a dat omului totul în Paradis, orice ar fi putut servi la fericire, la bucurie. Dar omul, în loc să aibă încredere în Creatorul lui bun, a dat ascultare glasului vrăjmașului; el însuși voia să fie ca Dumnezeu, **a devenit un răzvrătit**, a spart oferta binecuvântării lui Dumnezeu și a ales moartea. Dar Dumnezeu nu l-a distrus. El l-a trimis pe om, în har, într-un loc în afara Paradisului, unde să-și mănânce pâinea în sudoarea frunții lui și unde să-și simtă dependența zilnică de Dumnezeu.

Dar și aici omul și-a descoperit **inima rebelă**. Păcatele lui și sângele vărsat de el strigau la cer și Dumnezeu a trebuit să se plângă de el: „Duhul Meu nu va rămânea pururi în om.” (Geneza 6,3.) Și iar a procedat Dumnezeu cu har; El le-a dat un interval de timp de 120 de ani și le-a trimis mesajul pocăinței prin Noe. Dar omul îndărătnic a respins harul lui Dumnezeu și a ales judecata. Marele potop a șters neamul răzvrătit, **dar toți cei care L-au crezut pe Dumnezeu, Noe și casa lui, au fost salvați în arcă prin harul lui Dumnezeu.**

Abia crescuseră urmașii lui Noe, că au demonstrat din nou că omul are o inimă rebelă. Ei au hotărât să construiască turnul de la Babel. Vârful lui ajungând până la cer, trebuia să-I arate lui Dumnezeu și oamenilor, că omul putea să-L sfideze pe Dumnezeu. Și iar a procedat Dumnezeu cu har. El le-a încurcat limbile, le-a despărțit popoarele și neamurile, ca ei să cunoască puterea Lui și să se teamă de Numele Lui.

Ca să rămână întemeiată o mărturie despre Dumnezeul sfânt plin de har, în mijlocul tuturor popoarelor pământului, Dumnezeu Și-a ales poporul, pe urmașii lui Avraam. El a salvat acest popor din robia Egiptului, l-a condus prin pustie, l-a hrănit cu pâine din cer. El i-a dat țara făgăduinței și biruința asupra vrăjmașilor lor, - dar toate minunile lui Dumnezeu au trebuit să dezvăluie numai **că omul este un răzvrătit nerecunoscător**. De mii de ori a încălcat acest popor ales și binecuvântat al lui Dumnezeu, poruncile Domnului său, s-a aliat cu vrăjmașii Acestuia, i-a omorât pe proorocii lui Dumnezeu.

În dragostea Lui copleșitoare, Dumnezeu L-a trimis pe singurul Lui Fiu, ca prin El să le devină cunoscută tuturor oamenilor, inima milostivă a lui Dumnezeu. **Dar omul L-a pironit pe cruce pe Fiul lui Dumnezeu, pe Domnul slavei și a cerut răzbunarea Celui atotputernic asupra capului său vinovat:** „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!”

Oamenii L-au respins și L-au omorât pe Isus, dar Dumnezeu L-a înviat, pe El, Prințul vieții. Înălțat la dreapta Tatălui, El așteaptă până când toți vrăjmașii Lui vor fi făcuți așternut al picioarelor Lui. Cu toate acestea, răbdarea și harul lui Dumnezeu nu s-au epuizat nici acum. Deși se înalță din toate părțile strigătul revoltei: Nu vrem ca acest Isus să stăpânească peste noi, El

trimite de 2000 de ani omenirii mesajul Lui: **acceptați harul înainte ca Eu să vin pentru judecată!**

Tot înmiiit trece vestea harului lui Dumnezeu și prin poporul nostru: „**Împăcați-vă cu Dumnezeu!**”

Omenirea seamănă cu un oraș rebel. Numărul mic al cetățenilor rămași loiali aude că împăratul lor se apropie în grabă. Ei le strigă răsculaților: **Acceptați harul, înainte să cădeți sub judecata dreaptă.** Astfel își înalță capul în zilele noastre adepții lui Isus și strigă pe ulițele acestei lumi: **Pocăiți-vă, întoarceți-vă la Dumnezeu, părăsiți rândurile vrăjmașilor lui Isus! Omagiați-L! El vrea să vă ierte totul. Voi trebuie să fiți deplin păziți de judecata mâniei pe care ați meritat-o!**

Dar numai puțini dintre cetățenii rebeli ai acestei lumi se lasă convinși. Majoritatea spun: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii.” (2 Petru 3,4). Dar din neastâmpăr nu vor să știe că și înaintea potopului aceeași conversație străbătea omenirea, până când a venit potopul și i-a omorât pe toți. „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” (2 Petru 3,9.)

Dragă camarade, înțelegeți tu inima plină de har a Dumnezeului tău? Te-ai întors la pocăință? – Ești tu unul dintre cei loiali lui Isus? Porți tu culorile Domnului tău cu slujire devotată și mărturisire?

Nr. 28 ULTIMA SEARĂ (Vinerea mare)

„Fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.” (Ioan 13,1)

Duminică, 18 iulie 1897, vaporul Nixe al Majestății Sale, un vapor de școală pentru tineri, era în fața portului de la Sassnitz. Trecerea în revistă duminicală se terminase, marinarii au sărit veseli în bărci, pentru a se duce pe uscat. Toți dichisiți și curați; panglicile negre ale șepcilor fluturau. La miezul nopții se întorcea ultima barcă de la țarm – șase marinari mai lipseau; au venit prea târziu. Ce era de făcut? Au luat o barcă de pescuit, care era la mal. Marea se agita – dar numai energic în larg! Toți șase erau băuți. Câțiva pescari de pe mal i-au văzut vâslind spre larg și dispărând în întuneric. **Apoi, un strigăt!** Pescarii au sărit într-o barcă și au vâslit în larg; au salvat patru; doi au dispărut: un subofițer de la artificii și un subofițer de marină militară. Cadavrele au fost găsite în ziua următoare – **fusesse ultima lor seară!**

Dar vreau să povestesc despre o altă ultimă seară, despre care știu sute de mii că ea a fost ultima pentru mulți dintre ei, a fost seara de 6 septembrie 1812.

Marea armată a lui Napoleon I, după marșuri anevoioase, după multe lipsuri, avea în față, în sfârșit, grosul armatei rusești. Rușii, 180 000 de oameni, stăteau într-o poziție bine fortificată, dincolo de pârâul Kalotscha, foarte hotărâți să blocheze dușmanului nesuferit drumul spre capitala Moscova. Armata napoleoneană, obosită de lungile marșuri anevoioase, era plină de bucurie că a ajuns, în sfârșit, la luptă. Pentru ei, lupta care le stătea înaintea era o sărbătoare. Porunca lui Napoleon: ca toată armata lui să mărșăluiească la luptă în convoi de paradă.

Generalul prusac de infanterie, Heinrich von Brandt, a participat la bătălia de la Borodino în calitate de căpitan în legiunea poloneză, care aparținea corpului de gardă francez. El povestește: „În bivouac totul era în activitate și zel. Se curățau puștile, se puneau în ordine în buzunare

gloanțele, se ascuțeau pietrele⁶ - în același timp au fost curățate și pregătite lucrurile de paradă. ... Seara la apel a avut loc o inspecție strictă a armelor, a costumelor și a încălțămintei. Trebuia admirată, într-adevăr, starea excelentă a tuturor acestor obiecte. Ea dădea o dovadă de valoare deplină despre vrednicia atât a ofițerilor, cât și a soldaților. Oamenii arătau chiar energici, deși companiile erau topite. Când vedeai cerealele în cazane, pe care oamenii le fierbeau până erau moi, pentru a le mânca în loc de pâine și în același timp știai că singura mâncare era carne stricată de la animale sleite de puteri sau cai împușcați, adesea fără sare, și nu de puține ori lipsea și apa, atunci trebuie cu adevărat să te minunezi că găsești totul și toate așa cum erau în realitate. O noapte umedă și prevăzută cu un amestec de precipitații, mărea caracterul dezgustător al situației noastre. Petreceam timpul strânși în jurul focului, în discuție despre trecut și viitor, până când oboseala ne închidea ochii. Totuși, deja la miezul nopții se mișcau iar; o răcoare iritabilă gonia pe mulți de pe pământul umed. ... La focurile bivuacului se vedeau peste tot arătări întunecate, care păreau că rătăcesc în jur fără odihnă. **Poate pentru multe mii era ultima noapte** pe care o petreceau în amarul vieții pe pământ. Câți dintre cei care au consacrat cândva afacerii sângeroase a armelor patima onorurilor care impulsionează, n-ar fi vrut aici cu mâhnire să fugă de cariera lor războinică, ce le-a adus așa de multe resemnări și așa de puține roade!”

În 7 septembrie 1812, armata napoleoneană a lăsat pe câmpul de luptă de la Borodino, mai bine de 60 000 de luptători morți și răniți. Puțin probabil că a existat vreodată un câmp de luptă, pe care moartea și groaza au stăpânit într-un mod așa de zguduitor ca pe acesta!

Ah, și cât de puțini dintre acele mii care și-au jertfit viața pe pământ străin pentru ambiția aceluia cuceritor fără inimă, își vor fi culcat în mâinile lui Isus suflul lor nemuritor, în cea ultimă seară a vieții lor? **Ultima seară!** Ce cuvânt grav! Lui îi urmează veșnicia!

Domnul Isus Hristos a fost în ultima seară a vieții Sale plină de suferință, preocupat numai cu grija pentru ai Săi. **„Fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.”** (Ioan 13,1.) El avea pe inimă numai acest singur lucru, ca toți ai Săi să-și sfârșească drumul victorioși. Ei nu trebuiau să sfârșească fără nădejde pe pământ străin. Isus îi aduce pe toți, pe toți ai Săi acasă, în Casa Tatălui. **Nici măcar unul dintre adevărații lui luptători nu se pierde!** El a promis lucrul acesta în mod hotărât: „Nimeni nu-i poate smulge din mâna Mea!”

El știa că **Tatăl a dat totul în mâinile Sale, că venea de la Dumnezeu și mergea la Dumnezeu.** El era conștient de toată puterea și slava Sa, cu toate acestea a spălat picioarele ucenicilor Lui. Toți ai Lui trebuiau să învețe de aici, că numai Isus poate să curețe umblarea lor și că numai El este pentru ai Săi modelul dragostei smerite, care nu caută folosul ei. El a avut grijă înainte de a pleca, să potolească toate nevoile poporului Său slab, pentru drumul greu prin țara vrăjmașului.

El le-a dat sfânta Cină. Privind la lucrarea Sa desăvârșită, înfăptuită, ei trebuiau să găsească totul în El, în jertfa Lui și în Persoana Lui: pace pentru inima lor, siguranță și bucurie pentru mântuirea lor veșnică. El voia să fie laudat de aceia pe care i-a răscumpărat așa de scump; jertfa Lui și moartea Lui trebuiau vestite în această lume pierdută în păcat, până va veni iar ca să-i ia la El pe ai Săi.

Ei trebuiau să privească în sus la El cu conștiința împăcată, cu nădejde sigură. Da, El S-a rugat pentru ai Săi: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slava pe care Mi-ai dat-o Tu.” (Ioan 17,24.)

Cu asemenea onoruri Și-a împodobit El ceata slabă, apoi a plecat, pentru a lupta marea luptă a lumii, în întunericul serii din grădina Ghetsimani. Sudoarea Lui a devenit stropi de sânge, care au căzut pe pământ. Astfel l-a biruit pe stăpânul întunericului. Umplut de dragostea care este mai tare ca moartea și ca toate puterile lui satan, a luat paharul suferințelor și al amărăciunii, pe care noi l-am meritat, din mâna lui Dumnezeu. Dar tuturor alor Săi, care trec prin lumea aceasta, le oferă un pahar nepuizabil de pace și binecuvântare.

---

⁶ Pe atunci se foloseau puști în al căror cocoș era înșurubată o cremene. La apăsare, scânteile pe care le lovea piatra, aprindeau pulberea din tigăiță.

Nu cărțile de istorie ale oamenilor, nu statuile de bronz și piatră propovăduiesc marea luptă și biruință și suferințele adânci prin care a trecut Fiul lui Dumnezeu în ultima seară a vieții Sale pământești, **dar Cartea cărților ni le-a păstrat**. Ce gânduri ale dragostei lui Isus sunt descoperite aici privind pe toți aceia care, într-adevăr, sunt în lume, dar nu sunt din lume! Ce scumpă Îi este ceata copiilor lui Dumnezeu!

Fie ca imaginea Domnului luptându-Se în Ghetsimani, a Mântuitorului rugându-Se fierbinte pentru ucenicii Lui, să-ți miște inima, camarade! **El te cheamă și pe tine! El dorește să te aibă și pe tine în numărul alor Săi!** Nu vrei și tu, spălat de orice păcat, să fii cândva acolo unde este Isus, în slavă? Atunci să nu crezi că este suficient de devreme să-I întinzi lui Isus inima și mâinile în ultima seară a vieții tale și după o viață înstrăinată de Dumnezeu, în final să iei o cunună veșnică, dacă-ți convine.

Într-adevăr, Domnul l-a primit în har pe tâlhar, la cruce, în ultima lui seară, după o viață pierdută. Dar acest ucigaș a fost în mijlocul unei mulțimi batjocoritoare și hulitoare, singurul care l-a omagiat pe Fiul lui Dumnezeu, cu pocăință și smerenie. El s-a declarat pentru Cel răstignit și a strigat după har. **Fă și tu lucrul acesta!** Omagiază-L și tu pe Isus, pe Cel răstignit, cu smerenie și pocăință; și tu vei auzi cuvinte de har: „Îndrăznește!” „Credința ta te-a mântuit!” „Du-te în pace!”

Dar dacă în ultima ta seară va fi timp pentru aceasta, nu știi.

Nr. 29 ÎNVIEREA
(Paștele)

„Vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.” (Ioan 5,28-29)

Camarade, orice uniformă ai purta, orice grad ai, **vei muri și vei învia!** Viața ta va zbura ca un vis, tu vei coborî cu trupul tău muritor în mormânt, spre putrezire, dar apoi vei învia, **fie pentru a trăi veșnic, fie ca să mori pentru totdeauna!** Moartea trupească, cea care-l recheamă pe om de pe scena vremelniceii, sfârșește tot ce este pământesc. Ea anulează în legătura dragostei din familie, legământul de credincioșie dintre bărbat și femeie, dragostea binecuvântătoare a devotamentului matern pentru copii, grija tatălui care se ocupă de casa lui. Moartea anulează și frământarea și agonisirea, construirea și inventarea generațiilor sânguincios creatoare. În fața ei cad drapelele tuturor popoarelor victorioase și în fața ei cad în ruine mândrele orașe ale înfloritoareii culturi omenești. Moartea desființează puterea păcatului și a aurului, care pășește mândră pe străzile acestei vieți. Moartea desființează laudele și fala desfrânaților și a înșelătorilor, a hulitorilor și a chefliilor, pofta păcatului și a desfătării lor. Moartea anulează ce ai agonisit tu în bunuri trecătoare, chiar și onoarea ta omenească, prietenia ta; da, ea desființează tainica legătură care unește sufletul tău nemuritor cu trupul tău muritor. Moartea te despoaie de eul tău așa de tare țesut cu învelișul trupesc; ea te duce în veșnicie în adevărata ta înfățișare. Moartea desface tot ce înseamnă aparență, tot ce înseamnă înșelăciune și ipocrizie; ea îl duce pe orice om, fie că vrea, fie că nu, în ținutul realității și al adevărului.

Realitatea învierii, a veșniciei, a judecății viitoare va fi dovedită prin gura a trei martori: **a conștiinței tale, a creației și a Cuvântului lui Dumnezeu.**

Conștiința ta, care te face să roșești în fața mamei tale, în fața profesorului tău, conștient fiind de vina ta, vorbește în orele liniștite chiar când ai încăruntit; ea îți aduce aminte de persoane, de fapte, de păcate, de vorbe pe care le-ai crezut uitate. Abia s-au oprit gândurile tale în anii de mult trecuți, că vei fi convins că, ce-i drept, timpul, oamenii și împrejurările au trecut, **dar păcatul**

tău a rămas! Păcatul tău te va însoți în veșnicie, dacă nu găsești un Salvator care să ia toată vina din viața ta.

Acest adevăr l-a aflat printr-un vis un bărbat, care se considera temător de Dumnezeu și fără cusur. Acest vis a devenit pentru el calea spre întoarcerea la Dumnezeu. El a visat că murise și că era într-o încăpere nemărginit de mare. Totul părea întunecos și gol, numai într-o depărtare nesfârșită vedea un judecător șezând, în fața căruia erau niște cărți deschise. O forță tainică la purtat cu o viteză infinită pe distanța nesfârșită în fața judecătorului. În timp ce traversa cu mare viteză încăperea, peste tot în jurul lui se iveau făpturi; el și-a dat seama că erau oameni pe care i-a cunoscut în viață; toți l-au însoțit și și-au ridicat glasul în fața scaunului de judecată, ca să-l acuze. „El m-a ademenit la păcat! M-a mințit! De la el am învățat să înșel! De la el am auzit cuvinte de batjocură! La el am căutat dragoste și n-am găsit-o!” După ce au răsunit miile de acuzații, judecătorul a întrebat: „Ce răspunzi?” „Totul este adevărat!” Și din nou judecătorul: „Care trebuie să fie sentința ta?” „Sunt pierdut!” Cu aceste cuvinte cel vinovat s-a prăbușit. Judecătorul a apucat un baston alb și l-a rupt deasupra celui vinovat, ca semn al dreptei osânde. – Atunci s-a trezit omul auto-neprihănit, scăldat în sudoare; acest vis l-a dus la pocăință. El a găsit iertare și pace în Isus și a plecat în veșnicie în pace, după ce a devenit un martor binecuvântat al Împăciuitorului său.

Mulți oameni au înăbușit glasul conștiinței lor, dar Dumnezeu le-a înconjurat toată viața cu mărturiile despre faptul că după moarte urmează învierea. Ori de câte ori viața înverzită a adus rod și flori, natura cade în somnul de moarte al iernii. Dar soarele primăverii trezește totul la viața nouă, o imagine a învierii. – Bobul de sămânță este semănat în pământ și moare. Din învelișul lui, străbătând bulgărele de pământ, se naște viața nouă spre spic și rod. – Închisă în pământ, omida se târăște cu greu în haina mică. Dar când i s-au împlinit zilele, își dezbracă învelișul. Fără viață și înfățișare, pupa își găsește mormântul în pământ. Dar vine ziua când soarele trezește noua viață. Din sicriul negru al somnului ei lung se înalță fluturele și fâlfâie într-o înfățișare nouă, minunată, cu un avânt multicolor prin spațiul vast. – Nu dai și tu hainele jos după munca și plăcerea zilei și culci trupul la odihnă? Bine întins, inert, o imagine a morții, zaci dormind până ce scularea ta, la trezirea unui nou soare îți mărturisește zilnic: vei învia!

Dar mai puternic decât conștiința ta și natura, vorbește Cuvântul lui Dumnezeu și tu îi auzi glasul: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” Vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.” (Ioan 5,28-29)

Isus, Fiul lui Dumnezeu, mărturisește tuturor oamenilor, cum pot să ajungă la învierea vieții. El spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14,6.)

Cine a găsit viață și mântuire veșnică în rănile de moarte ale lui Isus, numele aceluia este scris în **cartea vieții**; numele și vina lui sunt **șterse din carte judecătii** cu sângele de la Golgota; el este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, locul lui este pentru totdeauna la Isus, Cel înviat.

Învierea pentru judecată ne este descrisă exact în Apocalipsa, capitoul 20. Toți morții, mici și mari, vor fi adunați în fața marelui tron alb al Judecătorului și toți cei al căror nume n-a fost găsit scris în cartea vieții, vor fi judecați după înscrisul din cărțile judecătii; sfârșitul lor fără sfârșit este iazul care arde cu foc și pucioasă, care se numește **moartea a doua**. Aceasta aplică judecata veșnică a lui Dumnezeu asupra păcatului; prima, moartea trupească, a fost numai mesagerul judecătii. Nu este învierea morților, învierea pentru judecată, un lucru îngrozitor și grav? Dar pentru mulți, toate aceste mărturii care vorbesc inimii lor, sunt degeaba. Ei nu aud când conștiința lor vorbește despre păcat și vină. Ei nu iau în seamă când Dumnezeu le vorbește în viața zilnică și în creație. Ei disprețuiesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar acum Dumnezeu a pus în fața ochilor oamenilor și un alt martor al învierii și al veșniciei: Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți (Romani 4,25). Milioane de oameni țin sărbătoarea învierii, ei recunosc în aparență învierea lui Isus, a Fiului lui Dumnezeu, răstignit pentru păcatul lor. Dar

dacă-i întrebi: „Ai și tu parte de învierea pentru viață? Vei fi tu pentru totdeauna la acest Isus înviat, într-un trup nou, slăvit?” ei răspund: „Nu știu, sper, desigur.” Sau spun: „Am fost întotdeauna un om bun; nimeni nu-mi poate reproșa ceva rău.”

Iubite camarad, tu, care vorbești așa, gândește-te la acel vis al unui om de bună credință și sincer, care n-a putut nici el să-și vadă păcatul și a trăit în neștiință și credea că este un om temător de Dumnezeu. Dumnezeu l-a lăsat să vadă în vis puțin, cum este cu învierea morților pentru judecată.

Dar acum ascultă: Isus cel răstignit a înviat. El este Prințul vieții. Vine ceasul când toți cei care sunt în morminte, și tu, vor auzi glasul Celui răstignit: Atunci îi va chema pe vrăjmașii Lui la judecată! Dar acum El te cheamă la viață!

Acum ai auzit cuvântul vieții, cuvântul Prințului vieții; **apucă-l, pentru a trăi veșnic! Cine-l disprețuiește, va muri pentru totdeauna!**

Nr. 30 PĂSĂRARUL

„Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat.” (Psalmul 124,7)

Pentru toți germanii, Heinrich I, ducele de Saxonia, trece drept cel mai vestit păsărar. El purta porecla de Păsărar. Trimișii, care i-au anunțat în anul 1919 alegerea sa ca împărat german, l-ar fi întâlnit pe terenul de prins păsări, pe când zăbovea la vânătoare în ținutul Harz. În el se asociau curajul și hotărârea cu înțelepciunea și generozitatea. Așa cum la vânătoare ucidea cu mâna lui nenumărați mistreți și urși, așa nu lăsa lancea jos pe câmpul de luptă, până nu era gonit ultimul dușman. În cei 17 ani binecuvântați ai domniei sale, a unit triburile germane învrăjbite, a apărat împărăția de atacurile prin surprindere ale prădalnicilor unguri, a supus triburile slave de pe Elba și din Boemia și a construit multe cetăți și orașe. El a lăsat în urmă o împărăție înfloritor de pusă la punct și dreptate.

Dar există un altul, un păsărar și mai vestit, care n-a urmărit să pună mâna pe cântăreții împănați ai pădurii, ci pe nemuritoarele suflete omenești.

Ai fost vreodată cu pădurarul la vânătoare de păsări cu lațuri puse în pădure? În pădure, pe o distanță mare sunt prinse pe trunchiuri vergi îndoite de salcie, în care atârnă un mănunchi mic de scorușe roșii. Momeala strălucind roșu, atrage păsările. Ele văd momeala, dar nu văd lațurile subțiri din păr de cal, care atârnă în jur. Ele vor să înghită în grabă fructele și atunci simt firul subțire în gât. Ele vor să scape, dar cu cât se zbat mai tare, cu atât mai tare se strânge lațul; curând atârnă moarte în el, ca pradă a păsărarului. Momeala a fost moartea lor. Alți păsărari prind păsările cu plasa, pe terenul de prins păsări. Pe o ridicătură de pământ cu suprafețe netede ca o masă, momeala este împrăștiată din belșug; pentru fiecare soi de păsări, așa cum le place, pentru grauri, râme și ouă de furnici, pentru ciocârlii, secară. O colibă mică este ascunsă în tufiș, de unde păsărarul supraveghează terenul. Dacă pe teren sunt multe păsări care ciugulesc momeala, atunci trage brusc de sfoară cu o smucitură și adună plasa ascunsă peste terenul de prins păsări; păsările sunt prinse; ele au văzut numai momeala, dar n-au văzut nici plasa, nici pe dușmanul șiret, care s-a ținut ascuns până și-a obținut sigur prada.

Alți păsărari se folosesc de atrapă, alții de nuia unsă cu clei. Șiretenia și arta păsărarilor este felurită, dar adevăratul meșter este satan, tatăl minciunii și ucigașul de la început, pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl numește avertizând: păsărarul.

Oamenii în călătoria lor spre veșnicie, caută pe acest pământ odihnă, plăcere și mâncare. Satan folosește nenumărate lațuri, momeli, atrape și nuiete unse cu clei, pentru a prinde sufletele nemuritoare. Vrăjmașul este mai șiret decât omul ușor amețit; el cunoaște exact înclinațiile și în funcție de ele își alege momeala și știe să aștepte ceasul potrivit. El se ține bine ascuns. Numai

cine are ochi luminați prin Cuvântul lui Dumnezeu, îl recunoaște. Lumea oarbă nu-l vede. Dacă o avertizezi în legătură cu el, ea răspunde: „Ai idei demodate, copilărești, care pentru vremea noastră clarificată sunt de mult lichidate. Nimic nu se potrivește mai bine în planurile păsărarului, decât ca păsările să fie convinse că nu există nici un păsărar. Cu cât fructele strălucesc mai frumos, cu atât mai puțin se vede lațul subțire care atârnă în jur. **Lasă-ne să ne savurăm tinerețea! Lasă-ne să fim veseli cu cei veseli!** Astfel este tânărul ademenit în cercul chefliilor, în plăcerea ringului de dans, în spectacole murdare, în băutură și risipă. La început pare să fie vorba numai despre amuzamente permise, despre plăcere tinerească veselă. Dar după aceea, dacă inima a gustat pofta lumii, paharul păcatului, atunci păsărarul este sigur de prada lui. Câte unul mai vrea apoi să-și scoată capul din laț. El simte în inima lui că momeala îi aduce moartea. **Dar există numai Unul care poate și vrea să rupă lațul păsărarului: Isus!** Cine-L cheamă pe EL, va fi eliberat. Cine vrea să se elibereze singur, pentru acela există probabil zile și ore de suspin, de luptă, de tânguire; încercările lui de a se elibera devin tot mai sleite. În sfârșit, lațul și-a făcut treaba, - lupta s-a isprăvit.

Nu toate păsările se ademenesc cu boabe roșii; dar păsărarul le cunoaște mâncarea preferată; pe aceasta o presară pe terenul de prins păsări. Câte unul nu poate fi prins cu băutura și pofta trupească, dar câștigul de bani, să se îmbogățească, acestea îi ademenesc inima. Să agonisești mult, să ai mult; atunci poți procura totul.

Pentru alții sunt bune mâncarea, băutura și o societate veselă; pentru alții lauda oamenilor, onoarea și puterea. Momeala este întinsă pe terenul de prins păsări al acestei vieți. Câți oameni nu sunt, care nu umblă pe căi rele, ci își petrec anii în munca și plăcerea acestei vieții, în desfătarea a ceea ce le oferă viața. Ei n-au niciodată timp să se gândească la cele veșnice. „Mai târziu! Mai târziu!” își zic. Ei rămân la hrana pământescă până îi ia moartea. Vrajmașul a tras brusc plasa peste ei; ei au găsit bani și avere, onoare și desfătare, dar viața lor adevărată, păstrarea și salvarea lor pentru viața veșnică au pierdut-o; partea lor este moartea veșnică.

Dar șiretul păsărar, satan, are la dispoziție și păsări de momeală și multe vergi unse cu clei. Păsările de momeală le folosește mai cu seamă ca să prindă tineretul: prieteni buni și femei ispititoare. Cum poate deveni jocul de cărți o vargă unsă cu clei pentru un jucător, de care nu mai poate să scape, și birtul pentru băutor! Alții găsesc în viciul minciunii varga unsă cu clei; ei nu pot să scape de ea; alții în ură, alții în batjocură obraznică. Lațuri și primejdii și plase ale păsărarului sunt peste tot în lume, pentru cei simpli și cei mari, pentru școliți și neșcoliți, pentru bogați și săraci.

Cu toate acestea, Biblia vorbește despre oameni care pot cânta și se pot bucura: „**Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat.**” (Psalmul 124,7) Aceștia sunt copiii lui Dumnezeu, care au găsit eliberarea de puterea păcatului, în Hristos. Dumnezeu, Cel adevărat și credincios, îi păzește ca să nu ajungă în lațurile păsărarului. El îi conduce de mână pe calea mântuirii, este calea îngustă care duce la viață.

Dar și Domnul este în aceasta deplin credincios, că El **rupe** lațul, dacă unul dintre ai Săi a părăsit calea îngustă și a ajuns în laț. Dacă un creștin se rătăcește în neloyalitatea umblării sale și nu are putere să iasă din încâlceala păcatului, atunci vine Domnul credincios, îi trimite boală, multe dureri trupești sau nereușită în planurile lui preferate. Poate îi ia ce are mai scump pe pământ sau toată averea pământescă, pentru a rupe plasa păsărarului. Sau face ca un asemenea om să regăsească harul Lui salvator, în mare primejdie și salvare miraculoasă, în nevoie profundă și minunată ascultare a rugăciunilor sale. El are căi minunate și de neînțeles pentru ai Săi. **Nici un copil al lui Dumnezeu nu va deveni pradă a păsărarului. Dumnezeu a promis lucrul acesta!**

Dar tu, camarade? Este aceasta și partea ta? Oare cu ce laț caracteristic ai fost prins? L-ai simțit deja? Ai suspinat și te-ai zbatut, ai vrut să scapi și ai vrut să rupi lațul și n-ai putut s-o faci? Nu, **nu poți s-o faci, dar Isus vrea s-o facă.** El a promis lucrul acesta tuturor celor care cheamă harul Lui; la fel și tu, dacă stăruiești: Isuse, îndură-te de mine! Rupe lațul pierzării, smulge-mă de

sub puterea păsărarului vicelan, eliberează-mă de blestemul păcatului, care mă ține prins - - vei afla că Isus este aici, iar tu vei cânta cântarea copiilor eliberați ai lui Dumnezeu, aici în slăbiciune și odată în slavă:

Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat!

Nr. 31 PRINȚUL NEGRU

„Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Matei 20,28)

Ca aliat al francezilor, Johann von Böhmen, regele orb, a plecat la bătălia de la Crecy. O ceată de cavaleri înconjura și conducea calul bătrânului, pe coiful și sabia căruia era scris cuvântul „**Slujesc!**”

Spre seară, în 26 august 1346, i-au atacat cu mare superioritate numerică pe englezi, în poziția lor foarte bine fortificată. Dar brusc, dușmanii au năvălit înainte. Fiul cel mai în vârstă al regelui englez, prințul Eduard, abia în vârstă de 16 ani, numit „**prințul negru**” de către prieteni și dușmani, din cauza armurii negre, a hotărât victoria. Sub loviturile lui a căzut și Johann von Böhmen, împreună cu câțiva cavaleri francezi.

Din acea zi, prințul negru a pus deviza „**Slujesc!**” pe scutul lui. Deși era moștenitorul tronului, el a rămas până la sfârșitul zilelor lui, cel mai nobil slujitor și întâiul erou al tatălui său și este până în ziua de astăzi o pildă pentru toți aceia care slujesc cu sabia. El nu căuta propria-i onoare, ci se mulțumea să meargă pe calea datoriei. El, care a doborât armatele dușmane în multe bătălii victorioase, a rămas în anii lui tineri modest și smerit. Dar în luptă și în primejdie revendica primul loc, după bătălie se așeza pe locul cel mai de jos.

Din nenorocire, portretul biografic al **prințului negru** n-a rămas atât de strălucitor ca la început. Mai târziu a ajuns să fie detestat prin îngâmfare și o fire arogantă. Noblețea caracterului său, cândva lăudată de prieteni și dușmani, n-a rezistat: în anul 1355, într-o campanie de pustiire prin sudul Franței, în două luni a făcut să fie distruse prin foc 500 de orașe și sate. Și ultima pagină a istoriei sale este una tristă. Orașul Limoges s-a predat francezilor fără împotrivire. Prințul negru, împiedicat să urce pe cal din cauza unei boli grele, a condus oștirea din lectica în care era purtat. El a recucerit orașul și i-a pedepsit pe cetățeni pentru că au deschis francezilor porțile, prin aceea că a pus să fie măcelăriți 3000 de bărbați, femei și copii. Aceasta a fost ultima lui faptă. Boala l-a silit apoi să părăsească oștirea. S-a întors în Anglia și a murit pe pământ natal.

Puterea păcatului și slăbiciunea omenească își cer și de la oamenii cei mai mari tributul. Dar **Unul a trăit pe pământul acesta fără pete și fără păcat, Slujitorul adevărat și desăvârșit, Isus Hristos, care „n-a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”**. Cu toate că era Fiul lui Dumnezeu, „n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a smerit și a fost ascultător până la moarte și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2,6-8.) Ca slujitor desăvârșit și ascultător, Isus a putut să spună: „Am coborât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.” (Ioan 6,38.) Zadarnic L-a ispitit satan în pustie, pentru a-L ademeni de pe cărarea ascultării, pe drumul înălțării despotice. Isus a respins toată viclenia și ademenirea cu cuvântul: „**Este scris!**”

Pe tot drumul Lui, Isus S-a așezat pe locul cel mai de jos, a renunțat la tot. El n-avea unde să-și culce capul, a suferit de foame și de sete; a suportat căldura zilei, a fost lipsit de somnul nopții. Mâncarea Lui a fost să facă voia Tatălui. El trebuia să pună în fața ochilor oamenilor, harul și adevărul Tatălui Său. - El a făcut lucrul acesta cu desăvârșire. El trebuia, pe acest pământ unde totul era pierdut, să așeze în fața ochilor lui Dumnezeu, un om plăcut lui Dumnezeu. Dumnezeu

a mărturisit despre EL: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea!” A fost slujba lui Isus, să facă să lumineze bunăvoința și amabilitatea lui Dumnezeu, într-o lume rea și egoistă – și au luminat!

Ca slujitorul devotat și adevărat, El a mărturisit adevărul despre Acela care L-a trimis. Vorbirea Lui n-a fost da și nu, ci în El erau „Da”-ul și „Amin”-ul. El a avut același mesaj și pentru săraci și pentru bogați, El nu l-a modificat pentru farisei și cărturari sau pentru păcătoși și răufăcători. El a făcut în toate voia Tatălui. El S-a rugat: „Facă-se nu voia Mea, ci a Ta!” Ce exemplu! Astfel și-a îndeplinit El marea slujbă: **răscumpărarea unui neam pierdut, ostil lui Dumnezeu!** În ascultare smerită și-a pus capul sub cununa de spini, spatele sub loviturile de bici, fața sub batjocură și scuipat, până a încheiat slujba veșnicei răscumpărări cu cuvintele: „**S-a isprăvit!**”

Oriunde suntem în viață chemați la slujire, fie într-un loc mai înalt sau mai puțin înalt, **numai în Isus** vom găsi exemplul desăvârșit, care arată drumul drept în orice situație; căci „Hristos v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.” (1 Petru 2,21.) Exemplul Lui este **valabil pentru orice păcat, pentru toate vremurile, pentru toate împrejurările;** este dumnezeiesc de desăvârșit pentru tot și toate.

Nici noi, soldații, nu găsim un model desăvârșit. Un soldat care privește la Isus, vede în biruitorul morții din Ghetsimani și de la Golgota, singurul erou desăvârșit. Isus a mers înaintea lui pe drumul morții – dar tot Isus îl însoțește cu o mână atotputernică și prin valea umbrei morții. Fie pe câmpul de luptă, fie pe patul de suferință – el privește la Isus și Isus privește la el.

Dacă este vorba de a-i sluji pe camarazi cu sinceritate și blândețe, de a-i-o întoarce dușmanului cu dragoste, a răspunde la amărăciune cu binecuvântare: Isus arată calea. Dacă slujba ta cere devotament altruist și seriozitate în cele mai mici lucruri, acolo unde nici un ochi omenesc nu are acces, Cuvântul lui Dumnezeu avertizează: „Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești, cu frică și cutremur, în curăție de inimă ca de Hristos. Slujiți-le nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Hristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu. Slujiți-le cu bucurie ca Domnului și nu ca oamenilor.” (Efeseni 6,5-7.) „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari.” (Luca 16,10.)

Un creștin nu caută nici laudă, nici răsplată, ci onoarea lui Isus. Un asemenea creștin găsește putere pentru tot ce pretinde slujba lui. „Flăcării obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc.” (Isaia 40,30-31.)

Nu este minunat să fii **creștin și soldat** cu un asemenea cuvânt de făgăduință al credinciosului Dumnezeu?

Vrei să fii și tu? Atunci nu întreba prima dată ce spun oamenii despre tine; întreabă în toate ce părere are Dumnezeu despre tine. Dacă Îl urmezi pe Isus ca un copil împăcat al lui Dumnezeu, atunci El recunoaște tot ce faci pentru El și în cinstea Lui. Nu te gândi că trebuie să faci ceva mare pentru Isus. Fă loial pentru El numai lucrul cel mai mărunț. Credincios în toate lucrurile!

Creștinii trebuie să se arate în toate lucrurile ca slujitori ai lui Dumnezeu, cu mare răbdare, în necazuri, în nevoi, în muncă, în vegheri, în posturi, în curăție, în cunoaștere, în îndelungă-răbdare, în bunătate, în Duhul Sfânt, în dragoste neprefăcută. (Compară cu 2 Corinteni 6,4-6.) Pentru aceasta îi este dat creștinului zilnic ocazia – și Domnul spune: „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze!”

În veșnicie, printre învingătorii încununați vor sta și ofițeri și soldați din toate popoarele și din toate timpurile, care n-au căutat onoarea lor personală, din aceia care pot să facă și să îndure totul, să dea și să lase totul pentru a-I sluji lui Isus și să țină Cuvântul Lui.

Vrei să fii printre aceștia?

Nr. 32 FERICIREA LUMII

„Tot ce mi-au poftit ochii, le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nici o veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea și aceasta mi-a fost partea din toată osteneala mea.

Apoi, când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrurile pe care le făcusem cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt și că nu este nimic trainic sub soare.”
(Eclesiastul 2,10-11)

Acum 2500 de ani domnea în Asia Mică, în capitala Sardes, Cresus, regele Lydiei. El era un domnitor războinic, a cărui oștire bine școlită, se caracteriza înainte de toate, prin ulanii săi călare. El și-a întins imperiul spre vest până la coasta arhipelagului și spre est până la granița Persiei; prin dezvoltarea industriei și a mineritului, în mod deosebit prin exploatarea nou-descoperitelor câmpuri de nisip aurifer, a adunat bogății enorme. Războaiele sale victorioase, comorile sale, înflorirea țării sale, păreau să unească în mâna lui toată fericirea pământului. La curtea lui a apărut Solon, vestitul legiuitor al Atenei, care trecea drept cel mai înțelept bărbat al timpului său. Cresus l-a condus pe Solon prin toate vistieriile și castelele sale; apoi l-a întrebat cine ar fi cel fericit om. Cresus credea că el ar fi cel mai fericit, dar Solon i-a răspuns: „Ești foarte bogat, un stăpân peste multe popoare; dar „fericit” nu te pot numi, înainte de a afla dacă-ți vei sfârși viața fericit. Mulți care sunt enorm de bogați, nu sunt fericiți; mulți care nu au decât cele de trebuință, sunt mulțumiți. Dar la orice lucru trebuie să vezi sfârșitul, cum iese.” Cresus l-a părăsit pe Solon; el l-a considerat neinteligent, pentru că nu prețuiește și nu se bucură de bunurile prezentului.

Solon abia plecase, când fiul iubit al regelui, un tânăr plin de speranțe, și-a pierdut viața la vânătoare. Câțiva ani mai târziu, regele a fost bătut în luptă de perși, capitala lui, Sardes, a fost cucerită de dușmani, el însuși osândit la moarte, pe rug. Încătușat cu lanțuri de fier, stătea pe stiva de lemne. Flăcările deja se înălțau. Atunci Cresus, la amintirea vorbeii lui Solon, a izbucnit în strigătul dureros: „O, Solon, Solon!” Acest strigăt l-a surprins pe împăratul persan, Cyrus, care a pus să se ceară lămurire. Când Cyrus a aflat ce a răspuns Solon cândva, inima lui a fost înduplecată de îndurare; el l-a salvat pe Cresus de pe rugul arzând și i-a dăruit viața.

Ce repede a trecut visul fericirii, pe care Cresus credea că o posedă! El a fost cu atât mai nefericit, cu cât fusese înainte mai bogat și mai puternic.

A existat un bărbat pe pământ, care s-a bucurat până la moarte de toate lucrurile spre care aspiră inimile omenești. Acesta a fost **Solomon**, împăratul din **Ierusalim**. El a avut înțelepciune, putere, bogăție, cinste, lauda oamenilor, toată pofta ochilor, lucrurile înalte ale acestei vieți. Împărăteasa din Saba (Seba, un oraș din Arabia), a auzit despre el. Ea a venit cu un mare alai de servitori, cu cămile care duceau pietre scumpe, aur și mirodenii; căci ea voia să încerce înțelepciunea lui Solomon și să vadă comorile lui. După ce Solomon i-a răspuns la toate ghicitorile și întrebările, cu o înțelepciune minunată și când i-a văzut comorile și mâncarea pentru masa lui și slujirea servitorilor lui și bogăția hainelor și darurile pe care le făcea Solomon și jertfele pe care I le oferea lui Dumnezeu, atunci a exclamat: „N-am crezut acele cuvinte până când am venit și le-am văzut cu ochii mei; și iată, nici jumătate nu mi s-a spus: tu întreci în înțelepciune și bunăstare faima de care am auzit. Ferice de oamenii tăi, ferice de acești slujitori ai tăi, care stau neîncetat înaintea ta și ascultă înțelepciunea ta!” (1 Împărați 10,7-8.) Aici pare, ca și când în sfârșit a fost găsit un om pe pământ, care posedă fericirea lumii. Dar acest împărat, Solomon, luminat de Duhul lui Dumnezeu, a scris o carte **despre lucrurile trecătoare și despre fericirea pământescă**, cu titlul „**Eclesiastul**”. El spune acolo: „Deșertăciunea deșertăciunilor, zice Eclesiastul! Totul este deșertăciune! ... Am vorbit cu inima mea, zicând:

„Iată, am ajuns mare și am dobândit înțelepciune mai mult decât toți cei care au fost peste Ierusalim înainte de mine și inima mea a văzut multă înțelepciune și cunoștință.” ... Am aflat că aceasta de asemenea este goană după vânt. ... Am zis în inima mea: „Vino acum să te încerc cu bucurie: deci bucură-te de plăcere!” Dar iată, aceasta de asemenea este deșertăciune! ... Mi-am făcut lucruri mari: mi-am construit case, mi-am plantat vii. Mi-am făcut grădini și parcuri și am plantat pomi în ele, de orice fel de rod. Mi-am făcut iazuri de apă, să ud cu ele pădurea unde cresc arborii. ... Mi-am adunat argint și aur și comori ca de împărați și de provincii; mi-am adus cântăreți și cântărețe și desfătările fiilor oamenilor: o soție și țiitoare. ... Tot ce mi-au poftit ochii, le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nici o veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea și aceasta mi-a fost partea din toată osteneala mea. Apoi, când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrurile pe care le făcusem cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, **am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt și că nu este nimic trainic sub soare.**” (Compară cu Eclesiastul, capitolele 1 și 2.)

Solomon spunea aceste cuvinte la sfârșitul vieții sale, când a gustat până la fund paharul amăgitor al plăcerii carnale și pământești. Ademenit prin femeile sale păgâne, se abătuse de la Domnul, Dumnezeu lui și și-a îndemnat poporul la idolatrie. Nici belșugul bunătății lui Dumnezeu, nici toată înțelepciunea și cunoștința nu l-au putut păzi; el a dezvoltat cum este inima oamenilor: nerecunoscătoare, rea și fără remediu. El a știut totul, el însuși a scris lucruri adânci și impresionante despre blestemul păcatului, cu toate acestea, a mers pe o cale a pierzării.

Acum privea înapoi la o viață lungă și despre tot ce a făcut și a câștigat, a trebuit să mărturisească: **a fost deșertăciune și goană după vânt.** Și în privința lui Solomon a avut dreptate vorba lui Solon, că abia sfârșitul hotărăște dacă un om a fost fericit.

Tu, cel care citești aceasta, ai alergat și tu după acea fericire, care este deșertăciune? Ai gonit după vânt? Ascultă, **Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit plin de îndurare în valea plângerii și a morții, pentru a-ți deschide calea spre fericirea adevărată, nepieritoare.**

Toți copiii lui Dumnezeu, care au trăit pe pământ, împăcați prin sângele Mielului, au mărturisit cu bucurie ca împărăteasa din Seba: „**Nici măcar jumătate nu mi s-a spus despre ceea ce se găsește în Isus, în pace și bucurie, în mângâiere și fericire, în iertare și nădejde, în ascultarea rugăciunilor și binecuvântare.**”

Lumea este plină de oameni care gonesc după vânt. Ei umblă în mijlocul ruinelor fericirii pământești zdrobite a celor care au trăit înainte de ei și care trăiesc lângă ei. Dar ei nu învață nimic din aceasta. Ei o consideră ca fiind partea lor să dea ochilor ce poftesc, să nu-și oprească inima de la nici o bucurie după care râvnește. Dacă privesc apoi îndărăt, la o viață pierdută, trebuie să recunoască: totul este deșertăciune!

Harul lui Dumnezeu te cheamă la o fericire mai bună. Poate ai auzit deja de multe ori, că în Isus este pace. Fă ca împărăteasa din Seba! **Scoală-te, du-te și verifică personal acest lucru! Nu te mulțumi cu ce spun alții;** vino personal. Ce-i drept, nu poți aduce pietre scumpe, ci numai păcatele tale, dar Isus le primește de la tine. În locul acestora El îți dăruiește: neprihănire, nădejde și pace. Atunci vei socoti că tot ce ai primit pe pământ de la Dumnezeu, profesiunea și averea, cunoașterea și putința, câștigă de două ori valoare, dacă este luat din mâna lui Isus și pus în slujba lui Isus. Vei considera că un soare de nădejde veșnică luminează zilele bune și rele ale vieții tale. Vei considera că moartea unui creștin nu este o prăbușire a deșertăciunii acestui pământ, ci o fericită plecare acasă, pentru a privi slava minunată, pe care el a crezut-o aici. La Domnul, toți copiii lui Dumnezeu vor cânta: „**Nici jumătate n-am bănuț din ceea ce a pregătit Isus pentru cei care-L iubesc!**”

Nr. 33 PÂNĂ LA CRIMĂ

„Adevărat, adevărat vă spun, le-a răspuns Isus, că oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.” (Ioan 8,34)

Genistul T.⁷ a fost demobilizat din cauza unei afecțiuni la coapsă căpătată în timpul serviciului, care avea drept consecință atrofia musculară. El a primit pensie de invaliditate, dar suferința lui s-a ameliorat curând, așa că avea deplină putere de muncă. Avea 23 de ani, era harnic, respectabil, priceput ca dulgher; locuia în satul lui natal ca un om calm, liniștit. Dar inima lui era stăpânită cu totul de desfrâu; și a găsit ce și-a dorit. În ciuda diferitelor altor relații amoroase, a stabilit la începutul anului 1895, relații cu o fată onorabilă, ireproșabilă din punct de vedere moral, care era și ea avută; s-a logodit cu ea. Dar în mica localitate n-a putut să rămână mult timp ascuns, că T. a rămas în același timp în relații cu alte fete. Logodnica lui a aflat despre acestea și i-a cerut să le rupă, altfel n-ar putea rămâne logodnica lui. Dar părea să fie prea târziu pentru T. de a satisface pretenția logodnicei lui, căci una dintre acele fete simțea că va fi mamă. Ce era de făcut? T. **a hotărât să ucidă persoana incomodă pentru el.** El avea obiceiul să se întâlnească din când în când cu această fată, seara, după muncă. O chemase deja de câteva ori în anumite locuri, de unde voia să se plimbe cu ea. Dar fata, în bănuiala sumbră că T. nu avea de gând nimic bun, n-a consimțit la aceasta. Dar în sfârșit, într-o seară, la sfârșitul lui octombrie 1895, a ajuns la locul stabilit. Ei au mers împreună o jumătate de oră, afară, și au ajuns în apropierea unui iaz, care avea o adâncime cam de un picior și jumătate, iar dedesubt mâl adânc. Aici T. a înșfăcat fata și a dus-o în brațe până în mijlocul iazului, a culcat-o în apă pe spate și i-a apăsat capul sub apă până a înecat-o.

În ciuda liniștii aparente și a tăgăduirii permanente, dovezile vinovăției lui T. erau așa de copleșitoare, încât jurații l-au declarat **vinovat.**

Când în anul 1897 aceste fapte au dezvăluit în fața instanței imaginea stării morale din acel sat, cei dinăuntru și din afara sălii de judecată s-au speriat. Vedeai oameni aparent onorabili, de ambele sexe, care își ziceau creștini, în ochii cărora lucrurile murdare treceau drept permise, normale, obișnuite; în conștiința lor păcatul nu mai era un ghimpe, minciuna era permisă, infidelitatea, scuzabilă. Devenim oarecum conștienți din aceasta, că nu depinde de voința omului unde vrea el să se oprească pe calea păcatului său, ci că există forțe întunecate, care-l fac pe păcătos robul unei alte voințe. Cuvântul lui Dumnezeu adeverește acest adevăr grav: „Adevărat, adevărat vă spun: cine trăiește în păcat, este rob al păcatului.” (Textual: „Acela este un rob al păcatului.”) Omul este născut sub puterea păcatului, pentru că este conceput din sămânță păcătoasă și mama lui l-a născut în păcat; el s-a născut ca rob. Ce-i drept, este liber să hotărască dacă vrea să-L creadă și să-L asculte pe Dumnezeu și el are prin conștiința lui, cunoștința despre ceea ce este plăcut lui Dumnezeu. Da, pentru că este neam dumnezeiesc, are chiar și dorul, conștient sau inconștient, să facă voia lui Dumnezeu. Dar el n-are capacitatea și puterea pentru aceasta. **El este răspunzător pentru hotărârea voinței lui,** dar își vede voința stăpânită de înclinațiile firii. O putere ostilă lui Dumnezeu folosește aceste înclinații ale firii, pentru a atrage voința omului în vrăjmășia față de Dumnezeu, în slujba păcatului și în respingerea harului lui Dumnezeu oferit. Păcătosul seamănă cu un rob care-și aduce bine aminte că există în depărtare o patrie și casa tatălui are libertății și are fericirii; dar vândut pe țarmul robiei, trebuie să facă ceea ce îi cere stăpânul lui neîndurător, iar despre acest stăpân Domnul spune: „El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8,44.)

Nu întotdeauna putem să recunoaștem forța îngrozitoare prin care trece omul care trăiește în robia păcatului și totuși oricine știe să povestească despre ore ale vieții când el a făcut lucrul despre care știa că este rău.

---

⁷ După însemnările unui jurist implicat în proces.

A vrut T. să devină ucigaș? Doar era un bărbat onorabil, harnic. El doar n-avea decât, așa cum credea el și tovarășii lui de păcat, acea singură slăbiciune de iertat, care a găsit scuză în tinerețea lui: de a-i plăcea slujirea păcatului necurat. Bineînțeles că mințea și simula dragostea și fidelitatea, pentru a ajunge aici și acolo la țintă. Dar aceasta, după părerea anturajului său, nici nu era chiar așa de grav. Da, dacă i-ar fi înșelat pe alții pentru bani, oricine ar fi socotit aceasta foarte reprobabil. Toți acești oameni erau în întuneric, până când brusc a ieșit la lumină cu o gravitate îngrozitoare, ceea ce înseamnă înstrăinat de Dumnezeu, de a sluji păcatului, de a fi pierdut glasul conștiinței. T. s-a gândit că este suficient să trăiești onorabil ziua în fața oamenilor. Ce desfrâu face el în întuneric, în camere, ce șoptește la ureche, aceasta ar fi treaba lui. Cuvântul care a zburat în tăcere, păcatul acoperit cu vălul nopții ar fi trecut și zburat. Ah, se înșela foarte tare. El a disprețuit harul lui Dumnezeu în Hristos; stăpânul sumbru căruia i s-a predat ca rob, l-a mânat pe drum încolo! În el s-a adevărit cuvântul serios: „Calea celor răi este ca întunericul gros: ei nu văd de ce se vor poticni.” (Proverbe 4,19.) **Numai harul lui Dumnezeu îl poate face liber pe un om. „Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.”** (Ioan 8,36.)

Oricine trăiește în păcat, acela este rob al păcatului. Acest adevăr serios este scris deasupra a nenumărate uși de temniță, în spatele cărora au rămas în urmă oameni, pe calea infracțiunii, ceea ce niciodată n-au considerat posibil, când au intrat odinioară pe calea păcatului. Dar același adevăr este scris și deasupra întregii omeniri născute și încătușate în păcat. Dar Dumnezeu fie lăudat, a venit Isus pentru a distruge lucrările diavolului. Răsună vestea bună: cei prinși să fie slobozi. Pentru orice om este hotărâtor ce Îi răspunde el, păcătosul, Fiului lui Dumnezeu care îi strigă: Vreau să te eliberez! Lasă-te eliberat! Nu te amăgi asupra ta însuși! Dacă viața ta a fost păzită de adâncimile păcatului, laudă-L pe Dumnezeu pentru ceasta! Dar o viață aparent onorabilă, cumsecade, lăudată de oameni, încă nu este viața eliberată de sub puterea păcatului, viața nouă a copiilor lui Dumnezeu.

Aparent onorabil, stimat de oameni fusese și T. Oricine îi lăuda hărnicia și priceperea – și totuși era încătușat de tot în robia păcatului. Dar și un om care omenește este nobil, care trăiește virtuos potrivit măsurii omenești, **are nevoie de eliberare de sub puterea păcatului.** Apucă-L pe Eliberator, câtă vreme se spune astăzi, până viața ta nu este târâtă în adâncurile păcatului! **Isus te cheamă!** Gândurile lui Dumnezeu pentru viața tuturor păcătoșilor sunt gânduri de har. El vrea să facă din orice om care se întoarce la el, ceva spre onoarea Lui. Este scris și pentru tine: „Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei. **Dar calea celor răi este ca întunericul gros: ei nu văd de ce se vor poticni.**” (Proverbe 4,18-19.) Acest cuvânt te întreabă: ești tu pe cărarea luminoasă a harului, ai devenit neprihănit și un copil al lui Dumnezeu prin sângele lui Isus? Ești eliberat de robia păcatului? Merge drumul tău în sus, spre Dumnezeu?

Sau ești până astăzi despărțit de Dumnezeu prin păcat și vină? Merge drumul tău în jos, fără nădejde, în întâmpinarea adâncii și veșnicei pierzări?

Nr. 34 ÎNCERCAT ÎN FOC

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.” (Iacov 1,12)

Napoleon I, marele maestru de război, și-a alcătuit garda imperială numai din oameni **încercați în luptă.** Nimeni nu putea să stea în vechea gardă, care nu avea o perioadă de serviciu de zece ani, cu patru campanii militare sau două răni. Fețele erau ridate, trăsăturile, severe; fiecare bărbat purta întipărirea mândrei conștiințe de sine și a puterii încercate. Dar și la celelalte trupe ale sale, Napoleon punea greutatea cea mai mare pe punerea la încercare într-o bătălie serioasă. Îi plăcea să inspecteze amănunțit regimentele care s-au evidențiat în mod deosebit pe

câmpul de luptă. La asemenea ocazie dădea trupelor tinere vulturul de aur, pe care regimentele îl purtau în loc de drapel. Un martor ocular povestește cum și-a salutat Napoleon regimentul de linie 127 în campania rusească, pe câmpul de luptă de la Smolensk, la Walutina-Gora, în 18 august 1812, care a biruit aici în prima sa bătălie cu mare evidențiere. Împăratul a dat personal vulturul comandantului regimentului, a călărit prin toate rândurile, a împărțit decorații, avansări și daruri în bani în număr mare la toți care s-au remarcat și în fața frontului l-a făcut ofițer pe un sergent.

În armata noastră se consideră ca firesc, că orice trupă se va dovedi corespunzătoare de îndată ce va da de dușman; de aceea ea primește steagul pe timp de pace și merge la luptă cu drapelul desfășurat. Cu toate acestea, prima bătălie va fi piatra de încercare pentru meritul și gloria regimentului. Generalului von Goeben, unul dintre comandanții cei mai experimentați în luptă ai armatei germane din 1870, îi plăcea, la trupele pe care încă nu le cunoștea, să stea cât mai aproape posibil în spatele liniei de bătaie, pentru a urmări exact toate desfășurările. În afară de aceasta, trecea în revistă cu ochi ageri orice rănit, care în apropierea lui se întorcea de la linia de bătaie la locul de pansat.

Cum se consideră pe câmpul de luptă pământesc: aurul se încearcă prin foc, tot așa se consideră și despre războinicii lui Dumnezeu, care în viața pământească stau pe câmpul de luptă pentru Împăratul lor ceresc. Și ei sunt încercați prin foc. Câtă vreme nu există nici un dușman, nici greutate, nici lipsuri, nu se poate distinge valoare luptătorilor. Abia când începe lupta va deveni evident cine urmează steagul cu dăruire și cine se retrage șovăind, pentru că nu vrea să se jertfească.

Mulți consideră că este frumos, că acolo unde este lăudată evlavia lor, să meargă cu grupul creștinilor și să se laude cu o nădejde veșnică. Dar când vine ceasul batjocurii, ziua suferinței și a încercării, atunci unde rămâne creștinismul lui? Despre luptătorii autentici ai lui Dumnezeu, Cuvântul spune că „încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere, care totuși este încercat prin foc”. Înainte ca aurul să ajungă în foc, încă nu are un luciu bun, mai are zgură și pete pe el; dar când este topit, curățat în foc, atunci are strălucire deplină. „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci **după ce a fost găsit bun**, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.” (Iacov 1,12)

În patria noastră, cei care-L urmează pe Isus nu sunt puși la încercări deosebit de grele. La noi nimeni nu are a se teme din cauza credinței, de temniță sau de pedeapsa cu moartea. Dimpotrivă! Sub ocrotirea unei autorități binecuvântate și puternice, evangheliei i-au fost deschise ușile ca niciodată până acum. **Mulțumire și laudă fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta!** Cu toate acestea, creștinismul autentic este încercat în ispite, în necazuri, în batjocură din partea lumii.

Ispitele sunt felurite, dar Domnul îi scapă pe ai Săi din toate. El este credincios și face ca ispita să aibă un astfel de sfârșit, ca noi s-o putem suporta. (Compară cu 1 Corinteni 10,13.) „Nimeni, când este ispitit, să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu.” ... Căci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit.” Dumnezeu nu lasă ca ai Săi să fie ispitiți peste puteri. Creștinii să-și aducă aminte în orice ispită, că sunt pe câmpul de luptă, unde își pun **credința** la încercare; **tăria lor este rugăciunea**. Tăria lui Dumnezeu va veghea atunci peste slăbiciunea lor în orice luptă.

O inimă, în care stăpânește harul lui Dumnezeu, este păzită astfel, încât gândurile să nu se agațe de pofta ademenitoare a păcatului, ca din poftă să nu se nască păcatul. **Dar numai harul lui Dumnezeu poate păzi**. De aceea, creștinii să nu înceapă nici o zi și să nu se culce în nici o seară, fără să se pună cu rugăciune serioasă sub paza și ocrotirea Domnului, „ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.” (Efeseni 6,13.)

Drumul creștinilor nu duce numai prin luptă, ci și prin suferințe și necazuri. Dar Cel care-i trimite, le dă și putere și bucurie să le poarte. Creștinul trebuie să stea drept, cu capul ridicat, cu încredere victorioasă, când în ziua încercării îi sunt zdrobite speranțele pământești, dacă trebuie

să pună în mormânt ce are mai drag. El poate să spună: „Domnul este acesta, să facă ce va crede.” (1 Samuel 3,18.) Un creștin nu se mârșește ca cei care nu au nici o nădejde; el poate să-L laude pe Tatăl său din cer și printre lacrimi. Apoi, dacă pe drum îi ies în cale greutăți, ostilități, nerecunoștința oamenilor, el îi spune Domnului său: Tu contezi mai mult pentru mine! „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în tine. Carnea și inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururi stânca inimii mele și partea mea de moștenire.” (Psalmul 73,25-26.)

Credința lui nu-și pierde încrederea în Domnul, care-l conduce. El nu întrebă de ce? Un creștin știe: **Domnul conduce bine, El nu face greșeli.** El pune orice la locul potrivit și duce totul pe drumul cel bun. Credința înseamnă a te încrede, iar încrederea lui nu va fi dată de rușine. Domnul este credincios.

Mulți creștini au în caracterul lor pământesc, numai dorințe pământești. Rugăciunile lor se referă întotdeauna la cele pământești. Dacă apoi Dumnezeu începe să le sfărâme cele pământești, pentru a-i încerca în foc, atunci pleacă steagurile, se dau bătuți; creștinismul lor se dovedește în încercarea focul că nu este autentic. În fața obiecției și a batjocurii lumii, ei capitulează și își îndreaptă drumul înapoi, la discuțiile, la opiniile și obiceiurile lumii. Onoarea din partea oamenilor le este mai dragă decât cinstea din partea lui Dumnezeu. Dacă-și pierde averea, deznădăjduiesc; devine evident că nu s-au încrezut în Domnul, ci în bani. Ei n-au trecut proba focului. Ei caută la lume consolare, iar lumea îi consolează în felul ei. Lumea nu spune: Dumnezeu vorbește în necazul tău, El îți caută inima, El are să-ți spună ceva. Nu, ea spune: Nu fi așa de trist; timpul vindecă toate rănilor; distrează-te și speră la zile mai bune!

Adevărații luptători ai lui Dumnezeu trec proba focului. Într-adevăr, ei știu că sunt slabi, **dar sunt tari prin credință.** Ei doresc să-L laude în viață și în moarte pe Acela care este totul pentru ei. Ei îl glorifică în durere și în suferință, Îl proslăvesc în moarte. Ochii lor sunt îndreptați asupra conducătorului prezent, asupra lui Isus. „Să ne uităm țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre!” (Evrei 12,2.) Creștinii trebuie să lupte și să biruiască lupta lui Dumnezeu, privind la Isus. Cum va fi, când în slavă îi va întâmpina Domnul, Căruia I-au slujit? În fața tuturor acelor care i-au batjocorit și i-au disprețuit, Domnul slavei îi va recunoaște ca pe ai Său, pe care i-a iubit. El le va pune pe cap o cunună a biruinței.

Nr. 35 NĂSCUȚI VRĂJMAȘI

„Căci dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți (salvați) prin viața Lui.” (Romani 5,10)

În secolul al treilea înaintea nașterii Domnului, Roma, care era o putere beligerantă, a luptat cu Cartagina, care avea supremația maritimă, pentru dominația asupra Mării Mediterane. Cartagina a fost învinsă în primul război, după 23 de ani de luptă. Dar curând, orașul a prosperat din nou. Comandantul ei, Hamilcar Barca, trebuia să câștige noi comori și oști, prin supunerea peninsulei Iberice. Fiul cel mai mare al lui Hamilcar, Hannibal, avea abia nouă ani când tatăl său l-a pus să jure la altarul păgân, că va trăi și va muri ca un vrăjmaș al Romei. Singurul **scop în viață** a lui Hannibal, a fost să învingă și să distrugă Roma.

Astfel a fost educat acest băiat pentru lupta împotriva Romei, în timp ce însoțea cortegiile triumfale ale tatălui său în Spania. La moartea acestuia, Hannibal era încă tânăr. Luptând sub comanda supremă a cumnatului său, era favoritul întregii armate. Cutezător și chibzuit în orice primejdie, fără pretenții, obișnuit cu lipsurile, împărțea dificultățile soldaților lui zi și noapte. Adesea refuza cortul, pentru a dormi la liniile de avanposturi cele mai înaintate, învelit în manta, pe pământ. Numai strălucirea armelor și frumusețea cailor lui îl făceau cunoscut pe comandant.

Nici o mirare că în clipa când cumnatul lui a căzut lovit de o mână ucigașă, Hannibal a fost proclamat comandant suprem de întreaga armată. Senatul din Cartagina a validat alegerea.

În anul 216 a început din nou lupta împotriva Romei. Hannibal a trecut din Spania prin sudul Franței peste Alpi. Cu toate că în marșul prin zona alpină și-a pierdut trei sferturi din oștire, a biruit oștirea romanilor în trei bătălii. În anul 216 s-a ajuns la bătălia decisivă, la Cannae, în sudul Italiei. Romanii au adus în luptă în acea zi 86 000 de bărbați, în timp ce Hannibal avea numai 45 000 de bărbați. Cu toate acestea, Hannibal a învins atât de decisiv, încât jumătate din oștirea romană a rămas moartă pe câmpul de luptă, printre aceștia cei mai înalți magistrați ai senatului și 80 de senatori. Roma părea pierdută; aproape toate triburile s-au desolidarizat de ea. Strigătul: „Hannibal în fața porților!” a băgat Roma în sperieți. Dar Hannibal nu și-a folosit victoria; el le-a lăsat romanilor timp să-și revină; **cu aceasta s-a întors norocul armelor.** Încă 14 ani a durat lupta; Hannibal a fost învins definitiv. La încheierea păcii, Cartagina și-a pierdut flota de 500 de corăbii de război și toate posesiunile sale în afara Africii.

Dar ura lui Hannibal față de Roma, n-a fost învinsă. El a năzuit neobosit să pregătească puterea patriei sale pentru a reîncepe lupta. Dar romanii au știut să provoace în Cartagina neîncredere în Hannibal. Alungat de proprii lui concetățeni, a părăsit orașul natal și s-a dus la Antiochus, împăratul Siriei. Pe acesta l-a înduplecat să declare război romanilor. Dar și aici au biruit romanii și au cerut extrădarea lui Hannibal. Acum a fugit mai departe, spre nord, la regele Prusias, din Bitinia. Aici a găsit o primire ospitalieră și i s-a dăruit un castel. Dar puțin timp după aceea a apărut o delegație romană, care a cerut extrădarea lui Hannibal. Într-o zi Hannibal și-a văzut castelul încercuit de romani. Fiindcă n-a văzut nici o ieșire, a înghițit otravă și a murit, la 63 de ani, sub blestemele împotriva Romei.

N-a fost de mirare că Hannibal a fost dușmanul de moarte al Romei, căci Roma era dușmanul de moarte al Cartaginei. Ori trebuia Roma să stăpânească și Cartagina să se ruineze, ori trebuia Cartagina să stăpânească și Roma să dispară. O asemenea luptă unde unul trebuie să biruiască și celălalt trebuie să fie distrus, are loc și în această perioadă trecătoare de timp, între Sfântul Dumnezeu, care este adevăr, lumină și viață și biruitor pe veci - și satan, stăpânul lumii, ucigașul de la început. În împărăția acestui vrăjmaș al lui Dumnezeu, se naște omul – **și tu și eu. Dar în această comparație este o mare și minunată deosebire.** Dumnezeu nu este vrăjmașul oamenilor, ci prietenul cel mai credincios, adevărat și salvator.

Omul născut în păcat este născut ca vrăjmaș al lui Dumnezeu. El se luptă împotriva marelui său Binefăcător și Îndurător și respinge mâna salvatoare a lui Dumnezeu. Pare, într-adevăr, așa, ca și când mulți oameni ar fi înclinați să se plece înaintea lui Dumnezeu, să-L cinstească și să-L recunoască. Dar îndată ce Isus Însuși, Fiul lui Dumnezeu, a pășit în fața oamenilor, vrăjmășia oamenilor s-a arătat nevoalată. Cum s-a dezvăluit la crucea de pe Golgota dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu, așa a evidențiat inima omenească tocmai acolo, ura absolută. Atât cei mari, cât și cei simpli, atât iudeii, cât și neamurile au fost una în aceasta, că unui ucigaș și tâlhar cum era Baraba, ar putea să-i fie dăruită grațierea mai degrabă decât lui Isus, Fiul lui Dumnezeu. Toți strigau: „**Răstignește-L!**”

Este astăzi altfel? Privește în jurul tău în lume, du-te la oamenii care trăiesc în plăcerea și în pofta lumii și întreabă-i dacă se smeresc înaintea lui Dumnezeu ca păcătoși, dacă vor să-L omagieze pe Isus și să-și pună viața în slujba lui Isus. Te vor respinge ca pe un fanatic absurd. Spune același lucru oamenilor adânciți în munca vieții; ei n-au timp pentru un asemenea mesaj. Și dacă mergi în închisori la ticăloși și infractori, în văgăunele viciului, ți se va răspunde același lucru. **Vrăjmășia innăscută a omului firesc față de Dumnezeu, care Se așează în fața ochilor noștri în Hristos, cu dragoste covârșitoare, este așa de mare, încât nu poate fi biruită decât prin har.** Majoritatea oamenilor preferă să se piardă veșnic din cauza otrăvii păcatului lor, decât să se predea Dumnezeului oricărui har. Dumnezeu este preocupat zi și noapte, să înfrângă prin har inima rea, nerecunoscătoare și vrăjmașă a oamenilor. El le poartă ofensele, batjocura, le menține cu răbdare viața de pe o zi pe alta. El îi copleșește cu binefacere și îndurare. El merge

după ei cu dragoste și durere, îi conduce în locuri liniștite, le atinge inima și conștiința cu Cuvântul Său adevărat, El nu omite nimic, ca vrăjmașii Lui să accepte harul și să găsească pace, să poată fi mântuit cel care se lasă biruit de harul lui Dumnezeu.

Nici pe departe nu cred oamenii că ei sunt născuți ca vrăjmași ai lui Dumnezeu, cu toate că Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 5,10) declară aceasta în mod categoric. Chiar Pavel, care umbla ireproșabil în legile strămoșilor lui și avea zel pentru Dumnezeu, a mărturisit că el a fost un vrăjmaș al lui Dumnezeu și al lui Hristos și a scris creștinilor din Colose, că și ei au fost din fire străini și vrăjmași, deoarece au umblat în fapte rele. (Compară cu Coloseni 1,21.) Din fire, **toți suntem născuți ca vrăjmași ai lui Dumnezeu**, slujind stăpânului acestei lumi, care este pentru totdeauna marele vrăjmaș al lui Dumnezeu. Abia când harul lui Dumnezeu ne face să vedem pentru a ne cunoaște pe noi înșine și pe Isus, Împăciuitorul, **atunci mâna harului ne scoate pentru totdeauna din rândul vrăjmașilor lui Dumnezeu**. „Căci dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5,10)

Hannibal a fost un dușman de moarte al romanilor, iar romanii au fost dușmanii lui de moarte. Această relație de ură reciprocă era de neschimbat. Dar pe tine te caută Dumnezeu în har, vrea să-ți biruiască inima. El te înconjoară cu mesaje de dragoste și împăcare. Aruncă din inima ta otrava dușmăniei față de Dumnezeu și a neîncrederii, prim care te-ai ucide! Prinde încredere față de Dumnezeu! Dumnezeu este salvatorul vrăjmașilor Lui, **El vrea să-ți fie și ție prieten și salvator**. Părăsește rândurile vrăjmașilor lui Dumnezeu, în care te-ai născut și **împacă-te cu Dumnezeu, care te caută acum cu dragoste**. Cândva, dincolo de mormânt va veni ceasul în care va răsuna vorba apăsată a judecății: „Cât despre vrăjmașii Mei, care n-au vrut să împărățesc Eu peste ei, aduceți-i încoace și tăiați-i înaintea mea!” (Luca 19,27)

Nr. 36 ROB SAU FIU

(Rusalii)

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sunt copiii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie (textual: duh de sclavie), ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de copil (textual: duh de înfiere), care ne face să strigăm „Ava! Adică: Tată!” **Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru, că suntem copiii ai lui Dumnezeu.**” (Romani 8,14-16)

În imperiul roman tratarea barbară a sclavilor a pricinuit un război, care a dus statul și poporul în pragul pierzării. Întreprinzători lacomi de câștig cumpărau pe atunci mii de sclavi, îi instruiau ca gladiatori și îi închiriau la preț mare antreprenorilor de lupte cu gladiatori, unde luptau și mureau spre distracția publicului. Într-o școală de gladiatori din Capua, în sudul Italiei, era un asemenea gladiator, pe nume Spartacus, un bărbat cu o putere fizică neobișnuită, de o hotărâre și o inteligență extraordinare. El a decis împreună cu 78 dintre tovarășii lui de nenorocire, ca mai bine să moară în lupta pentru libertatea lui, decât spre amuzamentul publicului din circ. Ceata a evadat. Vestea despre această fugă a străbătut Italia ca un foc de miriște. Spartacus s-a stabilit întâi la muntele Vezuviu. Acolo au venit cu grămada din toate părțile gladiatori fugiți și sclavi. Curând ceata lui a crescut la mii de oameni. Spartacus, mai cutezător și mai altruist decât toți, a găsit ascultare supusă. Jaful și prada îi procurau întreținerea și armele. Prima dată au fost trimise mici unități de trupe împotriva lui și pe toate le-a bătut. Toată Italia inferioară era în primejdie și groază; a fost pusă o armată după alta să mășăluiască împotriva lui Spartacus, dar acesta, care și-a văzut ceata crescută la 70.000 de oameni, a bătut în scurt timp cinci oștiri romane. În anul următor s-a ajuns la lupta decisivă, după ce comandantul roman Crassus l-a încercuit pe

Spartacus, cu o armată mare, bine instruită. Spartacus a căzut în această luptă; aproape 60.000 dintre ai săi au pierit. Cu toate că romanii n-au făcut prizonieri, ci au vrut să-i omoare pe toți, seara totuși au rămas 6.000 de prizonieri în mâinile lor. Crassus a poruncit ca aceștia să fie răstigniți pe drumul dintre Capua și Roma, pe dreapta și pe stânga, ca niște copaci la șosea.

Ce a încercat Spartacus la scară mare, au încercat înainte și după el mii de oameni în parte, să se elibereze prin fugă. Numai unii au reușit. Majoritatea și-au plătit cu o moarte cruntă fuga. Cei puțini, care au scăpat, au trăit dincolo de graniță, la dușmanii Romei, ca pribegi fără patrie. La fel a fost timp de două secole în America de Nord cu milioane de sclavi negri – în nici un caz n-au fost toți stăpânii lor cruzi, dar sclavia scoate la iveală permanent un duh de nemulțumire și de neîncredere; roadele ei sunt amărăciune, ură, revoltă.

Tot așa sunt și gândurile omului firesc, pentru că este născut în robia păcatului, plin de neîncredere față de Dumnezeu, înclinat să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu.

Abia când un om recunoaște și află, luminat prin Duhul lui Dumnezeu, starea lui pierdută, adâncurile vinei sale, că **Dumnezeu este dragoste, că în inima lui Dumnezeu nu sunt decât gânduri de îndurare părintească**, abia atunci învață să aibă încredere în Dumnezeu. Minunatul, marele gând de dragoste al lui Dumnezeu este că El nu vrea numai să-l elibereze pe om de sclavia păcatului și a morții, ci și să-l facă un copil al Lui. În dragostea Lui, Dumnezeu L-a dat pe Isus la moarte, ca păcătoșii să devină copii ai lui Dumnezeu. - Acesta este un lucru prea mare pentru inima noastră sărmană, neîncrezătoare. Dar apucă-l, crede-l. Smerește-te în țărână cu vina ta, în fața acestui Dumnezeu mare, plin de har, atunci Dumnezeu Însuși vrea să locuiască în inima ta prin Duhul Sfânt. Da, Dumnezeu Însuși vrea atunci prin Duhul Lui să adeverească duhului tău, că tu, împăcat prin sângele lui Hristos, ai devenit un copil al lui Dumnezeu, un moștenitor al slavei Sale veșnice. Atunci vei putea să spui Creatorului veacurilor, prin Duhul Sfânt, cu încredere bucuroasă: **Ava, Tată!**

Când ucenicii erau adunați în dimineața zilei Cincizecimii, a venit brusc un sunet din cer, ca al unui vânt puternic și a umplut toată casa în care erau; și li s-au arătat limbi, împărțite, ca un foc, care s-au așezat pe fiecare dintre ei. Ei s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. (Faptele Apostolilor 2,1-4.) **De atunci, Dumnezeu locuiește prin Duhul Sfânt în toți creștinii adevărați.** Un om devine copil al lui Dumnezeu numai prin Duhul Sfânt. Scriptura spune tare și clar: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” (Romani 8,9.)

Dar cine L-a apucat pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, cu credință vie, a devenit copil al lui Dumnezeu și moștenitor. El umblă numai în lumină și în dragoste, are viață dumnezeiască, da, a primit Duhul Sfânt, așa că Dumnezeu numește trupul muritor al unui asemenea om: un Templu al Duhului Sfânt. (1 Corinteni 6,19.)

Într-adevăr, el nu primește Duhul Sfânt ca vuietul puternic al furtunii, nu cu limbi ca de foc, **dar în siguranța plină de pace și bucuroasă că harul lui Dumnezeu este de acum partea lui veșnică.** Duhul Sfânt, care strigă în inima lui cu încredere de copil: „Ava, Tată!”, este pecetea înfierii sale, dată de Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în el. Despre un asemenea om se spune: „Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el.” (1 Ioan 4,15-16.) Ce minunat! Dumnezeu, care tronează peste cer, locuiește la cei cu un duh zdrobit. El locuiește **prin Duhul Sfânt, în inimile credincioșilor Lui.** Ei sunt un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul. (Efeseni 2,22.) Acest Duh al adevărului, care călăuzește în tot adevărul și le aduce aminte copiilor lui Dumnezeu de ceea ce le-a spus Dumnezeu, nu poate fi primit de un om neîntors la Dumnezeu. (Ioan 14,17.) Cu toate acestea, Domnul în harul Său, a pronunțat marele cuvânt al făgăduinței peste tot neamul omenesc: „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer.” (Luca 11,13.)

În zilele serioase ale prezentului, un duh de sclavie determină la teamă și un duh de revoltă determină multe inimi să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său, Isus, Domnul slavei; duhul acestei vremi are valoarea lui în fiii necredinței. Dar copiii lui Dumnezeu strigă cu încredere deplină către inima Tatălui lor: Ava. Tată! în timp ce se supun copilărește, în toate, Cuvântului și voinței lui Dumnezeu.

Ava este un cuvânt caldeean, care în limba noastră înseamnă „tată, tatăl meu!” Acest cuvânt se smulge de pe buzele preaslăvitului nostru Domn, în ceasul în care El, în sudoare însângărată, lupta în Ghetsimani cu moartea, din cauza păcatului nostru. (Marcu 14,36.) Deci cine a fost adus aproape, prin Isus și jertfa Lui, pentru totdeauna, de inima Tatălui ca un copil preaiubit, acela dorește în orice vreme să vorbească așa cu Dumnezeu, căci el știe că **Tatăl îi iubește pe ai Săi, tot așa cum Îl iubește pe Isus.** (Compară cu Ioan 17,23.) Ce slavă! Ce privilegiu! Ca un copil, cerând totul și mijlocind fără teamă, spunând totul inimii Creatorului lumilor, sigur de harul și ajutorul Lui; știind în orice vreme că El ne iubește și aflând pe toate căile că înclinațiile, minunile și puterea Lui sunt pentru noi! – atunci înțelegem cuvântul: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3,1.)

Pentru toți cei care sunt salvați de robia lui satan și a păcatului, s-a terminat cu duhul sclaviei; Dumnezeu este pentru noi, El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da împreună cu El, toate lucrurile? (Romani 8,32.)

Cine știe lucrul acesta, acela strigă ca un copil la Tatăl, în viață și în moarte: Ava, Tată!
Cercetează-te, să vezi dacă poți să strigi așa!

Nr. 37 ÎN AMFITEATRU

„El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei.” (2 Corinteni 5,15)

La romani se numeau gladiatori, dueliștii care luptau unii cu alții pe viață și pe moarte, în spectacole publice. În timp ce la început luptau împreună câteva perechi de scrimeri, mai târziu a crescut numărul luptătorilor și înzestrarea jocurilor a ajuns la grandoare. Adesea, gladiatorii erau folosiți și în lupta împotriva animalelor sălbatice, în cercul pus la punct pentru aceasta. Sub împăratul Traian au avut loc la Roma lupte între gladiatori și animale, timp de 123 de zile, în care au fost omorâte 11.000 de animale sălbatice și au luptat 10.000 de gladiatori.

Gladiatorii erau, în general, sclavi sau și prizonieri de război, dar de multe ori și infractori condamnați. În Roma, în Capua, în Praeneste și în alte orașe, existau instituții pentru gladiatori. În acestea, gladiatorii erau ținuti sub disciplina cea mai severă și antrenați zilnic pentru luptă. Între gladiatori existau, ca și în armata romană, diferite specialități de armă: ușor înarmați, care, de fapt, luptau cu pumnalele și cu o plasă care se arunca peste adversar, pentru a-l face incapabil să se miște; apoi alții înarmați până-n dinți, cu scuturi mari sau mici, cu sabie dreaptă sau curbată, cu lance, sulică, sau chiar înarmați cu două săbii. Apoi, existau gladiatori care luptau de pe carul de război în jos și din aceia care luptau de pe cal.

Mijlocul amfiteatrului constituia arena, o suprafață mare cu nisip, pe care se desfășurau întrecerile și luptele cu animale. Un zid înalt împrejmuia arena, încununat cu un grilaj de fier, pentru a asigura publicul de săritura animalelor sălbatice. În spatele acestor zăbrele începeau rândurile de locuri, în formă de trepte, ascendente. Pentru împăratul roman și pentru curte existau loje deosebite, împodobite strălucitor. Pe dinafară, aceste construcții uriașe în care stăteau 50.000 de spectatori, erau împodobite cu cele mai minunate coloane și statui; trepte de marmură și colonade duceau spectatorii în sus, la locurile lor. Subteran erau situate mari încăperi pentru animale, ale căror porți se deschideau în zidul împrejmuitor al arenei, pentru a da drumul leilor și tigrilor împotriva victimelor lor.

În epoca împăraților romani era obiceiul ca înainte de începerea luptei, gladiatorii să-l salute pe împăratul roman cu o ținută solemnă, cu cuvintele: „**Slavă ție, cezar, cei ce merg la moarte te salută!**” Acești gladiatori au fost comparați cu creștinii, care în aceeași perioadă, în timpul prigonirii creștinilor, erau sfâșiați de animalele sălbatice cu sutele și cu miile, în aceeași arenă, din cauza credinței lor.

Când ceata creștinilor trecea prin intrarea împodobită cu coloane, era ultimul lor drum pe pământ. De multe ori cântau într-un cor minunat, cântările credinței lor, spre lauda lui Isus, pentru care trebuiau să moară acum. Ei Îl salutau și Îl mărturiseau ca pe singurul lor Împărat, pentru care au trăit și pentru care trebuiau acum să moară. Ei știau că atunci când lupta scurtă va fi terminată, vor privi în față pe Mântuitorul lor, ca oameni salvați veșnic. În mijlocul mulțimii curioasă să vadă, cântările lor Îl salutau pe Domnul invizibil și prezent. Dar când mădularele lor sângerânde, sfâșiate zăceau în arenă, atunci vedeau, răpiți suferințelor acestei vremi și urii oamenilor, pe Domnul lor față în față.

Acei gladiatori erau oameni, care atâta timp cât au trăit, n-au avut a face cu persoana împăratului; salutul lor era numai o formă exterioară de venerație, înaintea celui mai mare domnitor pământesc de față. Ei nu luptau și nu mureau pentru împăratul roman, ci pentru a satisface curiozitatea de a vedea a mulțimii adunate, ale cărei aplauze le râvneau chiar și în ceasul morții. Era o ambiție a gladiatorilor să moară într-o atitudine frumoasă, în ovațiile publicului.

Dar cu acei creștini era altfel! Când intrau, vedeai bătrâni și tineri, femei și fecioare, **care au trăit pentru același Domn pentru care acum trebuiau să moară.** Împăratul pe care Îl salutau cântările, nu le era un Dumnezeu străin, necunoscut. Din ceasul în care s-au întors la Dumnezeu și au găsit în sângele de la Golgota iertarea păcatelor lor și nădejde veșnică, au trăit pentru Salvatorul lor, Isus. Au muncit, au slujit, fie sus-puși sau modești în viață, pentru Isus. Fie că erau ofițeri sau soldați în armata romană, fie că aveau de făcut o slujbă neînsemnată de meșteșugar, ba chiar de sclavi sau slave, **Unul îi însoțea pe orice cale, Isus.** Lui Îi aparțineau banii lor, timpul și puterea lor. Toți cei care L-au iubit, toți cei care I-au slujit au fost frații lor și surorile lor, pe veci una cu ei, ca fiind copii ai lui Dumnezeu. Apoi, dacă au fost chemați în fața judecătorului păgân, acuzați că ar avea o credință infracțională și că ar fi dușmani ai statului, atunci Dumnezeu le dădea putere vizavi de toate amenințările, da, să rămână credincioși Domnului lor în tortură și în chin. S-a întâmplat de multe ori, ca o mamă să fie înconjurată de copiii ei iubiți și implorată să vrea să-L renege pe Isus, pentru a păstra viața copiilor ei iubiți; dar Isus conta mai mult pentru ea. Dacă părinți necredincioși voiau să-l înstrăineze pe fiu, surori necredincioase pe frate, o soție necredincioasă pe iubitul ei soț, de loialitatea față de Domnul lui – acești creștini puteau da totul, puteau lăsa totul, numai pe **Unul nu, pe Cel care i-a iubit întâi, Isus.** De aceea puteau să meargă în întâmpinarea morții cu cântări de laudă. Căci la ei era realitate: „Dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului.” (Romani 14,8.)

Mulți creștini de nume cred că creștinismul există ca, după o viață trăită fără Dumnezeu, să se mai poată întoarce spre Dumnezeu în ceasul morții, pentru a primi atunci de la harul Său, iertare și viața veșnică. Și într-adevăr, există prin harul lui Dumnezeu cazuri izolate unde oameni ca tâlharul de pe cruce, apucă cu credință deplină și bucuroasă pe Mântuitorul lor în ultimele zile și ore și apoi adorm fericiți și voioși, cu mărturia păcii lor veșnice pe buze. **Dar aceste cazuri sunt foarte rare;** la marea majoritate a oamenilor, moartea seamănă cu viața: ori este cu Domnul, ori este fără Domnul, ori în nădejde sigură și fericită, ori fără nădejde.

Nu este voința lui Dumnezeu, ca omul să se întoarcă spre Dumnezeu abia când moare, ci Dumnezeu vrea ca în mijlocul acestei lumi, să așeze martori și adepți vii ai lui Isus în fața ochilor lumii. „El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru **Cel care a murit și a înviat pentru ei.**” (2 Corinteni 5,15)

Ce înseamnă aceasta, a trăi pentru Isus, îți poate spune, camarade, scrisoare unui toboșar prusac, în care se spune așa: „Îl cunosc din 1892 pe Domnul Isus ca pe Salvatorul și Răscumpărătorul meu, de care mă bucur și aici, în armată și care ne ajută în toate, de al Cărui ajutor trebuie să avem zilnic parte și care curând ne va lua la El în cer, ca să fim veșnic cu El, să privim slava Lui și unde vom fi ca El. O, de ne-ar fi foarte dor de clipa aceea, când Îl vom vedea pe El, pe iubitul nostru Domn!”

Acest om stă într-adevăr - el a dovedit-o spre binecuvântarea altora – la locul lui, pentru Domnul. Fie că bate toba sau este cu camarazii în cazarmă, el slujește în cinstea lui Isus, el trăiește pentru Domnul lui. **De-ar fi aceasta și partea ta!**

Nr. 38 FATA MORGANA

„Așteptarea celor neprihăniți nu va fi decât bucurie, dar nădejdea celor răi va pieri.” (Proverbe 10,28)

În pustiul nesfârșit de nisip al Africii, Sahara, ca și în Asia, în stepele pietroase ale Arabiei și ale Persiei, există întinderi de 20 de zile de călătorie, în care nu se găsește deloc apă.

Atât băștinașii arabi și triburile beduine, care parcurg această pustie pe cai, sub razele dogoritoare ale soarelui, ca și călătorii și caravanele care o străbat pe cămile, își încarcă necesarul de apă pe cămile, în burdufuri. Dar nu întotdeauna ajunge provizia aceasta. Apoi, după ce ultimul burduf de apă este băut, se merge cu limba uscată și ochii arzând, prin nesfârșita pustie dogoritoare.

Nisipul și pietrele reflectă dublu jăraticul arzător al soarelui de sus.

Dar iată! Ce bucurie neașteptată! La orizont se înalță păduri mărețe, orașe înfloritoare, plaiuri ademenitoare cu lacuri și râuri. Inima și simțurile deja beau din acele torente reci. Ce speranță, să găsești înviorare la umbra pădurii, după o oră scurtă de marș! Înainte! Animalele sunt mânite, capetele se ridică, ochii se fixează pe ținta apropiată.

Dar iată, ce se petrece? Imaginea înșelătoare se evaporă dintr-odată, acele lacuri strălucitoare, orașul alb cu turnuri și palate care se înalță, totul dispare în nimic, ochii văd în locul speranței dispărute, numai nisip și jeric, ca la propriile picioare.

Atunci convoiul se oprește; capetele se pleacă; chiar dacă din ochii inflamați nu mai poate să curgă nici o lacrimă, vorbește totuși jeluirea de pe toate fețele, din cauza nădejzii amăgite. Aceasta este Fata Morgana, acele miraje cărora deja mulți călători din pustie le-au căzut victime. Fata Morgana, o imagine a acelor speranțe și planuri înșelătoare, după care aleargă omul care caută în această pustie a vieții fericire și pace, o pildă a acelor dezamăgiri, care trec prin viața omenească sub mii de înfățișări.

Omul se luptă pentru fericire; el se străduiește și năzuiește spre ceva ce nu are. Dar toți cei care în lupta și strădania lor uită de Dumnezeu și-și caută scopul și paradisul în lucrurile trecătoare, vor fi înșelați. Boala și moartea, eșecul, dușmănia, înșelăciunea și împrejurările potrivnice, duc speranțele unora la cădere; alții ating scopul dorințelor lor, dar orice ar obține, nu găsesc fericire și pace.

Ce-i drept, Cuvântul lui Dumnezeu admite speranța pământească și strădania pământească: „Căci cine ară, trebuie să are cu nădejde și cine treieră grâul, trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de el.” (1 Corinteni 9,10.) N-am fost noi crescuți de părinții noștri cu multă osteneală și grijă, în nădejde? Nu seamănă semănătorul sămânța în nădejdea recoltei? Nu este dată orice luptă în nădejdea victoriei?

Dar câți fii ai nădejzii n-au crescut pentru a deveni nenorocirea și mâhnirea părinților! Cum s-a bucurat tatăl, cum au strălucit ochii mamei când fiul iubit a ieșit în lume, - era Fata Morgana, căci s-a întors pătat și stricat. Câți luptători nu s-au dus bucuroși de victorie la prima luptă cu armele și când a venit seara, partea lor fusese o înfrângere.

Orice nădejde sfărâmată este o avertizare din partea lui Dumnezeu, **ca omul să caute singura nădejde indestructibilă, care se găsește numai în Isus.** Și care este situația la aceia a căror nădejde pământească se împlinește?

Tânărul intră în viață, are capul plin de planuri. Dacă ar putea obține acest post, dacă ar putea urca la acel rang, atunci ar fi fericit! Dar dacă le-a dobândit, atunci se arată altceva ochilor lui și dacă a ajuns acolo, fericirea tot n-a fost câștigată. Prima dată nu-și dorește decât să iasă în lume, un loc de muncă și independență, apoi multă distracție și mai mulți bani. Dar mulțumit n-a fost. Fericire și pace găsește numai acela care a găsit liniște pentru conștiința lui și a primit nădejdea sigură a vieții veșnice prin credința în Isus. Numai cel care are această singură nădejde adevărată, are o nădejde reală; toate celelalte nădejdi sunt înșelătoare. Pavel spunea despre creștinii din Efes, privitor la timpul dinaintea întoarcerii lor la Dumnezeu: „Erați fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.” (Efeseni 2,12.) Cine a găsit harul lui Dumnezeu în Isus, **pentru acela nu mai există Fata Morgana în pustia acestei vieți.** Ochii copiilor lui Dumnezeu văd izvoare de învioreare acolo unde înainte a fost nisip uscat. Ei au devenit văzători. Ei au găsit **apa vieții**, apa desfătării. Aceasta o oferă Domnul tuturor oamenilor. El spune: „Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată.” (Apocalipsa 22,17.) Cine găsește în Isus dragostea lui Dumnezeu, acela trăiește ceea ce a trăit Agar în pustie. Ea își vedea singurul fiu topindu-se de sete, așa că l-a culcat după un tufiș și s-a așezat plângând la o parte, pentru că nu putea privi moarte odorului ei. Atunci Dumnezeu i-a deschis ochii și atunci ea a văzut o fântână cu apă acolo unde văzuse chiar numai nisip de pustie și în această apă a găsit viața pentru ea și pentru fiul ei. (Geneza 21,14-20.) Astfel găsește un copil al lui Dumnezeu, și în greutățile și încercările acestei vieți, mângâieri și bucurii pe care înainte nu le cunoștea. Chiar și lucrurile amuzante și împrejurările sunt schimbate. Fiecare bucată de pâine devine un obiect al laudei, o dovadă a dragostei lui Dumnezeu. Acum avem a mulțumi, acolo unde înainte aveam a ne plânge, mulțumim și pentru greutăți și pentru suferință. Acolo unde oameni fără nădejde plâng la mormintele celor dragi după fericirea pierdută, acolo un creștin vede mâna dragostei Tatălui său. Și el plânge, dar nu ca aceia care n-au nădejde. (1 Tesaloniceni 4,13.) El simte despărțirea, lipsa, dar știe că cei adormiți în Isus sunt păstrați, el îi va găsi din nou la Domnul. Unde lumea se descurajează în adâncă suferință, copiii lui Dumnezeu au o siguranță voioasă, pot mângâia și îmbărbăta, pot să ridice și să întărească, pentru că-L cunosc pe Tatăl. Când după 14 zile de furtună tot echipajul corăbiei, de 276 de bărbați, abandonase orice nădejde a vieții, s-a ridicat Pavel, martorul lui Dumnezeu, le-a mărturisit salvarea tuturor acestor oameni prețioși, promisă lui de către îngerul lui Dumnezeu – iar aceasta n-a fost nici o Fata Morgana, toți au fost păstrați în viață. (Compară cu Faptele apostolilor 27.)

Spre sfârșitul războiului de 17 ani, Frederic cel Mare a trimis generalului von Zieten, un mesaj despre marile catastrofe. Părea că este distrusă orice nădejde a unui sfârșit fericit. La începutul știrii, Zieten a fost consternat. Zieten era un copil al lui Dumnezeu. El a ieșit afară și a căutat în rugăciune fața Tatălui său. După un scurt timp s-a întors cu o față veselă și a poruncit ofițerului-ordonanță al împăratului: „Spuneți Majestății Sale că-l rog să nu ia în tragic aceste nenorociri; căci am încredere că Dumnezeu va întoarce totul spre bine.” Această nădejde n-a fost o Fata Morgana; războiul s-a terminat cu victorie și onoruri.

Creștinii nu nădăjduiesc în oameni și nici în bogăția nesigură, ci **în Dumnezeul cel viu**, care are numai gânduri de dragoste pentru copiii Lui. Ei știu că: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.” (Romani 8,28.) Și aceasta nu este o Fata Morgana, ci adevărul real și experiența vieții.

Cuvântul lui Dumnezeu îi numește pe toți cei care disprețuiesc harul lui Dumnezeu, „despărțiți de Dumnezeu”. Păcatul îi desparte de Dumnezeu. **Nădejtile lor sunt pierdute;** nu numai cele pământești, în care cred că găsesc fericirea, dar și toate acele gânduri amăgitoare: în veșnicie va fi bine; Dumnezeu, care este dragoste, n-o va lua chiar așa în serios; ei totuși vor mai ajunge în cer, prin har. Aceasta este Fata Morgana, o **înșelătorie a lui satan, o nădejde**

pierdută. Dumnezeu, care este dragoste, a dat lucrul cel mai prețios pe care Îl avea, pe Isus, pe singurul Lui Fiu, la moarte, pentru păcătoșii pierduți, vrăjmași, pentru ca păcătosul să se întoarcă la Dumnezeu și să trăiască. Până în ultima zi a vieții, Dumnezeu îl cheamă pe om, în har. Dar toți cei care resping harul lui Dumnezeu, pentru a savura lumea și a trăi pentru deșertăciune – **găsesc pierzarea veșnică dincolo de mormânt, în judecata lui Dumnezeu.** Nădejdea lor a fost Fata Morgana. Dar cei deveniți neprihăniți și copii ai lui Dumnezeu prin sângele lui Isus, așteptările lor vor deveni bucurie; după o scurtă călătorie prin pustie, vor intra în acea cetate strălucitoare, unde nu vor mai înseta niciodată sub pomii vieții, la apa vieții.

Așteptarea celor neprihăniți nu va fi decât bucurie, dar nădejdea celor răi va pieri.

Nr. 39 DANSATOAREA

„Fata Irodiadei a intrat la ospăț, a jucat și a plăcut lui Irod și oaspeților lui.”

(Marcu 6,22)

Irod Antipa, tetrarhul, ședea în cetatea sa împărătească, la ospățul zilei lui de naștere și în jurul lui căpeteniile, dregătorii și oamenii cei mai de seamă din Galileea, pe care îi invitase pentru această seară. El trăia în adulter cu Irodiada, nevasta fratelui său, Filip.

În timp ce sus, în sălile iluminate festiv fremăta bucuria la vin și muzică, jos, într-o încăpere boltită a temniței zăcea Ioan Botezătorul. El a strigat mesajul lui Dumnezeu celor bogăți și celor săraci: „Pocățiți-vă!” și i-a declarat lui Irod: „Nu este îngăduit să ții pe nevasta fratelui tău.” De aceea Irod l-a aruncat în temniță; cu toate acestea se teme de el, căci știa că este un om neprihănit și sfânt. Da, Irod îl păzea pe Ioan de ura Irodiadei, care îl pândea pe martorul credincios al lui Dumnezeu, ca să-l omoare. Irod îl asculta pe Ioan cu plăcere și asculta de el în multe lucruri. (Marcu 6,20.) Dar într-o privință nu-l asculta: el nu s-a despărțit de nevasta fratelui său și **de aceea a și rămas în lanțul păcatului, sub puterea lui satan.**

La ospăț capetele erau deja încinse de vin și atunci a intrat fata Irodiadei în sala de ospăț, în clinchetul muzicii și a dansat în fața lui Irod și a oaspeților lui. S-ar putea să fi fost fascinant cum pășea această fată de plăcut, statura minunată învăluită în haine vapoase, aplecându-se și înclinându-se ușor, plină de farmec, ochii ei îndreptați asupra lui Irod, admirată de toți. Și când a încheiat dansul sub aplauze răsunătoare, Irod i-a spus: „Cere-mi ce vrei și-ți voi da.” Și a făcut un jurământ: „Orice-mi vei cere, îți voi da, fie și jumătate din împărăția mea.” Fata a ieșit ca să-și întrebe mama, s-a întors, a pășit în fața lui Irod și a spus: „Vreau să-mi dai îndată, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul.” Atunci Irod și-a plecat capul întristat; el știa că acum a fost cerută de la el uciderea unui martor credincios al lui Dumnezeu. Dar din cauza jurământului și a căpeteniilor și a dregătorilor care ședea cu el la masă,⁸ n-a vrut să lase fata să facă o cerere inutilă. El a trimis **călăul** acolo și a poruncit să aducă sus capul lui Ioan. Atunci **călăul** a intrat în camera liniștită a lui Ioan și îndată a căzut capul marelui trimis și vestitor al lui Isus sub paloșul călăului. Călăul a dus sus capul sângerând, într-o farfurie. Fiica Irodiadei a luat farfuria și i-a dat-o mamei sale.

Acum vocea credincioasă era mută; Ioan își isprăvisise alergarea. Dar cine era aici cel întemnițat? **Irod era;** pentru că n-a vrut să rupă cu păcatul; de aceea era legat în lanțurile lui; o fată slabă stă în fața lui ca stăpână și îi cere pe ton de poruncă: „Vreau să-mi dai îndată, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul.” **Și Irod a trebuit să asculte porunca,** să se facă singur ucigaș. Ce folos că era trist? Ce blestem înspăimântător! Ce putere nevăzută a răului!

---

⁸ Pe atunci, ca și acum, folosirea scaunelor în Orient nu era obișnuită. În timpul mesei se stătea pe perine.

Cum era de schimbată această fată, care la început se clătina așa de drăgălaș în dans, ce schimbată când cu voce îndrăzneată, în auzul tuturor a pretins capul lui Ioan! Ce schimbată când cu brutalitate devenită evidentă, a apucat cu mâinile ei fine, albe, farfuria cu capul sângerând, pentru a duce mamei sale triumful răzbunării ei!

Pofta ademenitoare și tot ceea ce privește simțurile, femeia și vinul, ospățul și jocul, arată într-un fel când omul trebuie să fie ademenit în blestemul păcatului și altfel când păcatul este înfăptuit. Altfel a început ziua de naștere a lui Irod, decât s-a încheiat acum. Pentru Irod fusese ziua hotărâtoare a vieții lui; el s-a hotărât împotriva lui Dumnezeu; de acum viața lui a mers în jos, la pierzare. Când a auzit despre minunile lui Isus, a exclamat speriat: „Ioan Botezătorul a înviat din morți și de aceea lucrează aceste puteri prin el.” Au vrut să-l liniștească; acest făcător de minuni ar fi putut fi Ilie sau un altul dintre prooroci. Dar Irod a spus cu o seriozitate posomorâtă: „**Este Ioan acela, căruia i-am tăiat capul, a înviat din morți.**” Aceasta a fost curând după moartea lui Ioan. Dar mai târziu, inima lui Irod s-a împietrit de tot. Când Pilat din Pont L-a trimis din politețe la Irod pe Isus cel legat, Irod s-a bucurat; căci auzise multe despre El și dorea de mult să-L vadă și spera să facă o minune în fața lui. Dar la toate întrebările lui, Domnul n-a răspuns nimic. **Atunci Irod împreună cu suita lui domnească L-au batjocorit pe Fiul lui Dumnezeu!** Cum va fi în veșnicie, când Irod va sta acolo, în fața Domnului și când îl va vedea pe Ioan în slava lui Dumnezeu!

Există zile hotărâtoare în viața oricărui om, zile și ore când păcătosul chemat adesea, stă la întorsătura vieții sale pentru totdeauna. Atunci cuvântul lui Dumnezeu atinge punctul dureros din conștiință și cere: rupe cu păcatul, rupe înainte de toate și imediat cu păcatul care te ține în lanțul lui! Fie că este aceasta, ca la Irod și ca la nenumărați alți oameni, păcatul necurat al poftii carnale sau orice ar fi: voința ta, inima ta trebuie să fie hotărâte să rupă cu păcatul în ascultare față de Dumnezeu. Puterea pentru aceasta o dă Domnul care ascultă rugăciunea sinceră. Dacă vrei să păstrezi păcatul, este zadarnic să-ți placă să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu și apoi să împlinești câte ceva; și Irod a făcut lucrul acesta. Dar slujirea păcatului, neascultarea, face să nu aibă putere Cuvântul lui Dumnezeu în el. De aceea vrăjmașul îl trage **de lanțul de care el nu vrea să fie eliberat, spre abisul pierzării veșnice.**

Poate a venit și pentru tine ora decisivă, la citirea acestei povestiri? Ca Irod au pățit deja nenumărați oameni. Ferice de omul care se lasă înduplecat să se întoarcă, de către dragostea lui Dumnezeu și de seriozitatea sfintei judecăți a lui Dumnezeu! Viața lui merge atunci în sus.

Majoritatea oamenilor, când au înțeleș chemarea serioasă a lui Dumnezeu, caută o cale de mijloc; ei încă nu vor să renunțe la păcatul lor preferat. Ei mai amână decizia. Le-ar plăcea să asculte în continuare Cuvântul lui Dumnezeu și chiar să împlinească după aceea câte ceva, dar nu acest singur lucru. Dar Dumnezeu nu se mulțumește, așa cum face omul, cu vorbe frumoase și mici amabilități. În Împărăția lui Dumnezeu nu există decât o cale lată și una îngustă, care duc în direcții opuse: una la pierzare, iar cealaltă la mântuite. Nu există cale de mijloc. Este ca la calea ferată, într-o vale îngustă. Acolo trenurile circulă numai în două direcții: în sus și în jos. Cine călătorește în jos, trebuie să coboare în stație și să urce în trenul opus dacă vrea să călătorească în sus. El trebuie să se despartă de tovarășii lui de călătorie de până atunci. Aceasta a fost ceea ce i s-a cerut lui Irod; dacă s-ar fi despărțit de Irodiada și de fiica ei, atunci ar fi rămas departe toate acele ispite și împrejurări, prin care a devenit ucigașul lui Ioan și vrăjmașul lui Isus. Proverbul: „Spune-mi cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești” este absolut biblic. De multe ori, lucrurile prieteniei cu lumea se prezintă, pentru un om pe care Dumnezeu l-a chemat la pocăință și întoarcere, la fel de inofensive și nevinovate ca ospățul lui Irod și dansul fetei Irodiadei. Dar în toate aceste împrejurări aparent inofensive, păcătosului i se pun lațuri în jurul mâinilor și picioarelor.

Întoarcerea unui păcătos la Domnul, urmarea lui Isus în mijlocul lumii, este un lucru așa de mare, încât nu va putea reuși niciodată cu jumătate de inimă, cu jumătate de despărțire.

Dumnezeu pretinde un „ori – ori” hotărât, în sus ori în jos, cald sau rece, alb sau negru. Cei căldicei și cei suri sunt pentru Dumnezeu respingători.

Dacă în acest text ai auzit bătaia Domnului la ușa inimii tale, nu-I ține ușa închisă, lasă-L să intre, ca El să biruiască în inima și-n viața ta ceea ce este pentru tine o capcană a pierzării. Oricare ar fi puterea păcatului care te leagă, lasă-L înăuntru pe Mântuitorul care bate la ușă! **El singur vrea și poate să te elibereze.**

Nr. 40 RĂSĂRITUL SOARELUI

„Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări soarele neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui.” (Maleahi 4,2)

Napoleon I a biruit Austria, a cucerit Viena în anul 1805, într-o campanie strălucită. Dar când împăratul Rusiei, Alexandru I, s-a grăbit să vină în ajutorul austriecilor cu o armată puternică, s-a ajuns la o nouă bătălie decisivă între Viena și Bruenn. Bătălia celor trei împărați, din 2 decembrie 1805 de la Austerlitz, s-a terminat cu o totală înfrângere a rușilor și austriecilor. În dimineața acestei zile era ceață groasă peste tot ținutul. Dar la ora opt a răsărit soarele, salutat de Napoleon ca un semn de bun augur pentru victoria armelor sale. Când soarele a apus, devenise victorios; un delegat al împăratului Austriei a apărut în tabăra lui și a cerut pace. Această bătălie denotă punctul culminant al puterii și strălucirii lui Napoleon I. El a repetat mai târziu, strigând soldaților lui, când în dimineața unei bătălii soarele răsărea strălucitor: **Tată soarele de la Austerlitz!** El voia să sădească în inimile lor încrederea sigură în victoria steagurilor sale. Dar lucrul acesta a înșelat. Este remarcabil că tocmai în ziua bătăliei de la Sedan, când numele napoleonean a fost umilit cu desăvârșire, a avut loc același răsărit de soare ca la Austerlitz.

Când la 1 septembrie 1870 armata germană mășăluia înainte spre Sedan, era ceață deasă peste toată valea Maas-ului. Numai câteva turnuri de biserici și culmi se înălțau ca niște insule din marea densă, albă de ceață. Un vâl gros acoperea armata împăratului Napoleon al III-lea; ea era de 170.000 de oameni, adunată în jurul micii fortărețe Sedan, în care împăratul Franței trăise o noapte plină de griji. Același vâl acoperea și coloanele germane bucuroase de victorie, care noaptea porniseră la drum, iar acum se apropiau din toate părțile, ca să încercuiască cu braț de fier puternicul dușman. Apoi, când după răsăritul soarelui ceața a coborât, s-a văzut de pe înălțimi, după norii albi ai aburului de tunuri, cum dușmanul a fost înconjurat în cercuri largi. Prințul moștenitor Friedrich Wilhelm a prins dușmanul din două părți: la Bazeilles cu bavarezii și la Floing cu corpurile de armată 5 și 11; din cealaltă parte au atacat garda prusacă și saxonii, sub comanda prințului moștenitor al Saxoniei. Dar soarele de la Sedan, în a cărui lumină vie se puteau observa exact mișcările rezervelor franceze și încercările disperate ale cavaleriei franceze de străpungerea frontului, a apus altfel decât soarele de la Austerlitz. Căci când soarele cobora la Sedan, în fața împăratului Wilhelm s-a ivit un general francez, aghiotantul lui Napoleon al III-lea, și i-a înmănat împăratului, cu căciula scoasă, o scrisoare a împăratului său, care conținea scurtele cuvinte: „Dacă nu mi-a fost permis să mor în fruntea trupelor mele, îmi depun spada la picioarele Majestății Voastre.” Astfel a apus odată cu soarele acestei zile, și strălucirea numelui napoleonean.

Dar nici soarele de la Austerlitz, nici cel de la Sedan nu răsare ca să lumineze cu strălucirea lui măreția și mărima omenească, ci soarele răsare ca să-l laude pe Dumnezeu, care l-a creat; el este imaginea și pilda puterii Lui, a dragostei Sale, a luminii și vieții care locuiește în El. **Isus este adevăratul Soare.** Când raza Lui atinge o inimă, o viață, atunci El trezește adevărata viață; el devine lumină, **căci în lumina Lui vedem lumina.** Atunci omul vede în lumina lui Dumnezeu propriul lui păcat. Dar el Îl vede și pe Isus, care a venit pentru a aduce mântuire și viață aceluia care locuiește în umbra morții. În El era viața și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric, iar întunericul n-a biruit-o. (Ioan 1,4-5.)

Pentru că soarele este imaginea minunată a lui Isus, pentru că Dumnezeu a prezis despre El prin gura profetului: „Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări soarele neprihăririi și tămăduirea va fi sub aripile Lui.” (Maleahi 4,2), de aceea soarele și-a ascuns fața strălucitoare când Isus, Creatorul, a mers la moarte pentru păcătoși, pe crucea de la Golgota.

În timpul acestei profunde eclipse de soare de trei ceasuri, în orele amiezii, în ziua suferinței și morții lui Isus, păgânul Dionysos Areopagitul observa acest minunat fenomen, în orașul Balbeck din Liban. După propria lui povestire, a exclamat cuvintele: „Fie Stăpânul naturii suferă, fie toată lumea se va scufunda.” Ce mărturie minunată din gura unui păgân! De mult era scris în proorocul Amos, care a trăit cam 800 de ani înaintea nașterii Domnului, cuvântul: „În ziua aceea, zice Domnul Dumnezeu, voi face să asfințească soarele la amiază și voi întuneca pământul ziua nămiaza mare.” (Amos 8,9.)

Dacă Isus, Domnul, ar fi rămas în moarte, în mormânt, n-am avea nădejde, atunci cu adevărat ar fi apus soarele și n-ar mai fi răsărit. Dar Dumnezeu L-a înviat; era cu neputință ca Prințul vieții să poată să rămână în moarte. „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca Preaiubitul Tău să vadă putrezirea.” (Psalmul 16,10.) Această făgăduință a împlinit-o Dumnezeu în acea zi a săptămânii, când Maria Magdalena și cealaltă Maria s-au sculat, ca în zorii zilei să plece la mormânt. Ele voiau să îmbălsămeze trupul neînsuflețit al lui Isus, dar nu L-au găsit. Piatra era dată la o parte, ușa mormântului era deschisă. Prințul vieții, Soarele dreptății, Biruitorul înviat al morții ieșise din mormânt ca Soarele vieții, care luminează în veșnicie. Îngerul lui Dumnezeu a vestit acelor femei: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, a înviat!” (Luca 24,5-6.) Când L-a înviat, Dumnezeu a dovedit că pe Golgota a fost adusă o jertfă deplin valabilă și desăvârșită spre salvarea lumii pierdute. Hristos a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți. (Romani 4,25). Fiul lui Dumnezeu a plătit prețul cu sângele și viața Lui, pentru a-i răscumpăra pe păcătoșii pierduți după dreptatea dumnezeiască, din lanțurile păcatului, din puterea morții. Isus a luat prin moarte puterea aceluia care avea puterea morții, adică a diavolului. (Compară cu Evrei 2,14). Acum stă scris deasupra întregului neam omenesc, care a fost dat pradă morții, o lege a vieții, care sună astfel: „Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.” (1 Ioan 5,12.)

Noi trăim în mijlocul unei lumi, care prin puterea păcatului, prin înșelăciunea lui satan și prin orbirea inimilor, zace în întuneric și în umbra morții. Majoritatea acelor care se numesc creștini, merg prin ceață; ei văd numai ceea ce este dens înaintea ochilor lor, lucrurile lumești. Când agonisesc bani și bunuri, când câștigă pâine, când trec prin viață cu multă trudă și griji, cu puțină plăcere și divertisment și apoi își văd copiii crescuți pentru aceeași viață, atunci, cred ei, ar putea și ei la timpul potrivit, să se ducă în același mormânt unde s-au dus părinții lor înaintea lor. Dar ascultă: **Soarele vieții a răsărit!**

Pământul acesta, viața trecătoare este câmpul de luptă, unde a fost învins un mare vrăjmaș de către biruitorul Isus și trebuie și tu să devii biruitor cu Isus. Să nu rămâi jos, în valea încetoșată unde vei fi încercuit și prins. Urcă pe deal, unde poți să-L vezi pe soarele Isus, în fața Căruia se lasă toate cețurile! **Urcă pe dealul Golgota, privește la cruce, unde Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pentru tine!** Acolo, pentru toți cei care se tem de Dumnezeu și Îl cred, a răsărit Soarele neprihăririi și tămăduirea va fi sub aripile Lui. În Isus este pentru toți păcătoșii pierduți: neprihănire, mântuire, pace, o viață nouă. Nu abia dincolo de mormânt începe viața nouă a copiilor lui Dumnezeu; nu, aici pe pământ este acesta adevărul: cine are pe Fiul lui Dumnezeu, acela are viața. O ai? Ți-a răsărit Soarele neprihăririi? Ai găsit mântuire în Isus, mântuirea sigură, veșnică, deplină?

Nr. 41 BIRUITORI ȘI BIRUIȚI

„Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5,4-5)

În 3 iulie 1866, austriecii stăteau la Koeniggraess, într-o poziție tare, în fața frontului era râul Bistrița, în spate era un teren deluros urcând ușor, cu multe sate și parcele de pădure ca punct de sprijin. Să povestim o parte din luptă. Unul dintre cele mai importante puncte o constituia marea baterie de la Lipa. Satul tare ocupat asigura bateria, în care fiecare tun în parte, în frontul lui lung, era îngropat în pământ. Împotriva acestei părți a poziției a pornit la atac după-amiază, al doilea corp de gardă al diviziei de infanterie. Batalionul de pușcași al regimentului Alexander a pătruns în sat la primul atac, care a izbucnit în flăcări în mai multe locuri. După o luptă scurtă în interior, vânătorii austrieci au fost împinși afară. Ajunși în acel capăt al satului, s-au aflat în flancul mării baterii, în fața frontului căreia, lanțurile de trăgători ale gărzii de țințași și ale batalionului de pușcași din regimentul Franz erau în foc. Mai departe în spate se vedeau grosul diviziei a doua de gardă, batalioanele în linie, în marș de înaintare. Tunurile austriece au amuțit unul după altul sub focul puștilor cu ac. Unul după altul cădeau servanții la tunuri, unul după altul caii de tracțiune ai antetrenurilor. Escadronul așezat în spatele bateriei pentru apărarea ei, a ținut la început ca nemișcați călăreții îmbrăcați în mantii albe; acum, sub focul crescând, mulțimea s-a pus în mișcare și a pornit înapoi ca un torent. Trei tunuri din baterie încă mai trăgeau. Un ofițer călare, ultimul dintre acești artileriști viteji, a poruncit tunurilor care mai aveau servanți și cai, să înhame și să plece. Era prea târziu; după câțiva pași caii și servanții au fost împușcați de gloanțele prusace și ultimul acel ofițer curajos, când a întors calul la pas pentru a părăsi locul devotatei sale lupte.

Câteva minute mai târziu, tunurile erau în mâinile prusacilor și după un scurt timp, împăratul Wilhelm și-a salutat garda victorioasă, întâmpinată și fremătând în jur de strigătul de bucurie al învingătorilor. Atunci au înaintat de dincolo escadroanele călare de cuirasieri austrieci; împotriva lor s-au aruncat rândurile pestrițe ale dragonilor, husarilor și ulanilor prusaci. O ciocnire puternică; a biruit cavaleria prusacă! – Bătălia Austriei a fost pierdută, în ciuda vitejiei și a multor victime; retragerea armatei austriece s-a transformat curând în fugă.

Aici fugarii, acolo urmăritorii; aici durere adâncă, acolo bucurie; aici rușine, acolo onoare; astfel au părăsit biruitorii și biruiții câmpul de luptă. **O biruință obținută, ce bucurie minunată și mare! O bătălie pierdută, ce nenorocire profundă și dureroasă!**

Îți va fi dat și ție să calci pe un câmp de luptă? Vei pași și tu înainte ca biruitor sub steagul desfășurat sau vei cădea? Nu știi aceasta, dar un lucru îl știi, că în realitate această viață pământescă este un câmp de luptă, pe care îl vei părăsi în ceasul morții tale ca biruitor sau ca biruit. Aici pe pământ, după o înfrângere pot să urmeze biruință și înălțare. Dar pentru muribundul care a fost așezat în lupta vieții pentru a obține o cunună veșnică a vieții, nu există, când lupta s-a terminat, nici o întoarcere a acestei decizii. **Dumnezeu îți arată calea biruinței, pe Comandantul care este veșnic biruitor. Credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu, este biruința care învinge lumea.**

În această lumea a păcatului și a morții a pășit Isus, singurul Fiul al Tatălui, plin de har și de adevăr. El a venit în întunericul unei lumi vrăjmașe lui Dumnezeu, peste care stăpân este satan. Isus a rămas biruitor în marea luptă cu Satan și cu toate puterile întunericului. El a fost ispitit în toate lucrurile, ca și noi, dar fără păcat. El a venit ca să distrugă lucrările lui satan. El a fost cel mai tare, care l-a biruit pe cel tare, pentru a-i smulge prada. El a luptat în Ghetsimani cu moartea și a biruit. Nimic n-a putut să-L facă să dea înapoi de frică de la calea suferinței și a jertfei. Bătut și încununat cu spini, scuipat, predat cu fața bătută în mâinile celor nedrepti, Isus Și-a dus crucea. Pe cruce a luptat, sub contestările lui satan, ultima și cea mai mare bătălie decisivă care a

fost dată vreodată. „Scapă-mă din gura leului!” (Psalmul 22,21.) „Mă afund în noroi și nu mă mai pot ținea; am căzut în prăpastie și dau apele peste mine.” (Psalmul 69,2.) „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” Acolo auzim ceva din lupta agitată, când Fiul lui Dumnezeu, sub blestemul păcatului nostru, lepădat de oameni din pricina vinei noastre, a purtat judecata mâniei lui Dumnezeu, pe care noi am meritat-o. **Dar El a biruit.** El a putut să spună la sfârșitul acestei mari lupte: „S-a isprăvit!” Prin moarte, El a luat puterea aceluia care avea puterea morții, adică diavolului. El a părăsit mormântul ca biruitor, „dat din pricina fărădelegilor noastre și înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți”. El a luat loc la dreapta Tatălui, în slava lui Dumnezeu, așteptând de aici înainte, ca toți vrăjmașii Lui să fie puși așternut al picioarelor Lui.

El a lăsat în urmă pe pământ, în mijlocul vrăjmașilor Săi, ceata slabă a luptătorilor Lui, care, urmându-L pe El, mărturisindu-L pe El, întâlnesc peste tot puterea aceluiași vrăjmaș, cu care S-a întâlnit marele lor Domn și Stăpân. Dar el este un vrăjmaș înfrânt pentru toți cei care cred în Isus. Credincioșii sunt în aceeași lume și au aceeași luptă și trebuie să biruiască prin credință. **„Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu”** (1 Ioan 5,5)? Ispitele lumii, pofta și păcatul, deșertăciunea și flecăreala, pofta cărnii, mândria înconjoară din toate părțile inima omenească. – Dar lumea și puterea ei **nu sunt numai în jurul nostru, nu, ele sunt și în noi.** Vrăjmașul are în natura noastră păcătoasă un mare aliat. **De aceea suntem incapabili să-l biruim; numai Isus îl poate birui.** Omul slab găsește numai în Isus putere și biruință. Dacă Isus a dăruit viața nouă prin Duhul Sfânt, atunci biruința asupra lumii începe prin încrederea credinței și ascultarea credinței.

Nimeni nu poate să nesocotească bani, avere și onoare, decât cel care a găsit ceva mai bun în Isus. Nimeni nu poate îndura nedreptate și în plus să se roage pentru dușmanii lui, decât cel care-L cunoaște pe Isus. Nimeni nu poate birui în propria-i inimă: ura și răzbunarea, mânia și invidia, decât acela care a primit viața nouă prin credință. Credința noastră este **biruința care a învins lumea**, lumea din jurul nostru și lumea din noi.

La sfârșitul Bibliei, acolo unde Dumnezeu vorbește despre veșnica desfătare din Casa Tatălui, acolo se spune: „Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu.” (Apocalipsa 21,7.) Dar în același loc, cuvântul serios al lui Dumnezeu continuă: „Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși (cei oribili, pătați cu oribilități), ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli (idolatri) și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.” (Apocalipsa 21,8.) **Ce înfricoșător de grav este să părăsești ca învins câmpul de luptă al vieții pământești și să pleci în veșnicie!** Când Pavel era la capătul alergării lui, putea mărturisi: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2 Timotei 4,7-8.) El a trecut dincolo ca învingător. El a exclamat cândva: **„Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură (sau: zidire), nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru!”** (Romani 8,38-39.) **Aceasta este credința care a biruit lumea.** – Pe toți cei care au crezut așa, Isus i-a ținut în picioare și i-a purtat până la fericita țintă cu brațele puternice ale dragostei și harului Său. El vrea să facă lucrul acesta și cu tine, dacă-L omagiezi pe Fiul lui Dumnezeu cu pocăință și credință.

Nr. 42 PĂMÂNTUL⁹

„Dar El a făcut pământul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui.”
(Ieremia 10,12)

Cu ce viteză și forță zboară proiectilul tras din țevă! Invizibil, dar care se poate auzi bine prin șuieratul care vâjâie și urlă, străbate aerul; în câteva secunde parcurge 4 până la 6 kilometri. Dar pământul pe care locuiești, cu toate mările și țările, râurile și munții, zboară de 50 de ori mai iute decât proiectilul tău, prin spațiul nemărginit și tu nu observi lucrul acesta, așa de lin și de uniform este zborul lui. Imaginează-ți că ai putea odată să te instalezi în afara acestui pământ, în cosmos și să vezi acest pământ zburând pe lângă tine; ce spectacol ar fi acesta! Întâi vei zări pământul în depărtare numai ca pe o stea mică, dar care, venind mai aproape, ar deveni tot mai mare, curând cât luna, apoi ocupând jumătate din cer. Apoi, prin fața privirilor tale uimite, va goni pe lângă tine în cea mai rapidă rotire tot ce este pe pământ: lumina soarelui alternând cu nori întunecoși, marea agitată de furtună și munți înzăpeziți, orașe mari și pustii goale; toate acestea vor trece vâjâind pe lângă tine într-un zbor nebun timp de câteva minute și înainte ca tu să-ți fi revenit din uimire, totul ar fi dispărut iar. N-ai mai vedea decât un glob uriaș, argintiu pe cer, micșorându-se repede, curând devenit iar mica stea în spațiul îndepărtat.

Atunci ai fi văzut o mică parte din măreția Creatorului, **pământul pe care Dumnezeu l-a făcut la început**. Astfel zboară neîncetat prin univers sute de alte pământuri sau planete, multe mult mai mari ca cel al nostru.

Nu este minunat pentru un om, să se bucure în duh de aceste fapte mari ale lui Dumnezeu și să-L admire adorându-L pe marele Creator, conștient fiind cu smerenie că: cine sunt eu, sărman om, ca Tu, mare Dumnezeu, să Te gândești la mine cu dragoste? Dar omul scufundat în faptele și lucrurile meschine ale acestui pământ, care îi aduc neliniște și înfumurare, ridică rar inima și ochii ca să privească lucrările lui Dumnezeu.

Cum de este omul căzut așa de orb, nu numai pentru lumea nevăzută, ci și pentru ceea ce Dumnezeu i-a pus vizibil în fața ochilor, pentru a-I recunoaște măreția! El își vede de afacerea și distracția lui și orice amuzament oricât de neînsemnat, orice pălăvrăgeala oricât de goală îi sunt mai plăcute decât cunoașterea marilor fapte și gânduri ale lui Dumnezeu. Într-adevăr, la școală se învață că pământul este un glob, că el se mișcă o dată într-un an în jurul soarelui și în 24 de ore se învârtește o dată în jurul lui însuși; dar cât de puțini admiră măreția putere creatoare a lui Dumnezeu! Un creștin trebuie, atât cât meseria lui îi dă timp și ocazie la aceasta, să contemple cu meditație serioasă creația lui Dumnezeu, căci Dumnezeu l-a așezat în ea, ca omul să-I aducă lui Dumnezeu laudă și preamărire. „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu și nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat.” (Romani 1,19-21.)

Când un arhitect intenționează să creeze ceva important, capul lui cumpănește în creștere și descreștere: forma, mărimea și aspectul pentru toate părțile lucrării sale. Lucrarea se naște în mintea lui, ea stă terminată în fața ochilor minții sale, înainte ca în afară să se vadă ceva. Așadar, creația este o lucrare a înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu, care a instalat în materia fără viață mii de forțe naturale și fenomene, pe care omul uimit le descoperă în zilele prezentului.

Cât de imensă este această reședință a omului! Nu poți să-ți faci, și nici eu nu pot, o idee despre un glob cu o circumferință de 40.000 de kilometri. Pe această suprafață există mări așa de mari, încât vapoarele pot naviga înainte timp de săptămâni și luni, zi și nopți, fără să vadă nimic altceva decât cerul deasupra lor și apa sub ele. Există pustii de nisip arzător mult mai

---

⁹ Sub folosirea parțial textuală a Scripturii: „Prima pagină a Bibliei” de prof. Fr. Bettex.

mari decât toată Germania, unde cămila, numită „corabia deșertului”, poate să meargă înainte tot așa, săptămâni în șir, fără să atingă capătul. La Polul Nord și la Polul Sud există întinderi așa de mari cât Europa, acoperite cu zăpadă și gheață veșnică. Acum gândește-te la țările mari, locuite de oameni, la lanțurile muntoase, râurile mari, care curg ca niște lacuri întinse și acum gândește-te că tot acest pământ, nepurtat de nimic, zboară prin univers. Acum răspunde dacă măiestria deosebită care a creat această măreață lucrare, este vrednică de adorare și laudă mai mult decât orice s-a ivit vreodată din capul unui om?

Acest maestru ți se adresează cu întrebarea: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere.” (Iov 38,4.)

Odinioară pământul a fost trist și gol, dar acum fuge repede pe traiectoria lui, cu înfățișarea schimbată a suprafeței lui. 1.300 de milioane de oameni locuiesc pe el, animale și păsări în număr imens, milioane și milioane de pești animă adâncurile mării. Dumnezeu, care a creat toate acestea, privește în inima ta în clipa în care tu citești aceasta și recunoaște toate gândurile tale. Dar El cunoaște și gândurile acelor milioane care dorm acum pe cealaltă parte a pământului. El cunoaște planurile sălbaticului boșiman, care acum se furișează în Africa de Sud în urma unei gazele, cu săgeată și arc și pe eschimosul care vânează morsa pe marea furtunoasă, într-un caiac ușor.

Dumnezeu, care cercetează inima și răunchii, știe ce gândește fiecare dintre cei 400 de milioane de chinezi și le cunoaște viața mai bine decât ei înșiși. El vede pe pământul întins pe toți bolnavii și nenorociții, pe cerșetorii în sărăcia lor și pe împărați în măreția și puterea lor. Ochii Lui sunt asupra tuturor oștirilor care pleacă la lupte sângeroase, asupra oricărui infractor care pândește sub vălul nopții pe căi rele. Dumnezeu aude orice: vorbit, cântat, rugat, înjurat, râs, plâns, orice tânguire amară, orice suspin îndreptat spre El și orice cuvânt nefolositor și le scrie în cartea Lui pentru ziua judecății.

El vede leii în pustie, corbul în aer, orice păsărică în cuib, orice gândac în iarbă; calea nici unui peștișor din marea cea mai adâncă nu-I este ascunsă și nici o frunză din copac de pe tot pământul nu cade fără voia Lui.

În timp ce El guvernează, hrănește, stăpânește toată această lume uriașă, privește în orice strop de apă mii de animăluțe mici, invizibile, care se văd numai cu cea mai bună lupă, îi dă fiecăruia viață și hrană, căci în El trăiește și se mișcă tot ce trăiește.

Dar această minunată, măreață creație a lui Dumnezeu s-a ruinat prin păcat, ea a devenit o arenă a morții, a lacrimilor, a jalei. Ochii lui Dumnezeu au văzut pe acest pământ un neam pierdut prin vina păcatului, alergând spre pierzarea veșnică. **Atunci S-a revelat Dumnezeu Însuși.** El Și-a descoperit **tăria și înțelepciunea** în creație, **sfîntenia și dreptatea** în Legea de la Sinai; dar acum, pentru a salva această lume păcătoasă pierdută, a venit El Însuși. Isus, Fiul lui Dumnezeu, a apărut pe acest pământ și a descoperit pentru toți păcătoșii pierduți, **că acest Dumnezeu atotputernic, sfânt**, este lumină și viață. Isus a venit pentru a ocupa pe cruce locul păcătoșilor vinovați. El a suportat judecata dreaptă a lui Dumnezeu, ca toți cei care cred în El să găsească mântuire și viața veșnică. Marele Dumnezeu și Creator al tuturor lucrurilor **Și-a descoperit inima de Tată în Hristos.** El Și-a întins brațele de har spre un neam nerecunoscător, ca omul, biruit de dragostea lui Dumnezeu, să poată spune cu încredere de copil și cu fericită bucurie Creatorului cerului și pământului; „Tată!” Privirea aruncată în creația lui Dumnezeu îl smerește pe om în țărână, în admirație de închinare. Dar cine-L privește cu ochii credinței pe Fiul lui Dumnezeu, cum a murit El pentru păcătoșii pierduți, inima aceluia va fi înălțată la inima de Tată a lui Dumnezeu. El găsește în Isus viață și pace. Pleacă-ți genunchii înaintea lui Dumnezeu și privește acolo la cruce, la Golgota!

Nr. 43 PILOȚI NORVEGIENI

„Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.”
(Luca 19,10)

Pe coasta norvegiană marea mușcă până departe în uscat golfuri cu tăieturi adânci, înguste. Aceste fiorduri sunt înconjurată de pereți înalți de stâncă. Spre interiorul țării se văd coroanele înzăpezite ale munților înalți, ale căror pante sunt încununată de păduri de brazi cu trunchiuri înalte. De pe întinsele suprafețe de zăpadă, râuri și pâraie își prăvălesc în jos, peste stâncile negre, masele lor enorme de apă cu vuiet ca tunetul, în timp ce pe apa liniștită, albastră a fiordurilor trec corăbiile albe ale pescarilor și piloților. Afară, în fața fiordurilor, sunt nenumărate insule stâncoase, stânci submarine și recifuri numite în norvegiană Skjer, adică insule în apă. Primejdiile coastei stâncoase sunt sporite de multe furtuni, ploaie și ceață, pe care le aduce cu ea clima nordică și nu mai puțin iarna lungă cu zilele ei scurte și nopțile ei lungi. Dar pe această coastă locuiește un popor loial, obișnuit din copilărie cu marea agitată. Marinarii norvegieni sunt pe toate mările; cine rămâne acasă este pescar, pilot de ambarcațiune sau țaran. Casele construite din lemn sunt situate de cele mai multe ori izolat. Gheața și zăpada închid adesea iarna, timp de mai multe luni, drumul spre toți vecinii; astfel contribuie toate particularitățile vieții la a face acest popor tăcut și serios. Bizuindu-se în toate pe propriile mâini, fiecare familie este propriul ei croitor, cizmar, fierar, dulgher, brutar. Acești flăcăi înalți, puternici, cu ochi albaștri și părul blond sunt în toate lucrurile oameni de acțiune și nu de vorbe.

Cinstea și seriozitatea lor sunt cunoscute în toată lumea. Printre norvegieni există mulți copii ai lui Dumnezeu care se roagă, care cunosc Biblia cu adevărat. În schimb lipsesc aproape de tot băutorii de coniac și hoții. Pe navele maritime norvegiene sunt ținute de căpitani, cârmaci sau marinari mai vârstnici, adunări de rugăciune pe corăbii, unde toți cei care vor să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, îl pot asculta zilnic. Aici au fost deja binecuvântați mai mulți marinari germani, prin cuvântul simplu de pe buze norvegiene.

Cu siguranță există printre piloții marini de pe coastele germane, engleze, daneze, suedeze mulți oameni devotați și sinceri, care nu pun preț pe viața lor, pentru a salva o corabie amenințată. Dar în această privință, căpitanii navigației maritime nordice sunt de acord că în sacrificiu și altruism, premiul se cuvine pilotului marin norvegian. Se spune că n-ar exista o vreme atât de rea, în care pilotul norvegian să nu vină la bordul corăbiei primejduite. S-a întâmplat de multe ori, pe o mare foarte agitată, când era imposibil să te apropii de corabia străină cu pilotina, că a fost aruncat dincolo un odgon pe care pilotul, îmbrăcat în haina impermeabilă, și l-a înfășurat bine în jurul trupului. Cu el a sărit în marea furtunoasă și s-a lăsat tras la bord.

Noi toți suntem în călătorie spre veșnicie. Marea este înșelătoare, primejdiile și stâncile submarine sunt multe. Câte unul, care a riscat să facă fără pilot călătoria, a pierit cu corabie cu tot. **Dar a venit acel unic Pilot, de care are nevoie fiecare dintre noi pentru a ajunge cu bine acasă.** El cheamă și corăbioara ta, ca tu să-L primești și să-L așezi la cârmă. El este sigurul care știe să treacă printre toate colțurile stâncilor, și pe timp de noapte și pe ceață. **Știi despre cine vorbesc?** Vorbesc despre Domnul Isus Hristos, care spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine.” El a făcut mai mult decât acel pilot norvegian altruist. El i-a văzut pe oameni pe o cale a pierzării. El a văzut că ei navigau toți fără scăpare spre naufragiul veșnic. Pe oamenii născuți în păcat și pierduți nu-i amenință numai colțul de stâncă al morții trupesti, cum consideră marinarul în apa rece a mormântului marinăresc, - dacă s-ar termina cu acesta, atunci n-ar fi nevoie să ne temem. Nu, dincolo de acest ceas grav, când sufletul nemuritor se desparte de trupul muritor, pe păcătosul neîmpăcat îl amenință adâncurile prăpastiei pierzării veșnice. Moartea îl apucă cu brațe irezistibil de tari, îl smulge din vremelnicie și-l duce în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu. El se duce într-un loc de

chin veșnic. Vina lui îl desparte pentru totdeauna de portul păcii, unde este patria poporului lui Dumnezeu. El știe lucrul acesta: acolo este patria sufletului nemuritor, acolo unde Dumnezeu personal locuiește cu oamenii, unde nu se mai amestecă în desfătarea veșnică nici suferință, nici strigăt, nici durere și nici moarte.

Cum va fi când un om se va scufunda în flăcările focului morții veșnice și în același timp știe că Isus a vrut să-l salveze în acea patrie slăvită și fericită a păcii! De aceea a venit Isus, ca să salveze pe păcătoșii pierduți. **Dragostea L-a împins pe Isus, dragostea, care este mai tare ca moartea.**

Ce să spunem despre un echipaj beat, amețit de băutură, care în fața izbirii în stânci a valurilor spumegânde, îl respinge pe devotatul Pilot, care a ieșit în larg ca să-i caute în furtună și necaz?

Aceasta este imaginea tuturor oamenilor care resping dragostea mântuitoare a lui Isus, **care a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.** Nu furtuna, nu valurile, nu colțurile stâncilor sunt vinovate dacă se scufundă o corabie care L-a refuzat pe Pilotul salvator, ci mândria, orbia, necredința. Tot așa vor suporta și oamenii, din cauza lucrurilor rele pe care le-au făcut și a lucrurilor bune pe care le-au omis, **din propria lor vină o sentință de veșnică pierzare, pentru că L-au respins din necredință și mândrie pe Salvatorul pe care li L-a trimis Dumnezeu.** Din partea Domnului totul este făcut pentru a-i salva. Dumnezeu, Mântuitorul nostru, vrea ca toți oamenii să fie mântuiți.” (Compară cu 1 Timotei 2,4.) De aceea este scris: „.....Și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,2-3.) Dumnezeu știe cât de neajutorați și pierduți suntem, de aceea „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5,8.)

Poate întrebi așa cum oamenii din Ierusalim au spus apostolilor: „Fraților, ce să facem?” Ce face o corabie care dorește un pilot? Înălță steagul de pilot. La acest steag este montat steagul național cu o margine lată, albă, aceasta înseamnă, deci: aici este o corabie daneză sau suedeză sau germană care cere un pilot. Fă și tu la fel, cheamă-L pe singurul Pilot bun. Strigă: „Isuse! Iată aici un marinar, iată aici un soldat, iată aici un ușuratic, un fiu avertizat adesea; doar îmi cunoști viața. – Din fundul adâncului Te chem, Doamne! Doamne, ascultă-mi glasul! Să ia aminte urechile Tale la glasul cererilor mele! Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? (Psalmul 130,1-3.) Salvează-mă, altfel mă scufund!”

Dar cât de greu se hotărăsc oamenii să accepte harul fără plată al lui Dumnezeu, dragostea mântuitoare a lui Isus! Efort, bani, timp, zel, fapte bune, jurăminte și planuri, toate le dă omul mai degrabă decât să strige sărac și smerit după har.

Și totuși nu va intra nimeni în slava lui Dumnezeu, care să nu-L strige pe Isus conștient fiind de starea lui fără scăpare, pierdută și să nu-I pună în mâini cârma vieții lui cu deplină **încredere.**

Căci să știți că în clipa în care pilotul vine la bord, el preia cârma și comanda, dar și responsabilitatea. Căpitanul care a comandat până aici, de acum nu se mai îngrijește decât ca poruncile pilotului să fie executate, el personal nu mai poruncește nimic. Lucrul acesta îl știe oricine a fost pe mare.

Ei bine, prietene, Isus este aici, ia-L la bord, lasă-I Lui comanda și răspunderea! Vei avea o călătorie sigură. Isus face ca vaporul vieții tale să răzbată prin stânci și pofta tinereții, ispitele lumii, bancurile de nisip ale necredinței, lăcomia și încrederea în bani; aruncă-te la picioarele Lui, **lasă-I de tot și în întregime cârma, comanda și responsabilitate lui Isus, numai lui Isus!**

Nr. 44 PĂREREA ÎMPĂRAUTLUI

„Este scris.” (Luca 4,4)

Când în noiembrie 1757 împăratul Frederic cel Mare a plecat cu mica lui oștire de la bătălia victorioasă din Rossbach spre Silezia pentru a-i întâmpina pe austrieci, au venit una după alta veștile dezastruoase. În 11 noiembrie a căzut fortăreața Schweidnitz, în 23 noiembrie a fost bătută armata sileziană și ducele de Bevern la Breslau, în 24 noiembrie austriecii au cucerit Breslau care era fortificat. Împăratul a pornit cu 33.000 de oameni împotriva armatei austriece, care avea 92.000 de oameni și era de trei ori superioară numeric cavaleriei prusace. Locurile solide pe care împăratul a sperat că se va sprijini, erau în mâna vrăjmașului; armata lui sileziană, pe care a socotit-o ca întărire, nu mai consta decât din ruine. **Ce era de făcut?** Părerile erau împărțite. Unii generali credeau că ar trebui să aștepte într-o poziție fixă ca să treacă iarna și până la primăvară să se procure trupe noi. Alții credeau că ar trebui să se riște numai o bătălie de apărare, pentru că puterea proprie ar fi prea slabă pentru un atac.

Dar părerea împăratului, în fața căreia toate celelalte păreri au amuțit, a fost alta. El și-a adunat generalii în jurul lui în după-amiaza de 4 decembrie. „Împotriva tuturor regulilor artei militare, voi ataca dușmanul de trei ori mai tare, acolo unde îl găsesc. Trebuie să risc să fac acest pas, altfel totul este pierdut. Astfel gândesc și așa voi proceda. Aduceți la cunoștință această decizie a mea tuturor ofițerilor armatei, pregătiți soldații pentru ceea ce va urma de acum!” Aceasta a fost părerea împăratului, acesta a fost drumul victoriei. El era în opoziție cu opinia generalilor experimentați, în contradicție cu ceea ce se învățase până atunci în arta strategică și tactică. Împăratul le-a spus generalilor săi, că va concedia pe oricine din armata lui, care nu-și va pune viața în joc pe acest drum trasat de el. Generalii, cu toate că erau bărbați loiali, încercați, au trebuit să-și suprimă de tot opinia, ei au trebuit să accepte gândurile împăratului ca singurele competente și să acționeze în consecință. Împăratul a amenințat cu ocară și rușine orice corp de trupe care va ezita chiar și numai o clipă să atace dușmanul. Astfel au mărșăluit în 5 decembrie 1757 împotriva dușmanului, care aștepta atacul într-o poziție tare, satul Leuthen, în fața frontului. Generalii austrieci nu voiau să creadă că armata slabă a marelui împărat va ataca puterea lor tare. Ei își băteau joc numindu-o „garda de paradă”. Dar trei ore mai târziu, armata austriacă era într-o goană sălbatică; 21.000 de prizonieri, 50 de steaguri și 134 de tunuri au fost prada triumfală și recucerirea întregii Silezii a fost succesul victoriei. **Părerea împăratului a păstrat victoria.** Au existat patru feluri de păreri, dar numai una care a dus la victorie. S-ar fi putut demonstra cu toate dovezile experienței și științei omenești, că această părere era falsă, dar cu aceste dovezi și experiențe s-ar fi recoltat numai înfrângere și ruină.

Există multe feluri de păreri despre calea pe care trebuie să meargă un om, pentru a deveni pentru totdeauna mântuit și biruitor. Dar nu ne poate folosi chiar la nimic să aflăm sau să auzim păreri omenești despre lucrurile veșnice, despre calea mântuirii veșnice și despre nădejdea sigură a vieții. Este total fără folos să consultăm sau să studiem aceste păreri. Omul limitat poate să ne spună, într-adevăr, părerea lui, dar aceasta nu are **nici o valoare**. Părerea unui om nu poate nici să dea pace inimii mele, nici să deschidă ușa cerului. Contează care este părerea lui Dumnezeu; **părerea acestui Împărat duce la biruință.** Pe ceea ce spune Dumnezeu, eu pot să mă odihnesc în deplină siguranță. **Despre tot ce ne este necesar pentru timp și veșnicie, Dumnezeu Și-a exprimat părerea în Biblie** și dacă ne ținem de ceea ce spune Dumnezeu, atunci avem pace și siguranță. Aceasta este importanța de neprețuit a cuvântului: **Este scris!**

În Cuvântul lui Dumnezeu este scrisă voia lui Dumnezeu, starea omului, calea mântuirii, judecata păcătosului, fericirea nespusă a credincioșilor. Ceea ce este scris aici, este de neschimbat și veșnic, Cuvântul lui Dumnezeu este lumină, îndrumător și călăuză în întuneric; fără acesta am fi ca un corăbier fără hartă, fără far, fără compas, fără cârmă. Bineînțeles că

părerea lui Dumnezeu este diametral opusă părerii și gândurilor omenești. Dumnezeu îi cere omului să se supună cuvintelor lui Dumnezeu. **Vrei tu lucrul acesta?**

Omul crede că în fond el ar fi foarte bun, chiar dacă are câteva slăbiciuni și greșeli. Dar este scris: **Toți s-au abătut și sunt niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.** (Romani 3,12.) Omul crede că el s-ar putea face plăcut lui Dumnezeu prin virtute, intenții și comportare serioasă. Dar este scris **că oamenii trebuie să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea satanei la Dumnezeu și să primească iertarea păcatelor.** (Faptele Apostolilor 26,18.)

Omul firesc își pune gândurile mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu, el ignoră impertinent ceea ce spune Dumnezeu. Este scris că Isus „a venit să caute și să mântuiască ce era **pierdut**” (Luca 19,10). Omul spune: „Eu, pierdut? Eu nu sunt pierdut și nu mă simt pierdut!” Ah, de-ar simți-o! Atunci ar putea fi mântuit, dar acum lucrul acesta este ascuns de ochii lui. Așa că omul orb se grăbește să se ducă și în fața lui este scris: „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.” (Apocalipsa 20,15.) De asemenea, părerea uni păcătos este adesea, că el ar fi prea rău înaintea lui Dumnezeu pentru a fi mântuit, prea escroc și necurat. Dar de asemenea este scris: **„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.”** (Ioan 6,37.) De asemenea este scris: „N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” Luca 5,32.) Lăudat fie Dumnezeu că acestea sunt voința și părerea Lui, că celui mai infam dintre păcătoși îi sunt oferite har și iertare veșnică, mântuire deplină în Isus cât mai există ziua harului, câtă vreme se mai zice astăzi!

Dar mai există apoi mulți oameni prețioși, care știu că pot fi mântuiți numai prin Isus, care chiar își întind cu smerenie mâinile spre El, căroră le place să-L iubească și să-L cinstească, dar care nu ajung niciodată la certitudinea mântuirii lor. Astăzi sunt fericiți, crezând că sunt mântuiți, mâine temători și nesiguri. **De ce sunt acești creștini așa de nesiguri?** Pentru că se preocupă cu propriile lor gânduri și sentimente, în loc de gândurile lui Dumnezeu. Este scris: „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are viața veșnică.” (Ioan 3,36.) Este scris: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5,24.)

Aceasta este părerea lui Dumnezeu căreia îi va rămâne biruința. Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi călcat. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Lui nu vor trece. Cine lasă ca ancora sufletului său să prindă sprijin tare în această stâncă veșnică, are pace și certitudine durabilă.

Poate fi siguranță în sentimentele schimbătoare ale inimii omenești, care se clatină încoace și încolo? Nu, tot așa de puțin ca în păreriile și concepțiile omenești.

Și tu, camarade, poți fi sigur de mântuire și fericit, dacă ți-ai găsit adăpostul, ca un păcătos vinovat, cu smerenie, în lucrarea săvârșită a lui Isus Hristos, **dacă ancora sufletului tău se odihnește în Cuvântul scris al lui Dumnezeu.**

Citește-l încet, zilnic, cu rugăciune!

Nr. 45 CÂMPURILE AURIFERE DE LA KLONDIKE

„Dar lucrurile care pentru mine erau câştiguri, le-am socotit ca pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.”
(Filipeni 3,7-8)

În extremitatea nord-vestică a Americii de Nord este situat statul Alaska, ce aparține de Statele Unite ale Americii. El este străbătut de un fluviu uriaș, Yukon, care în multe locuri, deja în cursul lui mijlociu, este lat până la 13 kilometri. În fluviul Yukon se varsă râul Klondike și în acel loc se găsesc câmpurile aurifere de la Klondike, descoperite acum doi ani. Cică n-ar exista nici un loc pe pământ, unde este atâta aur la un loc ca acolo. Nici o mirare că nu numai din America și din Anglia, ci din toate țările pământului au pornit la drum mii de oameni pentru a se îmbogăți acolo. Mulți își vând proprietatea, renunță la afacerea lor, își părăsesc postul, pâinea lor modestă dar sigură. Din câștigul averii lor își cumpără ceea ce este necesar pentru lungă lor călătorie în ținutul dorului lor și plătesc trecerea peste ocean.

Greutățile și primejdiile călătoriei în acel ținut sunt mari, căci **Alaska face parte din ținuturile polare**. În iarna lungă, în care luni în șir nu se vede soarele, termometrul coboară de multe ori până la 60 de grade sub zero. De la ultimul oraș pe care căutătorii de aur îl părăsesc, mai este de parcurs un drum de aproape 200 de mile germane. Cale ferată nu există acolo până acum și tot așa de puțin un acoperiș protector sau vreo ocazie de a cumpăra de-ale gurii. De aceea, mulți încearcă să facă iarna călătoria, pe șanii care sunt trase de câini. Alții măcar duc cu ei pe o asemenea sanie alimentele necesare. Primejdia de a muri de foame este așa de mare, încât de multe ori au fost găsiți căutătorii de aur pe drumul de întoarcere, morți de foame, cu capul odihnindu-se pe sacul cu aur, pentru care și-au sacrificat viața. Când călătorii se apropie de ținta dorită, drumul lor duce peste o zonă muntoasă înaltă, care poate fi traversată numai prin temutul pas Chilkoot. Această trecătoare ajunge la o înălțime de 4000 de pași; în această regiune de zăpadă și gheață veșnică, fără cărări bătute, nenumărați oameni și-au pierdut viața; unii s-au prăvălit de pe stâncile acoperite cu gheață în adâncul prăpăstiilor, alții au înghețat. Cu toate acestea, un puhoi de călători merge pe acest drum de îndată ce se apropie primăvara.

Dar când începe vara cea scurtă, când gheața fluviului Yukon, de multe ori groasă de 13 picioare, începe să crape cu trosnet bubuitor sub razele soarelui și malurile se gâtesc pentru scurt timp cu mușchi verde și flori nordice, atunci toată zona este bântuită de roiuri de țânțari (Moschito), care fac omului viața un chin.

Mari sunt greutatea și impracticabilitatea drumurilor înconjoară acele câmpuri aurifere; dar mai mari sunt primejdiile cu care căutătorii de aur se amenință singuri. În mulțimea flămândă de aur sunt destui răufăcători fără scrupule. O lovitură cu ciocanul o împunsătură cu cuțitul, o împușcătură cu revolverul duc sacul cu aur într-o altă mână. Cine poate să aibă încredere în tovarășul străin, care vrea să se culce lângă căutătorul de aur obosit? Între zecile de mii ale mulțimii care vorbește în mai multe limbi, lipsește orice ordine și jurisdicție. Pentru cel slab nu este nici un sprijin, iar pentru cel vinovat nu este nici o pedeapsă.

În ultimele luni s-au format bande de tâlhari puternice, care lasă căutarea aurului în seama altora și preferă să fure sacii plini ai acelora, care după luni de muncă și lipsuri, speră să-și ducă acasă răsplata anevoioasă. Activitatea dăunătoare a hoților a devenit atât de mare, încât guvernul Statelor Unite a trimis corpuri de trupe pentru combaterea hoților.

Ai fi zis că oricine care citea aceste știri despre câmpurile aurifere de la Klondike, ar fi trebuit să prețuiască mai mult munca de acasă și pâinea cea mai săracăcioasă, decât cea bogăție nesigură. **Dar aceasta ar fi o greșeală!** Zeci de mii de oameni își vor părăsi și anul acesta familia și munca, pentru a emigra în acel pustiu, deoarece doresc să devină bogați prin aurul

pieritor. Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește degeaba despre **înșelăciunea bogăției**. Se spune că pentru bani, poți determina omul să facă orice. Pentru aur, oamenii și-au călcat onoarea și jurământul de credință, au vândut fortăreața care le-a fost încredințată; pentru aur au fost tocmiți ucigași și calomnatori. În natura umană este adânc înrădăcinată necesitatea de a strânge comori. **Omul vrea să fie bogat cu orice preț și într-adevăr, el este născut pentru a fi bogat. Dumnezeu l-a creat pentru a moșteni comori veșnice, nesfârșite.** Dar omul născut orb, prin păcat și prin înșelăciunea lui satan **râvnește la aurul pieritor în loc de cel nepieritor.** Domnul, care cunoaște înclinațiile inimilor noastre mai bine decât noi înșine, spune de aceea: „**Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură!**” (Matei 6,19.20.)

Omul care se străduiește pentru câștigul aurului pieritor, nu ia în seamă nici osteneala, nici primejdia. El străbate mări și țări, îndură lipsuri și cele mai neuzitate eforturi, se expune primejdiei tâlharilor – căci vrea să câștige aur. El vrea lucrul acesta, cu toate că știe că: „Gol am ieșit din pânțele mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului.” Cât de neînțeleș este că oamenii care umblă după lucrurile pământești, aleargă după aur cu o asemenea tărie, cu o asemenea rezistență care învinge totul, cu toate că știi că deasupra vieții lor este scris cuvântul: „**Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?**” (Luca 12,20.) Dar aceasta nu vrea omul s-o audă. Numai aur! Numai să se îmbogățească!

Trebuie să recunoaștem că acești căutători de aur de la Klondike sunt energici și hotărâți. Ei au decis să câștige aur cu orice preț; de aceea au sacrificat: patrie, familie, o pâine sigură, sănătate; și-au folosit ultimii bani pentru călătorie, ba chiar nu le-a păsat de Dumnezeu și de veșnicie, toate acestea sunt azvârlite; numai aur! Aur! Despre asemenea oameni vorbește Biblia când spune: „Căci fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii.” (Luca 16,8.) Cât de rar sunt așa de energici și de hotărâți creștinii care vor să câștige comorile Împărăției cerești, ca acei oameni care aruncă totul, care nesocotesc totul, ca să câștige acest singur lucru!

Pavel a putut să spună: „Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.” (Filipeni 3,7-8.) Acesta a fost un lucru practic. Pavel a spus: vreau să câștig cerul, comoara veșnică, de aceea sacrific cu plăcere lucrurile vremelnice.

Dragă prietene, oare ești unul dintre acei oameni practici ai acestei lumi, care spune: vreau să mă bucur de pământ, vreau să savurez păcatul, vreau să câștig aurul efemer, de aceea sacrific nădejdea mea veșnică. Arunc cele veșnice, căci mă împovărează!? O, aceasta este o înțelepciune satanică, inteligență morbidă! Tu-ți atingi scopul, dar vei fi înșelat îngrozitor. Poate îți place să duci cu tine un sac plin cu aur și o viață de plăcere trecătoare, dar înainte să te gândești, vei fi în veșnicie și vei vedea că în sac a fost veșnica ta pierzare, chiar dacă l-ai umplut cu onoare, cu aur sau cu voluptate.

Dumnezeu te cheamă pe câmpuri aurifere mai bune decât cele din Klondike. Nu în zăpadă și în gheață, nu între ucigași și escroci trebuie să-ți cauți fericirea pe care ți-o smulge tâlharul moarte. Nu, în lumina soarelui harului lui Dumnezeu vei câștiga comori veșnice deja aici pe pământ, în Isus Hristos! Să-L cunoști pe El în nesfârșita Lui dragoste, cum S-a dat El pe Sine Însuși pentru a salva pe cei pierduți, pe tine și pe mine, cum caută oița pierdută până o găsește, cum întinde peste ceata Lui slabă scutul harului și puterii Lui, cum îi poartă și îi tămăduiește pe ai Săi până îi va fi dus în Casa Tatălui – acestea sunt comori care fac bogată inima unui om și o umplu cu strigăte de bucurie. Pornește la drum căci nu este departe. Nu trebuie să treci oceanul. Domnul este aproape de toți cei care-și întind mâinile spre El. Aruncă ceea ce te împovărează,

părăsește ceea ce te leagă de slujba lumii și de păcat! Pornește la drum, socotește totul ca o pierdere, ca să-L câștigi pe Hristos.

Nr. 46 NEBUCADNEȚAR

„Toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie.” (Daniel 4,37)

Trăim în epoca descoperirilor și a invențiilor. Pare ca și când totul pe pământ ar vrea să ia altă înfățișare.

Se străpung munți mari de granit; prin tunelul Gotthard, lung de 15 kilometri, șerpuieste trenul rapid, străbate alergând adâncurile întunecoase ale Alpilor pe serpentinele care urcă și coboară, gonește peste prăpăstii și pâraie de munte spumegânde, până în câmpia lombardă înflorită.

Peste ocean zboară în 5-6 zile vapoarele rapide de oțel, care transferă mii de oameni într-o lume nouă, palate plutitoare iluminate electric, în care nu numai se doarme și se mănâncă, nu, se tipărește, se face muzică și comerț, se joacă și se păcătuiește.

Sub suprafața apei torpilorul își trimite peștele de aramă, care tocmai a atins vaporul inamic. Trimisul perfid a spart cu o explozie uriașă o gaură adâncă în peretele dublu de oțel; cuirasatul s-a dus la fund cu toată puterea și splendoarea lui. Dar aceeași torpilă în formă de pește cade la fund în câteva minute dacă își greșește ținta, fără a fi atinsă de vreo mână omenească, pentru a nu primejdui vapoarele pașnice.

Pe piscul cel mai înalt al Alpilor, pe Jungfrau, pe al cărui creștet acoperit cu zăpadă veșnică, înalt de 4000 de metri, urcau pe vremuri numai puțini muritori cu riscul vieții, acum se construiește o cale ferată.

Toate acestea le citește, le vede, le aude omul și se consideră mare și crede că asemenea lucruri n-au mai existat niciodată, dar de acum totul va fi altfel, că ar începe o epocă nouă pe pământ. Te înșeli! Au existat și lucruri mai mari decât toate acelea și s-au făcut praf și ruine. **Pe pământ nu va fi altfel decât a fost!** Rămâne așa cum a fost. „Omul născut din femeie are viața scurtă, dar plină de necazuri.” (Iov 14,1.) „Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” (Tradus textual din Geneza 3,19.) Nu, omul nu s-a schimbat. **„Întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui.”** (Geneza 8,21.) Inima lui încă este la fel ca în zilele potopului. Viața noastră nu s-a schimbat, ea aleargă în întâmpinarea veșniciei. Dar acesta este lucrul minunat, că **nici Dumnezeu nu s-a schimbat**, care a mărturisit deja acum 2600 de ani: **„Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșii Ta este atât de mare!”** (Plângerile lui Ieremia 3,22-23.)

Când împăratul Nebucadnețar și-a reclădit capitala, Babilonul, pe Eufrat, această cetate forma un pătrat cu un perimetru de 10 ore de mers. În mijloc era turnul lui Belu, înalt de 600 de picioare, depășit de o statuie înaltă, de aur, a zeului soarelui, înconjurată de douăsprezece temple a unor zei diferiți. Palatele împărătești se întindeau pe o distanță de o oră de mers pe malul fluviului; grădinile pline de copaci străini și plante, erau udate cu mașinării uriașe. Această capitală minunată împreună cu câmpiile întinse, al căror venit era destinat întreținerii locuitorilor în caz de asediu, acoperea o suprafață mai mare decât dublă, decât cea care cuprinde vastele fortificații de la Paris. Acest spațiu imens era înconjurat de un zid înalt de 400 de picioare, astfel încât proiectilele asediatorilor persani nu ajungeau până la înălțimea zidului. Și acest zid era lat de 100 de picioare!¹⁰ Ce sunt metropolele europene de astăzi față de o asemenea capitală și

---

¹⁰ Aceste informații despre Babilon sunt preluate din lucrarea „Studiul naturii și al creștinismului” de profesor Bettex.

imensă fortăreață? Când citim acestea, înțelegem vorba pe care a rostit-o Nebucadnețar, plimbându-se pe acoperișul palatului său: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” (Tradus textual din Daniel 4,30.)

Acest împărat, Nebucadnețar al II-lea, născut în anul 625 înaintea nașterii Domnului, a ajuns la conducere la 21 de ani și a domnit timp de 43 de ani. El face parte dintre suveranii cei mai victorioși ai tuturor timpurilor. Stăpânirea lui a ajuns peste Siria, Palestina, Egipt, până departe spre nordul Africii. Aproape din toți anii domniei lui avem în scrierea cuneiformă a acelor zile, săpate în piatră, numeroase documente juridice datate cu luna și ziua.

Istoria vieții launtrice a lui Nebucadnețar, cum s-a ocupat Domnul de el, ne-a păstrat-o Biblia, ca oamenii zilelor noastre să învețe din ea. Omul este și rămâne un om, o creatură slabă, mărginită, neputincioasă, care trăiește și respiră numai din harul lui Dumnezeu și a cărui înțelepciune își are începutul în frica de Dumnezeu. Au existat în toate timpurile oameni deștepți și limitați, foarte înzestrați și nătângi, ușuratici și serioși, temători de Dumnezeu și hulitori. Oamenii zilelor noastre, în ciuda lăudatei lor înalte civilizații, nu sunt în nici un caz mai presus de popoarele civilizate ale timpurilor vechi.

Strălucirea și puterea Babilonului s-au prăbușit în țărână, dar Cuvântul lui Dumnezeu a rămas pe loc. În el povestește chiar Nebucadnețar, cum l-a avertizat Dumnezeu prin proorocul Daniel și cum, cu toate acestea, l-a uitat în mândria lui pe Dumnezeu. În acel ceas când s-a înălțat singur, cu privire la mândra lucrare uriașă a puterii sale, a venit un glas din cer, care l-a dezbrăcat de puterea și mândria lui și a declarat că **Dumnezeul Preaînalt are stăpânire peste împărățiile oamenilor și că El le dă cui vrea El.**

Alungat ca un nebun, acest stăpân mare și mândru a zăcut sub roua cerului, între animale, până a învățat în școala serioasă și plină de har a lui Dumnezeu, cine este omul și cine este Dumnezeu. Din ceea ce a învățat acolo, a mărturisit el însuși într-o proclamație solemnă, adresată tuturor popoarelor pământului: „După trecerea vremii socotite, eu, Nebucadnețar, am ridicat ochii spre cer și mi-a venit iar mintea la loc. Am binecuvântat pe Cel Preaînalt, am lăudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic, Acela a cărui stăpânire este veșnică și a cărui împărăție dăinuiește din neam în neam. Toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului și nimeni nu poate să stea împotriva Lui, nici să-I zică: „Ce faci?” În vremea aceea mi-a venit mintea înapoi; slava împărăției mele, măreția și strălucirea mea mi s-au dat înapoi; sfetnicii și mai marii mei din nou m-au căutat; am fost pus iarăși peste împărăția mea și puterea mea a crescut. **Acum eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie!**” (Daniel 4,34-37.)

Ce repede se înalță o sărmană inimă omenească din cauza lucrurilor trecătoare, pe care harul lui Dumnezeu i le-a dăruit! Unul este mândru de frumusețea și puterea lui trupească, altul de îndemânarea lui sau de inteligența lui sau de punga lui plină. Omul este întotdeauna pregătit să se preamărească singur și să-L uite pe Dumnezeu.

Dar același Dumnezeu plin de har, atotputernic, care s-a ocupat de Nebucadnețar, pentru a-l smeri și a-l crește ca să fie un martor puternic și binecuvântat al adevărului, El Se ocupă și de păcătoșii mândri ai timpului prezent. El îi cheamă la pocăință, ca să poată să se smerească cu păcatele lor în acest timp de har, ca să nu fie smeriți în ziua judecății, în fața dreptății lui Dumnezeu.

Dumnezeu se ocupă și de tine! Nu respinge harul lui Dumnezeu! Pe cel ce este mândru, El poate să-l smerească. Aceasta au trăit-o deja mulți, cărora li s-au sfărâmat toate cele cu care se lăuda mândria lor. Dar când un păcătos zace zdrobit înaintea lui Dumnezeu, în

roua lacrimilor, plângând pentru propria lui vină și pentru atât de îndelungata nesocotire a harului lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu poate să-l ridice, să-l ierte. Da, Dumnezeu vrea să-i dea o măreție mai mare decât a gândit el vreodată, o cunună veșnică.

Locul ocării, al înjosirii profunde care i se cuvenea păcătosului trufaș, l-a luat Isus, Fiul lui Dumnezeu. Scuiat și lepădat de oameni, părăsit de Dumnezeu din cauza păcatului nostru, a atârnat pe cruce cu cununa Lui de spini. **El te cheamă, ca tu, biruit de dragostea lui Dumnezeu, să te smerești în fața Lui cu păcatul tău. Vrei să te smerești în pocăință?**

Nr. 47 SCUFUNDAREA VAPORULUI ENGLEZ DE LINIE, ROYAL GEORGE

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că prin credință am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” (Romani 5,1-2)

În 29 august 1782, nava de linie *Royal George*, vasul-amiral al amiralului Sir George Compenfield stătea la ancoră în rada de la Spiethhead, pregătit să înceapă o călătorie de mai mulți ani pe mare. Cu permisiunea amiralului, în această zi veniseră la bord 300 de femei și copii, rudele echipajului, pentru a spune un ultim rămas-bun soților, taților, fraților, fiilor care plecau. Echipajul avea 900 de oameni; armamentul însuma 100 de tunuri, care erau împărțite în trei baterii, claie peste grămadă, pe ambele laturi ale vasului. Amiralul era la bord; vaporul fusese înclinat puțin spre babord, pentru a face în partea tribordului o mică reparație. Pe lângă aceasta s-a neglijat închiderea sabordurilor punții inferioare a bateriilor, care acum nu se mai aflau pe partea babordului, izolate de oglinda apei. Și nici tunurile, dintre care cele mai grele s-au aflat pe puntea inferioară a bateriilor, n-au fost bine ancorate.

Atunci s-a iscat o rafală de furtună, o pală neașteptată de vânt a culcat vaporul pe babord, tunurile s-au rostogolit spre bordul de sub vânt, așa încât vaporul s-a înclinat și mai tare. Apa a năvălit prin porțile deschise în încăperile de jos; în câteva minute uriașul vapor s-a răsturnat și l-a îngropat în valuri pe amiral împreună cu echipajul și tunurile, cu femeile și copiii. Numai 230 de oameni au fost salvați.

A fost un dezastru național, o zi a lacrimilor și a suferinței pentru toată Anglia. Locul unde s-a întâmplat a fost marcat cu o geamandură roșie, plutitoare. Cine ar putea să citească această întâmplare, fără a fi mișcat cu compasiune, cu gândul la amiralul de 70 de ani, experimentat, la toate viețile înfloritoare, pline de speranțe, care s-au scufundat așa de brusc cu mândrul vapor în acel ceas? Se poate spune cu exactitate că nu lipsea nimic în echiparea acestui vapor, nu ducea lipsă de destoinicia ofițerilor și a echipajului său.

Vaporul era deplin apt să ducă victorios peste ocean drapelul patriei sale. Și totuși s-a scufundat în clipa când nu s-a așteptat nimeni, când nu s-a văzut nici o primejdie, pentru că ceva a fost neglijat, ceva care pentru orice marinăr pare ca de la sine înțeles și în legătură cu care ofițerii vaporului nu erau în nici un caz în necunoștință. Toți știau că este necesar să se închidă deschizăturile de jos înainte ca vaporul să fie înclinat – și totuși, lucrul acesta a fost omis. Pe marea liniștită s-a considerat a fi inutil și se părea că încă ar fi fost timp suficient, dacă marea s-ar fi agitat sau dacă ar fi pornit vântul, să se facă ceea ce acum apărea ca o osteneală de prisos. Dulgherul vaporului l-a atenționat de trei ori asupra primejdiei pe ofițerul de gardă, dar a fost refuzat. Și totuși a avut loc ceea ce a fost privit ca fiind total exclus. Ce neînsemnată pare omisiunea – ce nesfârșit de mare a fost nenorocirea care a rezultat din ea!

Sânt închise sabordurile la corabia vieții tale, ca valurile morții să nu poată pătrunde pentru a te smulge pentru totdeauna în adâncul pierzării? Tu îți zici: „Marea este așa de liniștită, nu este de temut nici o furtună, sunt tânăr și sănătos, moartea este încă așa de departe! Dar ascultă, fii atent, poate semeni cu Royal George mai mult decât crezi. Poate catargele tale sunt tare înclinate într-o parte cu odgoanele păcatului și ale poftii lumești. Corabia ta nu se poate ridica, dacă aceste funii nu sunt tăiate. Dacă moartea te ajunge din urmă, te duci la pierzare. Nu-ți este de nici un folos că știi adevărul despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a murit pentru păcătoși. Nu te poate apăra de valurile pierzării faptul că apreciezi Biblia și că ai învățat unele lucruri din ea și nu te păzește nici faptul că ai intenția să cauți siguranță la timpul potrivit la crucea de la Golgota. Și nu te ajută nici aceea că oameni îți declară că pe corabia ta totul se află în cea mai bună rânduială. N-a fost acesta cazul la Royal George în cea mai mare măsură? Nu era vaporul sub drapel și sub pavilion așa de mândru, așa de sigur, încât oricine a trebuit să spună: „Un vapor minunat, capabil să facă față oricărei furtuni!”? S-ar putea să fie multă laudă printre oameni despre ceea ce ești și valorezi și vei înfăptui. Dar permite să fii întrebat: este totul în ordine acolo jos, în adâncul inimii? Ai pace cu Dumnezeu? Ai siguranță pentru viață și pentru moarte? Faci parte dintre aceia despre care Dumnezeu spune: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Dumnezeu nelegiuirea și în duhul căruia nu este nelegiuire!” (Tradus textual din psalmul 32,1-2.) Despre un asemenea om Dumnezeu declară: „De aceea, chiar de s-ar vărsa ape mari, pe el nu-l vor atinge deloc!” (Psalmul 32,6.)

Biblia vorbește despre Noe, care a găsit salvare în arcă, că Dumnezeu a închis ușa din partea laterală a corăbiei lui. Se spune: „Domnul a închis ușa după el.” (Geneza 7,16.) Prin urmare, Noe se afla în deplină siguranță; valurile morții, care au îngropat un neam pierdut în păcate, nu l-au putut ajunge. Tot așa se află și un creștin în deplină siguranță, care l-a apucat pe Isus, pe Cel răstignit, ca pe ispășirea veșnic valabilă pentru păcatul lui. **Sângele Mielului lui Dumnezeu este protecția lui.** Valurile morții judecării nu-l vor ajunge. Lucrarea săvârșită de Isus îi dă deplină siguranță, iar Cuvântul lui Dumnezeu îi dă certitudine de neclintit despre mântuirea lui veșnică. El îi poate spune lui Dumnezeu: „Tu ești ocrotirea mea, Tu mă scoți din necaz, Tu mă înconjură cu cântări de izbăvire.” (Tradus textual din Psalmul 32,7.) Ești pus la adăpost în acest loc de scăpare? Ai fost îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin lucrarea săvârșită de Isus? Poți să spui: știu că Isus a îndurat în locul meu dreapta judecată a lui Dumnezeu!? El a luat locul meu, locul păcătosului vinovat! Dacă l-a lovit pe El tot blestemul și toată pedeapsa, toată condamnarea lui Dumnezeu și a oamenilor, pe care le-am meritat eu potrivit josniciei firii mele și potrivit răutății faptelor mele, atunci Dumnezeu n-a mai găsit la mine nimic de condamnat. Dreptatea Lui este deplin satisfăcută. Da, Isus a luat locul meu ca Miel al lui Dumnezeu și m-a așezat pe mine, în har, în locul Lui, în locul unui Fiu preaiubit. El a luat ceea ce era partea mea: păcat, judecată, condamnare, moarte. El mi-a dat mie ceea ce era partea Lui: viață, pace, înfiere, dragostea desăvârșită a Tatălui, slava veșnică. De aceea spune Scriptura: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că prin credință am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” (Romani 5,1-2)

Acest cuvânt vorbește numai despre lucruri certe și sigure, despre o stare a inimii care exclude orice îndoială și îngrijorare, orice nesiguranță. Este limbajul unei inimi care a găsit odihnă în Isus. Numai cu o asemenea siguranță în inimă a putut temnicerul din Filipi împreună cu toată casa lui să se bucure de mântuirea lui. (Faptele Apostolilor 16,34.) Numai printr-o asemenea certitudine a putut famenul din țara negrior să-și vadă bucuros de drum spre întunecata patrie păgână. (Faptele Apostolilor 8,39.) Dumnezeu a scris în Biblie acel cuvânt minunat despre îndreptățirea prin credință, despre pacea cu Dumnezeu și despre nădejdea slavei viitoare, ca noi

să înțelegem și să apucăm harul desăvârșit al lui Dumnezeu care ne este oferit ca să ne dea siguranță.

Este garantat istoric că printre puținii salvați la scufundarea vaporului Royal George, se afla un copil, care scufundându-se în valuri, a apucat o oaie care fusese adusă la bord ca animal pentru tăiere și a înotat la țarm. Copilul s-a agățat tare de lâna oii; el n-avea altă scăpare și oaia a salvat copilul. Ce imagine izbitoare despre Mielul lui Dumnezeu, care îi salvează pe toți păcătoșii pierduți care se agață cu mâinile credinței de acest Salvator! Toți aceștia ajung la țarmul mântuirii. L-ai apucat pe Mielul lui Dumnezeu cu mâinile credinței astfel încât să te poarte? Atunci, dar numai și numai atunci poți să spui: am pace cu Dumnezeu și mă laud cu nădejdea slavei viitoare.

Nr. 48 ÎN FAȚA PORȚILOR DE LA METZ

„Tinerele, scoală, îți spun!” (Luca 7,14)

În 29 octombrie 1870, după zece săptămâni de împresurare, după lupte fierbinți și sacrificii grele, trupele germane sub prințul Friedrich Karl al Prusiei au ocupat forturile exterioare de lângă Metz.

Era ora unu la prânz când trupele franceze de 173.000 de oameni, de aici înainte prizonieri de război, ieșeau pe porțile fortăreței pe șase străzi care duceau în ținutul întins din fața cetății. Suveranul victorios s-a oprit cu statul-major la Tournebride. Aici trecea garda împărătească franceză serioasă și tăcută pe lângă biruitorii ei, pentru a găsi înainte de toate hrană și odihnă în bivuacul pregătit pentru ea. În spatele lor era mândra fortăreață Mosel cu catedrala ei foarte înaltă, înconjurată în arcuri largi cu acele forturi mărețe, în care până în acea zi încă niciodată nu călcase piciorul vreunui învingător. De afară cetatea arăta așa de strălucitoare, fortificațiile așa de tari; părea ca și când totul ar fi fost imperturbabil. Dar înăuntru arăta jalnic. Lipsa de hrană și ploaia șiroind săptămâni în șir, cu mici întreruperi, au adus multă boală. Cai murind, rămășițe de tot felul arse și descompuse, cadavre neîngropate în apropierea locurilor de tabără acoperite cu mâl, toate acestea vorbeau deslușit despre suferința trăită.

Foamea a adus în ultima vreme zilnic nenumărați dezertori francezi la avanposturile germane. Din povestirile lor ca și din ziarele pe care unii dintre ei le purtau în buzunar, puteau fi de mult informați, că zilele rezistenței se apropie repede de sfârșit. Acum au fost găsiți în fortăreață 20.000 de bolnavi; măreața cetate era un loc de ruine și de mizerie.

Era un convoi serios, tăcut când acele trupe ale gărzii defilau pe drum. Se isprăviseră cu toate planurile și cu toată fanfaronada, cu care se placaseră în urmă cu trei luni la război. Se isprăviseră cu bancurile ușuratică care au fost auzite altă dată în aceste rânduri. N-a lipsit vitejia și curajul bărbătesc, dar acum nu mai era nici un sfat și nici un ajutor.

Ce deosebire între acești învinși care mășăluiau afară și învingătorii care intrau, cu ce viață nouă intra o epocă nouă în vechiul oraș!

Biruitorii și biruiții s-au mai întâlnit în fața porților unor cetăți. Eroii învinși au depus deja de multe ori armele în fața învingătorilor lor. Dar lucrul cel mai mare este cel petrecut **în fața porților cetății Nain.**

Nain însemnă „cea plăcută”; ea este o imagine a acestui pământ, care este atât de plăcut, împodobit de Dumnezeu cu minunile creației. Da, este plăcut când mâna Celui atotputernic îmbracă acest pământ cu podoaba primăverii, când în câmpii și grădini, în munți și văi râde soarele primăverii peste marea de flori, când în nopțile luminate de lună cântă privighetorile sau când în aurul purpuriu al soarelui de seară, marea unduindu-se lin trimite spre țarm val după val.

Și totuși, acest pământ a devenit **o vale a morții și a plângerii, prin păcatul** care a otrăvit totul.

Într-adevăr, omul a descoperit multe pentru a trăi cu plăcere și bucurie pe acest pământ și să-și satisfacă inima în savurarea clipei. Ce-i drept, oamenii pășesc mândri și râzând pe străzi, dar cine numără inimile care suspină după pace și mângâiere? Într-adevăr, muzica răsună și îndeamnă la dans și bucurie, iar sărbătorile par să n-aibă sfârșit, dar cine numără lacrimile care sunt plânse în toate casele și bordeiele?

Dacă în fața ochilor unui om ar fi descoperită toată mizeria: nădejdi spulberate, griji și nevoi, familii ruinate, dragoste frântă, căsnicii nefericite, copii degenerați, adâncă suferință pe paturi de boală și de moarte – nici un om n-ar putea s-o suporte. Este adevărat: în ciuda tuturor minunilor creației, **pământul este o vale a morții și a plângerii.**

Tot așa a fost și Nain în acea zi, o cetate a morții și a lacrimilor, când pe poarta ei era scos un mort care era singurul fiu al mamei lui, iar ea era o văduvă. Mult popor o însoțea, **dar nici un mângâietor.**

În Nain n-avea nimeni o veste a vieții. Acolo era așa ca în toate orașele pământului, că oamenii trăiau și flecăreau împreună, cumpărau și vindeau, se distrau și se conduceau unii pe alți la mormânt.

Acea văduvă plângea după singurul ei fiu, căci se terminase cu el. Există mulți fii după care curg lacrimile materne **în timp ce ei încă trăiesc!** Există fii care merg conștient pe calea păcatului și a viciului prin lacrimile și rugăciunile mamei lor – ce responsabilitate înfricoșătoare! Ce binecuvântat este, dimpotrivă, când părinții pot mărturisi la sicriul copiilor lor, că moartea acestora a fost prima durere pe care ei le-au pricinuit-o părinților!

În întâmpinarea aceluia cortegiu, în fruntea căruia mergea mama plângând în spatele catafalcului fiului ei, venea un alt convoi, în fruntea căruia pășea **Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Prințul vieții.** Da, S-a întâlnit biruitorul morții, adevăratul și unicul Mângâietor, cu tânărul mort și mama care plângea. El, singurul care poate șterge lacrimile, a spus văduvei: **„Nu plânge!”** și a atins catafalcul, iar purtătorii s-au oprit și El a zis: **„Tinerelule, scoală-te, îți spun!”** Iar mortul s-a ridicat și a început să vorbească și El i l-a dat mamei lui.

Atunci s-au transformat lacrimile în bucurie, bocetul în veselie, moartea în viață; apoi, cel care fusese scos afară pe poartă, pe un drum al morții, s-a întors în casa lui cu Isus, la o viață nouă.

Toți oameni merg în întâmpinarea morții; ei sunt pe drumul morții până Îl întâlnesc pe Prințul vieții, pe Isus. Omul născut în păcat a fost dat pradă morții, nu numai morții în timp, nu, **morții veșnice, care este plata păcatului.** El trăiește, muncește, se distrează în Nain-ul vremelniceii până când, părăsind această lume, găsește în veșnicie ceea ce este plata păcatului. N-ar fi nici o nădejde pentru nici un om, dacă n-ar fi venit Isus, Prințul vieții. **El poruncește păcătosului să se oprească pe drumul morții.** Atins de harul lui Dumnezeu, omul poate să audă cuvântul de viață: „Tinerelule, scoală-te, îți spun!” Și oricine aude acest glas al Fiului lui Dumnezeu, oricine își ridică ochii spre El cu încrederea credinței, va fi eliberat de legăturile morții păcatului. Să-și mărturisească cu smerenie vina, starea lui pierdută, să apuce harul, iertarea, pacea în sângele de la Golgota. Aceasta este calea veșnică a mântuirii. De aceea spune Domnul: „Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-l vor asculta, vor învia.” (Ioan 5,25.) Eliberat de povara și de blestemul păcatului, curățit de vina vieții lui, el se scoală pentru a umbla într-o viață nouă. În același loc, în aceeași slujbă, în aceeași familie unde stătuse mai înainte, stă acum într-o viață nouă dăruită lui: același și totuși un altul; necăutând folosul său ca mai înainte, ci slujind altora cu dragoste și smerenie; nemaifiind mânios sau arțăgos sau fals, nemaitrăind ușuratic în păcate după felul lumii, ci în afabilitate și pace, slujind cu loialitate, cu inimă veselă. Când oamenii văd un asemenea om total schimbat, pot și trebuie să întrebe: **Ce s-a întâmplat cu el?** Le va merge ca oamenilor din Nain, care L-au lăudat pe Dumnezeu cu admirație pentru acest tânăr înviat. Da, ce s-a petrecut cu un om care, eliberat de puterea păcatului, de beție sau de trai imoral, de minciună și de limbă clevetitoare,

umblă ca un om nou în fața camarazilor lui, în fața familiei sale? El s-a întâlnit cu Prințul vieții, cu Isus și atunci totul a devenit nou.

Dragul meu camarad, dacă ai trăit lucrul acesta, veghează ca roadele unei vieți noi spre cinstea lui Dumnezeu să devină vizibile în viața ta!

Dar dacă încă n-ai trăit lucrul acesta, atunci ascultă, căci **și pe tine vrea să te întâlnească Prințul vieții**. Și tu poți să auzi glasul Fiului lui Dumnezeu în noaptea păcatului tău: **„Tinerelule, scoală-te, îți spun!”**

Vrei să auzi acest glas? Toți cei care-l vor auzi, vor trăi!

Nr.49 O DATĂ NU CONTEAZĂ

„Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.” (Evrei 9,27-28)

Cu proverbul mincinos „O dată nu contează” au fost trași în jos, în robia lucrurilor murdare deja mulți fii cândva sinceri, ascultători și cumpătați și au devenit seducători, bețivi și jucători. La început n-au vrut să participe, dar cu batjocură și insistență au fost convinși să-și schimbe părerea: **o dată nu contează!** se spune; și astfel au cedat pentru o dată.

Această vorbă este eficace în mod deosebit pentru a liniști conștiințele când este vorba despre furt și înșelăciune. Aproape toți cei care au delapidat bani încredințați lor, i-au luat pe primii cu intenția de a-i pune înapoi în câteva zile și au și făcut-o, dar n-a durat mult și au luat pentru a doua și a treia oară; ei au devenit robi ai păcatului, în slujba căruia s-au pus o dată de bunăvoie. Lasă-te prevenit! „Nu știți că dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Romani 6,16.) Acesta este adevărul lui Dumnezeu și el va fi adevărit în viață, nu numai în a celora a căror biografie se sfârșește în temniță, ci și în a încă mai multor oameni care trăiesc respectabil, pe a căror poveste păcătoasă tainică o va face vizibilă ziua veșniciei. Împietriți față de păcat, mulți oameni în aparență respectabili cred că omorul, furtul, înșelătoria sunt, în orice caz, lucruri rele, de care ar trebui să se păzească un om cumsecade. Dar nu s-ar putea spune chiar așa exact, de exemplu despre: **mânia, beția, minciuna sau curvia**. Dacă, de altfel, un tânăr ar fi o dată ușuratic, lucrul acesta n-ar trebui privit prea rău. Aici se spune: trăiește și lasă să trăiască; o dată nu contează. Doar se spune: cine n-a fost niciodată beat, acela nu-i bărbat adevărat. O dată nu contează, numai să nu devii bețiv! Astfel vorbește păcătosul limbajul lui satan, pentru a-l face să tacă pe martorul zgometos, conștiința acuzatoare.

Cuvântul **„O dată nu contează!”** este o capodoperă a tatălui minciunii, o lovitură în față dată adevărului divin și o lovitură în față dată oricărei experiențe de viață.

O dată în Paradis s-a păcătuit,
O dată Legea de la Domnul s-a primit,
O dată Domnul pe pământ a trăit,
O dată pentru a ne mântui a murit,
O dată alegând, o decizie să iei,
Isus sau păcatul – pe care dintre ei?
O dată inima-ți în moarte va apune,
O dată Dumnezeu sentința îți va spune! -
Cine știe vorba-aceasta ce-nsemnează,

Să nu mai spună că o dată nu contează!

Dumnezeu vorbește prin cuvântul „o dată” despre primul păcat al lui Adam, despre moartea păcătosului și despre singura mare jertfă pe care a adus-o Isus, Fiul lui Dumnezeu, pentru a-i împăca pe păcătoșii vinovați, pierduți. Acest eveniment fără asemănare petrecut o singură dată, constituie punctul central al veșniciei și al timpului. Orice om își primește deznodământul veșnic al vieții în funcție de faptul, dacă a apucat cu credință pentru sine sau dacă a nesocotit jertfa Fiului lui Dumnezeu de pe crucea de la Golgota. „Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.” (Evrei 9,27-28) Adam a păcătuțit o singură dată; printr-un singur păcat a venit păcatul și durerea în lume și a pătruns în toți oamenii. Moartea este plata păcatului. Toți oamenii au moștenit păcatul și moartea, căci ei sunt copiii lui Adam și ai Evei. **Cum e pomul, așa e rodul!**

Când acel prim păcat a fost săvârșit, omul a pierdut tot ceea ce Dumnezeu îi dăduse: demnitatea, fericirea, inocența, pacea și Paradisul. În locul lor a obținut: robia păcatului, blestem, moarte și lacrimi. Fiul său întâi-născut, primul om pe care o mamă l-a strâns la pieptul ei pe acest pământ, a fost un fratricid! **Iată ce a devenit omul sub puterea lui satan printr-un singur păcat!**

Dar Dumnezeu fie lăudat! Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. „A suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți.” (1 Petru 3,18.) El a murit o singură dată, atunci când sub blestemul păcatului nostru a luat locul păcătosului vinovat, blestemat. „Căci printr-o singură jertfă el a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” (Evrei 10,14.) Pe când aducea această singură jertfă pentru păcat, El i-a împăcat deplin pe toți cei care, ca pierduți și osândiți caută har și iertare în jertfa Sa și S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu ca singurul și veșnicul Mare Preot, care i-a împăcat cu Însuși sângele Lui pe toți cei care cred, spre mântuirea sufletului. Acest Isus, care o singură dată a murit, a înviat și S-a înălțat, a fost descoperit oamenilor, pentru a găsi în El iertare și o viață nouă.

Cu acest „o dată” al păcatului său, omul a ajuns la capătul drumului său din Paradis – el a pierdut Paradisul pentru totdeauna. Dar Dumnezeu a avut în inima Lui încă un „o dată” al mântuirii. Dumnezeu a vrut să-i pregătească păcătosului pierdut un Paradis mai minunat în veșnicie, decât a pierdut prin Eden. Dumnezeu i-a deschis drumul spre acea cetate unde Dumnezeu Însuși va locui în mijlocul mântuiților Lui, unde cântările de bucurie alor Săi vor lăuda într-o bucurie care nu se va sfârși niciodată pe Isus, care i-a spălat cu sângele Lui.

Orice om stă sub responsabilitatea a ceea ce va răspunde lui Dumnezeu la această dragoste nesfârșită. Viața lui de pe pământ conține acest răspuns; cât timp mai ține ziua harului, brațele dragostei lui Dumnezeu sunt întinse spre păcătos. Dar oamenilor le este dat să moară o singură dată. Tu știi că trebuie să mori, iar conștiința îți mărturisește că dincolo de moarte urmează judecata.

Ți se oferă har; Dumnezeu în îndurarea lui, lasă ziua harului să răsară de multe ori peste viața ta. Nu este un „o dată” al unei inimi omenești neînduplecate, ci este o căutare, o chemare, o așteptare, o ademenire înmiită a harului lui Dumnezeu. **Te-ai lăsat biruit de dragostea lui Dumnezeu?** Ea a venit după tine nu o dată, ci de multe, multe ori, începând din zilele copilăriei tale. Iar apoi, când vei fi trecut în veșnicie prin moarte, atunci s-a terminat cu acest „o dată” dumnezeiesc al harului mântuitor, atunci vine celălalt „o dată”: sentința judecătorească

irevocabilă a Sfântului Dumnezeu, peste toți cei care au respins harul. Aceasta sună astfel: moartea a doua, iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adâncul prăpastiei durerii veșnice, noaptea chinului, dincolo de care nu mijeste nici o dimineață.

Dar toți cei care prin pocăință și credință au primit iertare și o răscumpărare veșnică, nu-L așteaptă pe Judecător și judecata, ei așteaptă acea clipă când ochii lor Îl vor vedea pe Isus. Atunci inimile și buzele lor Îl vor saluta pe Cel Preaslăvit, pe Cel ce i-a iubit întâi și S-a dat pe Sine Însuși pentru ei la moarte de cruce. **El Se va arăta acelor care Îl așteaptă spre mântuire!** El îi va răpi suferințelor acestei vremi, oricărei puteri a ispitei și a păcatului. Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr. Lucrurile veșnice sunt **realitate**.

Vei fi printre aceia care mor pentru a primi o sentință de pierzare veșnică sau printre cei care L-au așteptat, spre mântuire, pe Domnul care va reveni? O, gândește-te, Hristos a murit pentru a lua păcatele multora; El vrea să ia și păcatele tale, toate păcatele tale! Dumnezeu te cheamă ca să devii liber pentru totdeauna de toată povara păcatului întregii vieți, să devii curat pe veci de toate petele. Dumnezeu îți spune și ție: „Doresc Eu moartea păcătosului?” zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?” (Ezechiel 18,23.) „Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu și veți trăi!” (Ezechiel 18,32.)

Dacă te smerești cu pocăință, Dumnezeu nu spune „o dată nu contează!” nu, El spune oricărui păcătos iertat: vina ta înmiiată este pentru totdeauna luată. El spune: „Căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (Jeremia 31,34).

Nr. 50 ÎN BOLTA VERDE DIN DRESDA

„El îți iartă toate fărădelegile tale, îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare.” (Psalmul 103,3-4)

La parterul palatului imperial din Dresda se află **Bolta verde**. Întâi se trece prin trei săli cu tot felul de lucrări de artă rare; acolo se găsesc ouă de struț a căror coajă subțire este acoperită în întregime cu figuri gravate, sculpturi de fildeș, figurine și bijuterii din chihlimbar, sifed și corali. Apoi se intră în „bolta verde” propriu-zis. Aici pereții sunt îmbrăcați cu oglinzi înrămate în verde. Aici sunt vase mari de aur și argint, ba chiar pocale și vase, fiecare sculptată dintr-o piatră prețioasă mare sau din cristal de stâncă transparent. Dar toate acestea, ca și bijuteriile încoronării unui rege polonez, presărate cu perle, aur și diamante, pălesc față de comoara de giuvaeruri pe care le oferă ultima sală. Aici sunt uniforme ale împăraților de mai înainte, la care fiecare nasture al vestonului și al vestei – și sunt mulți – constă dintr-un briliant uriaș, spade, bastoane, stele ale unor decorații, coroane și sceptre împărătești, scânteind de pietre prețioase mari. Descrierea acestor giuvaiere umple o carte; este greu de apreciat la câte milioane se ridică valoarea lor.

Normal că bolta verde este asigurată pe dinafară cu pază, la geamuri cu gratii de fier, înăuntru prin uși de fier cu cele mai tari închizători și zăvoare. Intrarea este permisă ziua la anumite ore; numai persoane îmbrăcate decent obțineau bilete de intrare. Vizitatorii care contemplau aceste bogății, se vedeau în oglinzi de 10 ori, de 20 de ori oglindiți; nici una din mișcărilor lor nu poate să le scape supraveghetorilor care sunt de față.

Multe sute de vizitatori admiră anual strălucirea acestor giuvaiere, dar nimeni nu poate să-și achiziționeze vreo bucată din acestea; este o comoară intangibilă, care nu are voie să fie atinsă nici măcar o dată. Dacă ar fi altfel, comoara n-ar rezista mult, nimeni n-ar putea garanta pentru lucrul acesta.

Este privilegiul lui Dumnezeu, Împăratul împăraților, ca El să ofere tuturor bijuteriile coronei Sale, bogățiile slavei Sale, ca un dar gratuit, fără bani și fără plată. Orice păcătos sărac și pierdut este chemat prin Cuvântul lui Dumnezeu, să-și însușească aceste comori ca pe

proprietatea lui gratuită și veșnică: „Celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată.” (Apocalipsa 22,17). Nimeni nu este exclus; pentru cei mai săraci și mai disprețuiți este oferită mântuire deplină. Tocmai cei care se recunosc singuri că sunt nevrednici și ticăloși, nedemni de a purta orice podoabă, tocmai aceia sunt chemați, iar Dumnezeu spune: **„Pe cel ce vine la mine, nu-l voi izgoni afară.”** (Ioan 6,37.)

Ce uimiți am fi dacă un instigator vinovat al unei conspirații ar obține prin îndurarea împăratului nu numai iertarea, ci dintr-odată ar fi acceptat în familia regală și ar fi gătit cu giuvaerurile din tezaurul împărătesc! Dar se petrece o minune mult mai mare decât aceasta, când oameni, care prin neascultare și păcat au provocat mânia dreaptă a lui Dumnezeu, sunt iertați de Împăratul împăraților pentru a prim o iertare deplină, fără plată, o cunună veșnică, o moștenire nepieritoare, nepătată, nesticăcioasă în cer.

Vistieriile lui Dumnezeu sunt deschise zi și noapte în timpul de acum al harului. Oricine poate veni să vadă ce oferă Dumnezeu. Pentru a admira bijuteriile pieritoare și bolta verde, vin mulți, dar pentru a privi înăuntru, în vistieriile lui Dumnezeu, se apropie doar câțiva. Toți păcătoșii sunt chemați la aceasta, toți păcătoșii sunt invitați să apuce ca proprietate a lor lucrul cel mai prețios care se află acolo: **podoaba harului împărătesc al copiilor lui Dumnezeu.** Acești păcătoși văd, într-adevăr, în oglinda luminoasă a Cuvântului lui Dumnezeu hainele lor zdrențuite, mizeria vinei lor, dar Dumnezeu îi încurajează să apuce hainele mărețe, împărătești ale neprihănirii. Aici păcătoșii devin îndreptățiți prin sângele lui Isus, cei săraci devin copii de Împărat, cei nenorociți mai înainte, râd de bucurie. Când această mare schimbare are loc prin harul lui Dumnezeu, atunci peste întinderile cerului răsună cântările de bucurie ale îngerilor.

Păcătosule, crede Cuvântul lui Dumnezeu! Comori de neprețuit sunt pregătite pentru tine. Vrei să disprețuiești bijuteriile coroanei oferite? Deja mulți cărora li s-au oferit aceste comori, chiar dacă le-au recunoscut bine valoarea, nu le-au apucat. Voiau să se întoarcă mai târziu, ei voiau întâi să agonisească și să guste lucrurile acestei lumi: bani și amuzament și ceea ce oferă lumea. Rar s-a întors un asemenea om la timpul potrivit. Majoritatea își petrec zilele cu lucrurile pieritoare; moartea îi apucă pe drumurile acestei vieți, în timp ce inima lor este preocupată să alerge după lucruri fără valoare.

Când mor, toți oamenii lasă în urmă toate comorile lor pământești. Nici măcar un singur exponat din toate câte strălucesc în bolta verde n-ar fi astăzi acolo, dacă oricare dintre mulții posesori de mai înainte l-ar fi putut lua cu el.

Nu vei să fii inteligent, pentru a câștiga astfel de bijuterii pe care le poți lua cu tine în veșnicie? Dumnezeu ți le oferă: **viața veșnică, bucurie veșnică, pace pentru inima ta și o cunună veșnică.**

A fost plătit un preț mare pentru a oferi aceste bogății tuturor păcătoșilor. Ele n-au fost procurate cu niște bani amărâți, ci au fost cumpărate cu sângele Fiului lui Dumnezeu. Dacă harul lui Dumnezeu, care vrea să-l împodobească pe păcătosul pierdut cu cinstirile veșnice ale unui copil al lui Dumnezeu, ar fi cumpărat cu aur sau cu argint, poate cu 100 sau cu 1000 de milioane de mărci, omul ar fi de scuzat dacă ar refuza. Poate că ar putea să cumpere pe pământ ceva mai bun cu mulți bani. În realitate, majoritatea oamenilor se gândesc la lucrul acesta; ei cred că găsesc pe pământ ceva mai bun. Ei greșesc în orbia lor de neînțeleș. Ei privesc un ciob de sticlă fără valoare, lauda și onoarea oamenilor, ca pe o piatră prețioasă de valoare, ei sacrifică pacea și fericirea vieții pentru a poseda aceste cioburi. Mărgelele de ceară și pietricelele de râu – plăcerea, distracția lumii, agonisirea de bani și bunuri – ei le plătesc cu prețul de neînlocuit al zilelor vieții lor și al nădejzii lor veșnice.

Oare cum se face că așa de puțini oameni recunosc valoarea giuvaerurilor care stau pregătite pentru toți în vistieriile lui Dumnezeu? Aceste bogății stau la picioarele crucii de la Golgota, deasupra căreia este scris: pentru cei păcătoși, pentru cei pierduți! Cine privește crucea de la Golgota cu atitudinea unui neprihănit mândru, nu găsește comoara vieții lui. El poate să simtă o oarecare venerație și apreciere pentru Cel răstignit, dar nu găsește în El viața

și pace. Mulți oameni, care vor într-adevăr să fie mântuiți, vor să-I ofere lui Dumnezeu virtutea și faptele lor bune – dar aici se spune: numai din har fără plată, gratis! „Voi cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată. De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă dar și veți mânca ce este bun și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase.” (Isaia 55,1-2.) Cine privește de jos, din țărână, sărac și pierdut, crucea de la Golgota, recunoaște: Isus a primit pe cruce ceea ce dreptatea lui Dumnezeu trebuie să atribuie păcătosului: moarte și judecată, pe veci despărțit de harul lui Dumnezeu în noapte și durere. Dar păcătosul găsește la picioarele crucii ceea ce Isus a dobândit pentru el: viață și pace și dreptul de a deveni un copil, un moștenitor al lui Dumnezeu. Atunci el se ridică, îndreptățit prin credință și strigă de bucurie: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt! Binecuvântează, suflete, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui! „El îți iartă toate fărădelegile tale, îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare.” (Psalmul 103,1-4.) **Poți să cânti și tu aceasta? Îți sunt iertate toate păcatele? Este viața ta răscumpărată din pierzare? Ești tu încununat cu har și îndurare, ca un copil al lui Dumnezeu?**

Nr. 51 CĂLĂTORIA PRIN CANAL

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume!” (1 Ioan 2,15)

Când un vapor german a străbătut oceanul Atlantic și se apropie de canalul englez, acolo unde curentul cald al golfului îmbracă stâncoasele insule Scilly în primăvară înflorită și verdeată zâmbitoare, chiar și atunci mai există destule primejdii. Vârfurile stâncoase submarine ale Seven Stones (șapte pietre), ale Wolf Rocks sunt cunoscute oricărui marinar, ca și creasta de la Start Point și Bill of Portland, pe coasta de sud a Angliei. Dar mai mult decât toate aceste puncte, care astăzi sunt observabile prin faruri foarte bune, căpitanul experimentat al unui velier se teme de primejdiile de la Goodwin Sands.

Curentul marin care curge din canal spre Marea Nordului, trece cam la 300 de kilometri nord-est de Dover spre un banc de nisip lărgit, care are particularitatea că navele care s-au împotmolit, să înceapă după câteva ore să se afunde în nisipul neconsolidat și se scufundă treptat.

Noaptea, pe vânt slab sau acalmie atmosferică, pentru veliere crește primejdia de a fi mânate pe Goodwin Sands de curentul puternic și tăcut. De aceea au fost ancorate în diferite locuri faruri plutitoare, pentru a semnaliza bancul periculos. De cele mai multe ori acolo sunt pregătite vapoare de ranfluare, pentru a oferi salvare vapoarelor împotmolite. Acestea, contra unui preț mare, leagă parâmele de oțel de nava în primejdie, o desprind și o remorchează în șenalul navigabil bun. Dacă vaporul de ranfluare ar fi fost refuzat, atunci vasul și încărcătura ar fi fost pierdute în câteva ore.

Și curentul banalității, felul lumii, „duhul care lucrează acum în fiii neascultării” mână corabia vieții oamenilor care se lasă în voia acestui curent, pe un banc de nisip primejdios de necredință și de atitudine pământească. Acolo se scufundă și se ruinează, dacă nu sunt susținuți la timpul potrivit de un salvator care să-i desprindă.

Oamenii care sunt pământești, se duc ca un puhoi puternic, lat, care ia cu el tot ce se află în mijlocul lui. Ei declară ca denaturat pe oricine care caută cu seriozitate mântuire și pace veșnică pentru inima lui. Un post bun, o soție bogată, o afacere înfloritoare, sănătate și viață lungă – este un nebun cel care caută ceva mai bun decât aceasta, - în afară de multe distracții și un anturaj plăcut. Dar dacă cineva ripostează: Da, dar eu n-am pace, n-am nădejde, sunt nefericit! atunci ei îi răspund: aceasta este proastă dispoziție; du-te la teatru, râzi odată zdravăn, du-te la o cârciumă bună cu oameni veseli!

Cât de nefericiți, de nesatisfăcuți sunt acești copii ai lumii, nu este în fond nici o taină. Ei înșiși o spun destul de des. Din când în când iese zguduitor la lumină din ultimele scrisori ale sinucigașilor, ca și la multe paturi de moarte. – Acest cuvânt avertizează: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.” (1 Ioan 2,15-17.)

Toți oamenii care sunt mânați de curentul lumii, al atitudinii pământești pe bancul de nisip al necredinței, consideră lucrurile pieritoare ca fiind realitate, iar pe cele nepieritoare ca pe un vis inutil. Agonisirea de bani, pofta ochilor, pofta firii pământești și lăudăroșenia vieții, osteneala și grija le umplu viața. Ei nu au nădejdea mântuirii veșnice și privesc spre sfârșitul lor cu consolarea tristă, că multor altora le merge la fel. Între timp mulți încearcă să uite de sfârșitul care se apropie, spunând: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri.” Alții își fac planuri și visuri la care aspiră, până când, după mulți ani de osteneală și muncă, le devine limpede că stau pe un banc de nisip.

Prințul Talleyrand, vestitul om de stat francez, a scris în dimineața dinaintea morții sale (16.5.1838) următoarele cuvinte: „Iată, au trecut 83 de ani! Câte griji! Câtă dușmănie! Câte încâlceli rele! Și toate fără nici un alt rezultat decât epuizarea totală a trupului și a minții, neliniște în privința trecutului și un sentiment profund de descurajare și de disperare în privința viitorului.”

Nu stătea acest bărbat cu decorații, onoruri, titluri și cu o avere de 30 de milioane de franci, pe bancul de nisip? Dacă și tu, în curajul tinereții, te lași dus de curentul plăcerii lumești sau dacă deja te-ai împotmolit în bancul dăunător al necredinței și al atitudinii pământești, **atunci ești și tu o asemenea corabie pierdută! Ai nevoie de un Salvator, iar Salvatorul este aproape!** Poate încă nu ți-a spus nimeni niciodată lucrul acesta, și totuși este adevărat. Nu te amăgi în legătură cu starea ta! Lumea este plină de amăgire. Deja păgânii romani aveau proverbul: „Lumea vrea să fie amăgită!” De treaba aceasta se ocupă magistral satan, stăpânul acestei lumi.

La teatrul de operă din Frankfurt pe Main, este scris: „Frumosului, adevărului și binelui”. Oamenilor care intră aici le place foarte mult, ca nu numai să petreacă o seară interesantă, să asculte muzică frumoasă, să admire dansatori și dansatoare, piese vesele, scene emoționante, ci în afară de aceasta să facă și un serviciu frumosului, adevărului și binelui. Un asemenea teatru de operă este și lumea aceasta. Iar cei care își au existența în ea, scriu aceeași inscripție deasupra purtării lor. Dacă acolo, în fața sau în spatele culiselor se petrec tot felul de lucruri, care nu sunt nici adevărate, nici frumoase, nici bune, ci rele și reprobabile, murdare și pătate; cu acestea nu poți s-o iei chiar așa exact, cred ei.

Lumea pretinde să te supui voinței ei. Creștinii trebuie să învețe din timp să spună „Nu!” Foarte mulți oameni fac și ei lucrurile lumii, pentru că nu pot să spună „Nu!” Firește, lucrul acesta îl poate face numai un om liber; un rob, un sclav trebuie să spună „Da!” când stăpânul lui cere ceva de la el. Poți tu să spui „Nu!”? Fie că este vorba despre a bea sau a merge cu alții pentru încă un pahar și încă un pahar, despre pofta cărnii, răzbunare, calomnie, batjocură în legătură cu păcatul, batjocură la adresa Cuvântului lui Dumnezeu, **poți tu să spui „Nu!”?**

Numai cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veci. Dorința lui Dumnezeu este ca păcătosul să se întoarcă și ca spălat prin sângele lui Isus, să fie mântuit pe veci și apoi despărțit de felul lumii și de slujirea păcatului, să trăiască spre cinstea lui Isus. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia!” (Romani 12,2.) **Isus vrea să te elibereze, El vrea să te salveze din slujba păcatului, din puhoiul lumii, din bancul de nisip al necredinței!** Nu trebuie să plătești nimic, El te eliberează gratis **pentru că te iubește.** El vrea să desprindă corabia vieții tale cu brațele tari ale dragostei Lui și vrea s-o tragă în șenalul navigabil bun. Măinile Lui

străpunse nu sunt pentru tine o dovadă de nebiruit că El, Salvatorul tău, îți vrea binele? Atunci grăbește-te! Corabia ta se afundă de la oră la oră adânc în duna de nisip a lumii, în părtășia cu aceia despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu știți că prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” (Iacov 4,4.)

Lasă-te convins de starea ta deznădăjduită, pierdută! Nu-ți deschide urechea la cei care-ți spun că totul ar fi în bună orânduială, că vei ajunge încă la timpul potrivit în portul de origine! Sfârșitul acestei lumi este judecată și pierzare veșnică. Dacă trăiești cu lumea și pentru lume, vei împărtăși sfârșitul ei.

Domnul numește un om neîntors la Dumnezeu un „fiu al veacului acestuia” (Luca 16,8). Pe un om întors la Dumnezeu, Domnul îl numește un „copil al lui Dumnezeu” (Ioan 1,12). Este ceva foarte serios dacă aparținem lumii sau copiilor lui Dumnezeu. Când Domnul, în noaptea în care a fost vândut, Și-a vărsat înaintea Tatălui Său dorința profundă a inimii Lui, a spus: „Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi I-ai dat Tu.” (Ioan 17,9.) Cât de serios este lucrul acesta! De aceea, cheamă-L pe Domnul: *O, Doamne, scoate-mă din puhoiul lumii! Salvează-mă din bancul de nisip al necredinței și al indiferenței! Unește-mă cu aceia care fac voia lui Dumnezeu, crezând în Isus, mărturisindu-L pe Isus în fața lumii, ca să rămân și eu în veci un copil mântuit al lui Dumnezeu!*

Nr. 52 NU ÎNAINTE

„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11,28-30)

După bătălia de la Woerth și Gravelotte, înainte de Metz și la Sedan, armata Germană a împresurat Parisul în 19 septembrie 1870. În aceeași zi a venit la împăratul Wilhelm I, la cartierul general de la castelul Ferrieres, ministrul francez Jules Favre, ca să ducă tratative pentru pace. Împăratul a cerut ca o condiție preliminară a unei încheieri a păcii, predarea Strassbourg-ului, pe atunci încă asediat și forturile dominante de la Paris. Dar mândria francezilor încă nu era frântă; ei voiau tare mult să iasă din strâmtoarea înfrângerii lor, dar nu voiau să se supună condițiilor învingătorului. Încă nu venise vremea încheierii păcii. Mai trebuia dată câte o luptă înverșunată până ce Franța era dată de pământ. Abia după ce a fost luat Metz-ul, după ce s-a predat Parisul, abia după ce nou înființata armată franceză a fost învinsă în nord la St. Quentin și în sud la Lisaine, atunci a venit timpul de încheiat pace. Atunci a restituit Franța provinciile Alsacia și Lorena răpitate odinioară și s-a supus tuturor pretențiilor biruitorului. Această pace se arăta ca fiind durabilă.

Omul se supune cu sinceritate abia atunci când își vede luate puterea și armele.

Așa se petrece și cu supunerea omului față de Dumnezeu. Există numeroși oameni care, convinși prin seriozitatea și experiențele vieții, recunosc puterea și harul lui Dumnezeu. Prin urmare, doresc să se învoiască cu Dumnezeu. Dar ei nu ajung până acolo, să se supună absolut lui Dumnezeu și cerințelor Cuvântului Său. Ei resping pretenția de a trebui să se smerească în țărână înaintea lui Dumnezeu ca păcătoși vinovați și pierduți. Ei cred că nu au nevoie de aceasta. Ei doresc mult să audă despre har, despre nădejde și viață veșnică, dar lasă din mână numai pentru o clipă armele nedreptății, ale atitudinii lor pământești, slujirea lumii și a păcatului. Ce-i drept, dacă vin încercări grele, boală, decese în familie, pierderea averii,

atunci spun: da, trebuie să se schimbe ceva! **De acum înainte vreau să-I slujesc lui Dumnezeu.** Dar nu durează mult. Îndată ce norii necazului se răsfiră, se întorc la vechea lor viață.

Este un lucru serios și mare când un om, care până acum a trăit ca un fiu al veacului acestuia, în slujba păcatului și a deșertăciunii, se întoarce la Dumnezeu și strigă după har. Atunci trebuie să fie ceva profund și trebuie să fie realitate. Ceasul în care păcătosul zace la podea în spatele ușii încuiate, înaintea lui Dumnezeu, când de pe buzele lui se înalță spre Dumnezeu cuvintele cutremurătoare: O, Dumnezeule, îndură-Te de mine, păcătosul! înseamnă cel mai mare punct de cotitură, cea mai puternică transformare care se poate petrece aici pe pământ. În ceasul acela se naște o viață nouă din Dumnezeu. Aceasta se poate petrece la o creatură așa de îngâmfată și de încăpățânată cum suntem noi din fire, numai atunci când ne recunoaștem înaintea lui Dumnezeu absolut pierduți, dați pradă judecății. Dar de aceasta ducem lipsă adesea. Oamenii nu-și văd păcatul. Ei recunosc cu plăcere că sunt păcătoși în general. Dar dacă te interesezi mai îndeaproape, ei cred că nu sunt mai răi, ba chiar mai buni decât mulți alții. **Acolo unde domnește această atitudine, Dumnezeu nu poate repara răul făcut de păcat.** Acolo strigătul: Har, har! nu vine din adâncul inimii.

Apostolul Pavel nu fusese numai un om religios, evlavios, ci a fost zelos cu toată puterea pentru religia strămoșească. Dar când în fața porților Damascului a fost scăldat în lumina lui Dumnezeu, atunci a zăcut la pământ. Trei zile n-a mâncat și n-a băut. Dar el a vorbit Dumnezeului cel sfânt și Dumnezeu a declarat acum despre el: **!otă, se roagă!** Ochii lui trupești au orbit în strălucirea lui Dumnezeu, care l-a învăluit, dar ochii inimii se deschiseseră. Atunci și-a dat Pavel seama cine era el și cine era Isus, Fiul lui Dumnezeu răstignit și înviat pentru el. Atunci el s-a numit cel mai mare păcătos căruia i s-a arătat îndurare. Astfel apucă orice păcătos iertat fericitul adevăr, că în rănilor și cicatricile Fiul răstignit al lui Dumnezeu este împăcare și pace pentru orice credincios.

În zilele de acum există pe lângă mulți tăgăduitori ai lui Dumnezeu și vrăjmași ai crucii lui Hristos, și un mare număr de oameni care tânjesc după pace pentru inima lor. Ar putea fi altfel? Peste tot luptă și alergătură! Unii se luptă pentru pâine și un loc de muncă. Aproape pentru fiecare spațiu în lume pare prea îngust; toate locurile ocupate! Peste tot concurență! Ceilalți luptă pentru bogăție, înmulțirea averii.

Dar printre aceste agitații și alergături, oamenii săraci, hăituiți, vor să se despăgubească cu multă desfătare și amuzament pentru slujba grea a zilei obositoare și pentru povara săptămânii. Serbările, distracțiile și cârciumile strică duminicile și viața de familie. Închisorile și casele de nebuni se ticsesc. Sinuciderile se înmulțesc. În această lume lipsită de pace strigă Isus, Prinți păcii: **„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”** (Matei 11,28-30) Această chemare a lui Isus răsună în case, în fabrici, în ateliere, și în camera ta de cazarmă, și în inima ta! Ai găsit tu pace pentru sufletul tău? S-a făcut pace în inima ta? Oare când se va ajunge acolo? Oare de ce nu poți să răspunzi cu „Da!” Oare de ce nu poți să ajungi la înțelegere cu Dumnezeul tău și cu veșnicia ta? Răspunsul este acesta: am vrea, într-adevăr, pace și nădejde, dar nu vrem să dăm drumul lumii. Nu vrem să rupem cu păcatul, nu vrem să punem capăt planurilor și acțiunilor eu-lui trufaș.

Ne-ar plăcea să lăsăm jos povara și să găsim odihnă, dar nu vrem să luăm asupra noastră jugul lui Isus și nici să învățăm de la EL. Dar aici se spune: întâi o completă osândire a ceea

ce este și a făcut păcătosul, apoi apucarea a ceea ce oferă Isus – nu mai înainte. Întâi trebuie ca Isus să fie singurul Stăpân în inima și în viața noastră și apoi va fi pace – nu înainte!

Întâi trebuie să se fi rupt cu prietenia lumii, înainte ca noi să putem savura prietenia lui Isus – nu înainte!

În aprilie 1898, un tânăr ofițer devenit invalid prin pneumonie și pleurezie, era pe patul morții. Era fiul unei mame credincioase, fiul multor rugăciuni. El fusese un soldat de nădejde, loial, dar în zilele cât a fost sănătos a umblat pe căile lumii, căci era neîntors la Dumnezeu.

Dar acum, când și-a văzut zdrobite speranțele pământești, când a trebuit să-și îngroape mama – atunci a fost în stare să găsească în Isus ceva mai bun decât avusese – nu înainte. Așadar a găsit pace și viață nouă, o nădejde minunată, nepieritoare în Isus. Dumnezeu a binecuvântat mărturia umblării și a cuvintelor sale. Prin el au fost conduși la Domnul cinci dintre frații lui. Încă nu trecuse nici un an de când găsisese pace, că zăcea în multe chinuri trupești, muribund după o operație, plin de dor să ajungă acasă. Atunci i-a citit sora lui, spre marea lui bucurie, aceste versuri:

De când măsura plină a harului am găsit,
Și boldul vechii vini nu mi-o mai aduce-aminte,
De când sunt de-ale păcatului răni tămăduit.
De-atunci inima mi s-a-nșănătoșit – nu înainte!

Va rămâne în urmă câmpul de luptă – curând –
Al vieții pământești. Când ochii mi se vor stinge
Și mă voi trezi, Doamne, chipul Tău având,
Atunci inima-mi va fi mulțumită – nu înainte!

Când viața mea adevărată, când eu descătușat
De trupul morții, voi pluti spre lumină, înainte,
Când Te voi putea vedea pe Tine, Cel ce m-ai salvat,
Atunci inima-mi va fi preafericită – nu înainte!

O, Doamne, mulțumesc de fericita alinare!
Curând voi vedea strălucirea Feței Tale sfinte,
Curând voi auzi cântări de laudă și-adorare;
Atunci va fi deplină bucuria – nu înainte!

Nr. 53 ULTIMUL TOAST

„Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor.” (Daniel 5,27)

În anul 1810, în timp ce francezii purtau un război de lungă durată împotriva spaniolilor, fortăreața Tortosa de pe Ebru a fost asediată. La împresurarea fortăreței s-a ajuns la o luptă crâncenă, după care trupele franceze, la o distanță de numai 600 de pași de fortăreață, au intrat în tabăra lor. Despre aceasta relatează jurnalul uni ofițer german¹¹: Spre seară ne-am așezat tabăra în tihnă. Peste tot pâlpâiau focuri și cu toate că spaniolii ne sâcâiau tare cu focuri de artilerie, aceasta nu împiedica pe nimeni să se dedice refacerii și vieții de plăceri. Ofițerii companiei stăteau sub un smochin mare și devorau confortabil o frumoasă friptură de berbec cu cartofii care le lipsiseră atâta timp. Nu departe de acolo stătea un grup de soldați, dintre care unii deja băuseră prea mult.

---

¹¹ Generalul H. von Brandt, pe atunci comandant de companie în legiunea franco-poloneză.

„Dumnezeu să-l binecuvânteze pe ‚alkade’ (primar)!” a strigat unul dintre ei, **„care m-a recrutat ca soldat. Acela cu siguranță n-a gustat în viața lui nici ciocolată, nici vin – să trăiască!”** În aceeași clipă în care a ridicat paharul pentru a bea în sănătatea primarului, a șuierat o ghiulea prin aer dinspre citadelă și a smuls capul celui vesel în așa fel, încât craniul, ca și când ar fi fost eliberat artistic de păr și de creier, a fost azvârlit la o distanță oarecare. „Păcat”, a zis unul dintre cei care ședeau lângă el, „a fost un soldat bun și un camarad brav! – și un băutor strașnic!” a adăugat comandantul căprăriei – și mortul a fost dus la o parte. –

Ce aspect din viața soldățească! Aici sunt bărbați, ca de multe ori dimineața păziți de harul lui Dumnezeu în lupta sângeroasă, seara veseli la mâncare și băutură, îndrăzneți în fața morții. Moartea îl ia dintr-odată pe cel care cheamă în deșert Numele lui Dumnezeu în glumă și cu anecdote – tuturor trebuie să li se amintească de seriozitatea veșniciei. Zadarnic! Unele cuvinte superficiale de apreciere: a fost un camarad bun, un soldat brav, - o mărturie tristă a adevărului: a fost un băutor strașnic – aceasta este tot. Cadavrul este îndepărtat, se mănâncă și se bea mai departe. Așa este omul. De câte ori nu îndeamnă și nu avertizează Dumnezeu, de câte ori nu smulge moartea ici și colo oameni prosperi din mijlocul camarazilor și a familiilor! Dar zadarnic. Câți dintre rudele și dintre tovarășii de vârstă ta n-au fost luați deja dintr-odată, după o boală scurtă sau după accidente! Ai înțeles tu din moartea lor ce vrea Dumnezeu să-ți spună ție?

Mulți oameni cred că dacă țin un toast hazliu sau interesant, care este primit din toate părțile cu aplauze, ar fi realizat ceva. La toate discursurile de sărbătoare și la clinchetul paharelor, aproape nimeni nu întreabă ce spune Dumnezeu despre aceasta. **Dar Dumnezeu este prezent.** El poate să-Și scrie sentința cu seriozitate dumnezeiască asupra vorbitorului și asupra toastului ca acolo, în fața cetății Tortosa, în fața ochilor oamenilor.

Belșatar, împăratul Babilonului, a făcut un ospăț nelegiuit cu cei o mie mai mari ai lui, cu nevestele și țiitoarele lui. Pentru a-și arăta disprețul față de Dumnezeu, a pus să se aducă vasele de aur, care fuseseră odinioară prădate din templul de la Ierusalim. Ei au băut din ele și i-au lăudat pe idoli Babilonului, făcuți din aur, argint, aramă și piatră.

Atunci o mână tainică a scris pe peretele sălii ospățului cuvinte străine, - împăratul s-a speriat și a pălit. El a simțit că în acest scris este vorba despre tron și viață. Plin de frică a strigat să fie aduși vrăjitorii și ghicitorii. Belșatar a oferit haină de purpură, lăntișor de aur și al treilea loc în împărăție aceluia care ar putea tâlcui acest scris. Nimeni nu l-a putut tâlcui, până n-a fost chemat Daniel, robul lui Dumnezeu. El a refuzat toate onorurile și darurile și i-a adus aminte împăratului tot ceea ce știa el din mărturiile bunicului său, Nebucadnețar, despre puterea și harul Dumnezeului veșnic. „Dar tu, Belșatar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri. Ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor! ..... Și n-ai slăvit pe Dumnezeu în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale!” ..... Apoi a tâlcuit scrierea: Mene înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt. Techel înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor. Upfarsin înseamnă că împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor. (Daniel 5.) Dumnezeu vorbește; cuvintele lui Dumnezeu sunt fapte. În aceeași noapte Belșatar a fost omorât – se terminase cu harul și răbdarea lui Dumnezeu.

„Cântărit și găsit prea ușor.” Această sentință gravă a lui Dumnezeu stă și asupra vieții și a îndeletnicirii acestei lumi care a uitat de Dumnezeu. Ei își laudă dumnezeii de aur și de argint, posesiunile lor, onorurile și înțelepciunea lor, **dar nu-L cinstesc pe Dumnezeu, care ține în mâna Lui răsuflarea lor și toate căile lor.**

Oamenii cântăresc totul pe cumpăna lor – dar ea este greșită. Ei cântăresc Cuvântul lui Dumnezeu, dar găsesc că înțelepciunea lor atârână mai greu. Ei cântăresc nădejdea veșnică și găsesc că pofta trecătoare cântărește mai mult. Ei cântăresc faptele oamenilor și găsesc că ar fi mai vrednice de laudă decât faptele lui Dumnezeu. Ei cântăresc păcatul și găsesc că este așa de ușor, încât ai putea să te împaci cu el.

Poate că până acum te-ai cântărit numai pe cumpăna falsă a gândurilor tale și a părerilor prietenilor tăi. Pe cântarul tău, un cuvânt dur care-ți jignește mândria, cântărește așa de greu,

încât nu-l poți uita niciodată, dar propriile tale cuvinte amare, mânioase, calomnioase cântăresc așa de ușor, încât le-ai uitat repede. **Cântarul tău este fals!** La tine, banii pe care îi câștigi sau îi cheltui cântăresc așa de greu, încât gândurile tale sunt total preocupate cu ei, iar seriozitatea veșniciei cântărește așa de ușor, încât nu ai deloc timp pentru ea. **Cântarul tău este fals!**

Cuvântul lui Dumnezeu este cântarul veșniciei, care arată adevărata greutate a oamenilor și a lucrurilor. Hai să fim cinstiți față de noi înșine, să ne lăsăm cântăriți de cumpăna lui Dumnezeu, ca să știm de care suntem. Să pășim pe cântar cu toată viața noastră, cu toate faptele bune și virtuțile pe care le avem! Ce arată? „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. ....Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebniți. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar!” (Romani 3,10-12.) **Sau lucrul acesta nu este valabil pentru tine?** Crezi că poți să apari cu umblarea și faptele tale înaintea Dumnezeului sfânt, în fața Căruia proorocul Isaia a trebuit să exclame: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate!”? (Isaia 6,5.) Ah, orice am crede că putem pune de la noi în talerul cântarului, nu cântărește înaintea Lui mai mult decât pleavă și praf. Virtuțile noastre sunt pătate, faptele noastre sunt murdărite prin egoism și trufie. De aceea dintotdeauna talerul cântarului **nostru** se ridică mult în sus, iar talerul cântarului lui Dumnezeu, cu poruncile și cerințele Lui drepte și sfinte, se lasă mult în jos și tot mai tare răsună vocea serioasă de Judecător a lui Dumnezeu: **„Cântărit în cumpănă și găsit ușor!”** Da, aceasta va fi în veșnicie sentința tuturor aceluia, care în orbirea lor s-au cântărit permanent **pe cumpăna lor**, iar acestei sentințe îi urmează **despărțirea veșnică** de Dumnezeu, **pedeapsa veșnică** departe de fața Lui. **Dar nu aceasta este voia lui Dumnezeu în legătură cu viața ta!** Dumnezeu te cheamă pentru a te pune aici, în timpul harului pe cântarul Lui și apoi urmează salvarea. Dumnezeu, care urăște păcatul, **îl iubește pe păcătos** cu o dragoste nesfârșită. El L-a dat pe propriul lui Fiu la moarte și la judecată, din îndurare fără plată, pentru a-i mântui pe păcătoși. EL spune: „Acum nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus.” (Romani 8,1.) „Oricine crede în El, nu este judecat.” (Ioan 3,18.) Dumnezeu pune în favoarea oricărui păcătos smerit, dispus să se pocăiască, în talerul cântarului sângele lui Isus, iar acesta cântărește cât toate cerințele Dumnezeului Sfânt.

Atunci nu se va mai spune: „Cântărit și găsit ușor!” ci se va spune: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1,7.) De aceea aleargă conștient de vină și cerând har, în brațele deschise ale lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu!

Iată, acum este vremea acceptării, iată, acum este ziua mântuirii!